

**Міністерство освіти
і науки України**

**Національний університет
біоресурсів
і природокористування
України**

**Гуманітарно-педагогічний
факультет**

**Дипломатична
академія
України**

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
Гуманітарно-педагогічний факультет
Кафедра філософії та міжнародної комунікації**

**МІЖНАРОДНА І МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ
У ФОРМУВАННІ ІМІДЖУ УКРАЇНИ:
СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ**

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
(ЧАСТИНА 2)**

01 травня 2025 року

м. Київ

**Ministry of Education
and Science of Ukraine**

**National University of Life
and Environmental Sciences of
Ukraine**

**Faculty of Humanities
and Pedagogy**

**Uniwersytet
Pomorski
w Słupsku**

**Дипломатична
академія
України**

**University of
Reading**

**NATIONAL UNIVERSITY OF LIFE
AND ENVIRONMENTAL SCIENCES OF UKRAINE
Faculty of Humanities and Pedagogy
Department of Philosophy and International Communication**

**INTERNATIONAL AND INTERCULTURAL COMMUNICATION
IN SHAPING UKRAINE'S IMAGE:
DEVELOPMENT STRATEGIES**

**MATERIALS
OF THE INTERNATIONAL
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
(PART 2)**

May 01, 2025

Kyiv

УДК
316.77(100)303.446.2:17.022.1(477)
М58

Міжнародна і міжкультурна комунікація у формуванні іміджу України: стратегії розвитку: зб. матеріалів Міжнародної наук.-практ. конф. Частина 2. Київ, 01 травня, 2025 р. Київ: Міленіум, 2025. 176 с.

Збірник укладено за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції «Міжнародна і міжкультурна комунікація у формуванні іміджу України: стратегії розвитку», що її провела кафедра філософії та міжнародної комунікації гуманітарно-педагогічного факультету Національного університету біоресурсів і природокористування України. Наповнення рубрик синхронізовано з основними напрямками роботи конференції.

The collection is compiled on materials of the International scientific and practice conference «International and intercultural communication in shaping Ukraine's image: development strategies» a held by the Department of Philosophy and International Communication of the Faculty of Humanities and Pedagogy of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine. All the materials are synchronized with the guidelines of the conference.

Схвалено до друку
на засіданні вченої ради
гуманітарно-педагогічного факультету,
протокол № 9 від 17.04.2025
Тези подано в авторській редакції.
Автори тез відповідають за достовірність викладеного
матеріалу, за правильне цитування джерел, покликання на
них і засвідчують відсутність плагіату.

© НУБіП України, 2025
© Автори, 2025

«А ви думали, що Україна так просто. Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартom. В умовах сучасного світу їй немає ціни».

Ліна Костенко

ЗМІСТ

МІЖНАРОДНА КОМУНІКАЦІЯ В ЕПОХУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

BROVCHENKO, Sofia, KHRYSYTIUK, Svitlana.	11
<i>FAKE NEWS AND DISINFORMATION IN INTERNATIONAL COMMUNICATIONS</i>	
HOROVYI, Vadym, KHRYSYTIUK, Svitlana.	12
<i>ROLE OF TRANSLATORS IN INTERNATIONAL RELATIONS: CHALLENGES AND SOLUTIONS</i>	
KOSHEVATSKA, Anastasia.	15
<i>STRATEGIC APPROACHES TO INTERNATIONAL AND INTERCULTURAL COMMUNICATION IN SHAPING UKRAINE'S GLOBAL IMAGE</i>	
KUKHAR, Vitalina, KHRYSYTIUK, Svitlana.	16
<i>TRANSLATION MISTAKES THAT CHANGED THE COURSE OF NEGOTIATIONS: LESSONS FROM HISTORY</i>	
REVENKO, Daryna, KHRYSYTIUK, Svitlana.	18
<i>INTERPRETER AS MEDIATOR IN INTERNATIONAL NEGOTIATIONS: CHALLENGES, ETHICAL DILEMMAS AND RESOLUTION STRATEGIES</i>	
YURCHENKO, Vladyslava, KHRYSYTIUK, Svitlana.	20
<i>UKRAINE'S IMAGE IN THE CONTEXT OF CULTURAL DIPLOMACY: THE ROLE OF INTERCULTURAL COMMUNICATION</i>	
ВІНТІЛА Ангеліна, ШИНКАРУК Олександра.	22
<i>ПУБЛІЧНІ ДИПЛОМАТІЯ ЯК СТРАТЕГІЯ МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ</i>	
ГІМБЕР Христина, ШИНКАРУК Олександра.	23
<i>ФОРМУВАННЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ</i>	
ПЕТРЯНИК Маргарита, ШИНКАРУК Василь.	25
<i>ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ КРАЇНИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ</i>	
ТІМЧЕНКО Максим, ШИНКАРУК Василь.	27
<i>ПОЛІТИЧНИЙ ІМІДЖ ДЕРЖАВИ</i>	
ЧЕРНЯВСЬКА Вероніка, БАЛАЛАЄВА Олена.	29
<i>ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ</i>	

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ: БАР'ЄРИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

BIELIAI, Maksym.	31
<i>LINGUISTIC AND SOCIOCULTURAL CHALLENGES IN TRANSLATION: FOCUS ON COUNTERING PROPAGANDA</i>	
CHULAKOVA, Anastasiia.	33
<i>SHIFTS IN THE TRANSLATION OF SECURITY GUARANTEES FOR UKRAINE (KYIV SECURITY COMPACT 2022)</i>	
DUBAS, Semen.	34
<i>TRANSLITERATION OF TOPONYMS AS A TOOL OF DIPLOMATIC INFLUENCE AND IMAGE ENHANCEMENT OF UKRAINE</i>	
NIKITINA, Anastasiia.	36
<i>CHALLENGES OF TRANSLATING UKRAINIAN CULTURAL REALITIES IN ZELENSKYI'S INTERNATIONAL SPEECHES</i>	

RENSKA, Alla. <i>OVERCOMING CULTURAL AND LINGUISTIC BARRIERS IN INTERCULTURAL COMMUNICATION: THE CASE OF CRIMEAN TATAR AND ENGLISH</i>	38
SUSHKO, Iryna. <i>BILINGUALISM IN SECONDARY EDUCATION IN UKRAINE</i>	39
SVYRYDENKO, Oleksandra. <i>TOPONYMS IN RUSSIAN PROPAGANDA: A LINGUISTIC WEAPON IN 2025</i>	41
YERMAKOVA, Margaryta. <i>LANGUAGE BARRIERS AS A PROBLEM OF INTERCULTURAL COMMUNICATION</i>	43
БОБРІВНИК Ольга, СУПРУН Аліна. <i>МІЖНАРОДНА КОМУНІКАЦІЯ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ НАУКОВОГО СПІВРОБІТНИЦТВА</i>	45
ГУРТОВЕНКО Вадим, ПРИТИКА Оксана. <i>СУЧАСНИЙ ІМІДЖ УКРАЇНИ. НАША КРАЇНА В ОЧАХ СВІТУ</i>	48
ЄФІМОВА Юлія, ШИНКАРУК Олександра. <i>МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ В КОНТЕКСТІ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЯК ІНОЗЕМНІЙ</i>	49
ЖОВНЕР Тетяна, МАТВІЄНКО Ірина. <i>КОМУНІКАТИВНІ НАВИКИ В ПОЛІТИЦІ ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ ТА РОЛЬ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ</i>	51
ЗВОЛІНСЬКА Наталія, МАТВІЄНКО Ірина. <i>М'ЯКА СИЛА УКРАЇНИ: РОЛЬ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У ФОРМУВАННІ ГЛОБАЛЬНОГО БРЕНДУ</i>	53
КОРНУХ Олександр, ШИНКАРУК Олександра. <i>МІЖКУЛЬТУРНІ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК УСПІХУ ВЗАЄМОДІЇ РІЗНИХ КУЛЬТУР</i>	54
КРАСНОПЕРОВА Софія, БАЛАЛАЄВА Олена. <i>ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПОДОЛАННЯ МІЖКУЛЬТУРНИХ БАР'ЄРІВ У МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>	56
МИРОШНИЧЕНКО Таїсія, СУПРУН Аліна. <i>ПОЕЗІЯ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО ЯК КЛЮЧ ДО САМОРОЗУМІННЯ</i>	58
НІКОНЦЕВ Данііл, ПРИТИКА Оксана. <i>ІМІДЖ ДЕРЖАВИ</i>	59
ОКСЕНИЧ Артем, ШИНКАРУК Василь. <i>ОСНОВИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ. СТЕРЕОТИПИ ТА КОНФЛІКТИ</i>	61
ПАНАСЮК Катерина, БАЛАЛАЄВА Олена. <i>СТРАТЕГІЇ ПОДОЛАННЯ НЕГАТИВНИХ СТЕРЕОТИПІВ ТА УПЕРЕДЖЕНЬ ПРО УКРАЇНУ: ПСИХОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ЗМІНЕННЯ МІЖНАРОДНОГО СПРИЙНЯТТЯ</i>	63
ЧЕРНУХА В'ячеслав, ШИНКАРУК Олександра. <i>РОЛЬ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УТВЕРДЖЕННІ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ УКРАЇНИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ</i>	65
РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ ТА МЕДІА У МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ: ВИКЛИКИ ТА РІШЕННЯ	

ARTAMONOVA, Oleksandra. <i>THE INFLUENCE OF TRANSLATION STRATEGIES ON THE PERCEPTION OF UKRAINIAN POLITICAL SPEECHES ABROAD</i>	67
BALDIN, Lev, BILOUS, A.A. <i>THE ROLE OF INFORMATION WARFARE AND PROPAGANDA IN SHAPING GLOBAL PUBLIC OPINION</i>	69
GAVRILCENKO, Oleksandr. <i>EMOTIONAL RHETORIC IN THE TRANSLATION OF VOLODYMYR ZELENSKYY'S SPEECHES</i>	71
HUZII, Vadym. <i>THE ROLE OF CONFERENCE INTERPRETING IN INTERNATIONAL DIPLOMACY</i>	73
KONOVALENKO, Daria. <i>THE ROLE OF BROADCAST ADAPTATION IN CRISIS COMMUNICATION: ZELENSKY'S SPEECH AT THE MUNICH SECURITY CONFERENCE 2024</i>	75
MUDRENOK, Daryna. <i>PERSUASIVE APPEALS IN THE FIRST THREE MINUTES OF DMYTRO KULEBA'S SPEECH AT THE UNITED NATIONS SECURITY COUNCIL</i>	77
TKACHENKO, Anastasia. <i>TION OF ZELENSKYY'S ADDRESSES IN THE EUROPEAN MEDIA</i>	79
ZHOVNER, Tetiana. <i>THE IMPACT OF ZELENSKYY'S RHETORIC ON INTERNATIONAL SUPPORT FOR UKRAINE</i>	81
ZHURAVEL, Anastasiia. <i>GRAMMATICAL CALQUE IN TRANSLATION OF ZELENSKYY'S SPEECH TO THE EUROPEAN PARLIAMENT ON MARCH 1, 2022</i>	83
ДМИТРЕНКО Віта, ШИНКАРУК Олександра. <i>ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ</i>	84
ДУБРОВНИЙ Михайло. <i>РОЛЬ МЕДІА В ФОРМУВАННІ ІМІДЖУ КРАЇНИ ТА МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>	86
КНИШУК Вікторія, ПЛЕЩИНСЬКА Юлія. <i>РОЛЬ МЕДІА В МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>	88
ЛЕБЕДЄВА Катерина, ШИНКАРУК Олександра. <i>ІМІДЖ УКРАЇНИ У МІЖНАРОДНОМУ МЕДІАСЕРЕДОВИЩІ: МІЖКУЛЬТУРНІ ВИКЛИКИ ТА КОМУНІКАЦІЙНІ СТРАТЕГІЇ</i>	89
МАКСИМОВА Анастасія, ГОЛЬЦОВ Андрій. <i>МЕДІА ЯК ІНСТРУМЕНТ ДИПЛОМАТІЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ</i>	91
РЯБЕЦЬ Анна, ШИНКАРУК Василь. <i>ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ МЕДІА НА СПРИЙНЯТТЯ ІМІДЖУ УКРАЇНИ У СВІТІ</i>	93

ФІЛОСОФСЬКІ, ОСВІТНІ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ І МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

BILOSHAPKA, Mariana, KHRYSYTIUK, Svitlana. <i>PHILOSOPHY OF LANGUAGE AND ITS ROLE IN INTERCULTURAL UNDERSTANDING</i>	96
KOVALCHUK, Artem. <i>PEECH ACT THEORY IN THE TRANSLATION OF OFFICIAL UKRAINIAN STATEMENT</i>	98
KRAVCHENKO, Yuliia. <i>THE RHETORICAL AND SEMANTIC SHIFTS IN ZELENSKYY'S ADDRESS TO RUSSIAN CITIZENS</i>	99

(FEBRUARY 24, 2022)

MEKHEDENKO, Kseniia. METHODS FOR ADAPTING TERMS TO DIFFERENT LINGUISTIC AND CULTURAL CONTEXTS IN UN RESOLUTIONS	101
MYKHAILENKO, Anastasiia. EXPLICATION AS A RHETORICAL AND TRANSLATIONAL STRATEGY IN A DEBATE	103
NABOKA, Sofia. TRANSLATION TECHNIQUES IN POLITICAL SPEECHES OF UKRAINIAN LEADERSHIP	105
PIKULINA, Maryna. LEXICAL AND SEMANTIC SHIFTS IN SPEECHES OF UKRAINIAN POLITICIANS	106
PROKOPENKO, Elizabeth. THE TECHNIQUE OF BORROWING IN UKRAINIAN-ENGLISH TRANSLATION	108
ZVOLINSKA, Natalia. DOMESTICATION IN THE SPEECHES OF UKRAINIAN POLITICIANS: UKRAINIAN TO ENGLISH LANGUAGE PAIR	110
ДРОЗД Олександр, КУБІЦЬКИЙ Сергій. СУТНІСТЬ І МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНИМ ВИХОВАННЯМ У СУЧАСНИХ УМОВАХ ОСВІТЬОГО СЕРЕДОВИЩА	112
КОВАЛІВСЬКА Алла, СУПРУН Аліна. СКАНДИНАВСЬКА МІФОЛОГІЯ ЯК ДЖЕРЕЛО МУДРОСТІ ДЛЯ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ	114
КУХАР Віталіна, ГОЛЬЦОВ Андрій. ЗНАЧЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ ГРАМОТНОСТІ ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО МІЖКУЛЬТУРНОГО СПІЛКУВАННЯ	117
МАЙДАНОВИЧ Анна, ВАКУЛИК Ірина. РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ У МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ: МОВНИЙ МІСТ ТА ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ	118
СОПІВНИК Руслан, МАЧИНСЬКА Софія. ЗАХИСТ ІМІДЖУ УКРАЇНИ ВІД МАНІПУЛЯТИВНИХ ВПЛИВІВ ВОРОЖОЇ ПРОПАГАНДИ	120
РЕВЕНКО Дарина, ГОЛЬЦОВ Андрій. ФІЛОСОФІЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ: ЗНАЧЕННЯ ДІАЛОГУ КУЛЬТУР ДЛЯ РОЗУМІННЯ ТА ВЗАЄМОПОВАГИ	122
САМОПЛАВСЬКА Валерія, ЧЕРЕДНИК Лідія. ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК НЕОБХІДНИЙ КОМПОНЕНТ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ	124
СТРУК Дарія, ДОДОНОВА Віра. «ФІЛОСОФІЯ ТРАГЕДІЇ» ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ТА ЇЇ ВПЛИВНА ІМІДЖ УКРАЇНИ	126
ТЕНЯЄВА Поліна, ШИНКАРУК Василь. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК КОНТЕКСТ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ НАРАТИВІВ	129
ШУНДРИК Станіслав, САВИЦЬКА Інна. ДИПЛОМАТІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ МІЖКУЛЬТУРНОГО ПОРОЗУМІННЯ	130
ЮРІЙЧУК Василь, МОРОЗ Олег. ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ ШЛЯХОМ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ ПОЕТИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ КЛИМЕНТИНИ ПОПОВИЧ ЯК ІДЕАЛУ ЛІДЕРСТВА СЛУЖІННЯ УКРАЇНИ	132

ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ ТА ЦИФРОВІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

BOSA, Vita, BOSA, Yevheniia. <i>THE ROLE OF IMMERSIVE TECHNOLOGIES AND CASE METHOD IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF VETERINARY STUDENTS IN THE FIELD OF PROFESSIONAL COMMUNICATION</i>	135
BUSLO, Ivanna. <i>THE ROLE OF CONCRETIZATION IN TRANSLATING VOLODYMYR ZELENSKYY'S SPEECH AT THE MUNICH SECURITY CONFERENCE 2025</i>	137
KOVALOVA, Sofiia. <i>MODULATION IN ZELENSKYY'S SPEECH IN 2023 AT THE UNITED NATIONS GENERAL ASSEMBLY</i>	138
TYMOSHCHUK, Karina. <i>CONVERSION IN THE TRANSLATION OF THE MEMORANDUM ON SECURITY ASSURANCES IN CONNECTION WITH UKRAINE'S ACCESSION TO THE TREATY ON THE NON-PROLIFERATION OF NUCLEAR WEAPONS</i>	140
VEBER, Veronika. <i>BORROWINGS IN ZELENSKYY'S SPEECH: 2024 NEW YEAR'S GREETINGS</i>	142
БАРАНОВСЬКА Каріна, ІВЧЕНКО Богдана-Юлія. <i>ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ У МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ: ПРАВОВІ ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ</i>	144
БОХАН Анна-Марія, ШИНКАРУК Василь. <i>ЕКОНОМІЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ</i>	145
ЄВЛАН Катерина, ШИНКАРУК Олександра. <i>ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ</i>	147
КОНОВАЛЕНКО Дар'я, ІВЧЕНКО Богдана-Юлія. <i>МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ У ПРОЦЕСІ ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ ЩОДО ОБ'ЄКТІВ ВСЕСВІТНЬОЇ СПАДЩИНИ</i>	149
КУДРЯ Олександр, ШИНКАРУК Василь. <i>МІЖНАРОДНА І МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ</i>	150
КУРБАТОВА Аріна, ШИНКАРУК Василь. <i>ТУРИСТИЧНА ПРИВАБЛИВІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ КРАЇНИ</i>	152
КУХАР Віталіна, ІВЧЕНКО Богдана-Юлія. <i>МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ЯК РЕГУЛЯТОР МІЖДЕРЖАВНОГО СПІЛКУВАННЯ</i>	154
МИКИТЕНКО Софія, ШИНКАРУК Олександра. <i>ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ УКРАЇНИ ЗАСОБАМИ МІЖНАРОДНОЇ ТА МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ</i>	156
МИХАЙЛЮК Анжеліка, ВАКУЛИК Ірина. <i>ЯК ПОВИННІ КОМУНІКУВАТИ МАЙБУТНІ ПСИХОЛОГИ</i>	158
ПОСУХІВСЬКА Софія, ШИНКАРУК Олександра. <i>ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ</i>	160

РЕВЕНКО Дарина, ІВЧЕНКО Богдана-Юлія.	МІЖНАРОДНЕ ПРАВО	162
<i>ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ГЛОБАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ</i>		
СЕРГІЄНКО Анна.	ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ В УПРАВЛІННІ ЯКІСТЮ	164
<i>ОСВІТИ</i>		
СОПГА Михайло, СОПГА Максим.	РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ У	166
<i>МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ ПІД ЧАС ВІЙНИ УКРАЇНИ ТА РФ</i>		
СТЕПАНЮК Єлизавета, ВАКУЛИК Ірина.	ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА	168
<i>ТА ПРОПАГАНДА В МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>		
СТОЯНОВА Маргарита.	РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ УКРАЇНИ ТА ЇЇ	170
<i>МИНУЛОГО КРІЗЬ ПРИЗМУ МІЖНАРОДНИХ ВИСТАВКОВИХ</i>		
<i>ПРОЄКТІВ (2022–2024 РР.)</i>		
ЦИГАНЕНКО Вікторія, БАЛАЛАЄВА Олена.	ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ	172
<i>МЕРЕЖ НА ГЛОБАЛЬНЕ СПРИЙНЯТТЯ УКРАЇНИ</i>		
ШТОМПЕЛЬ Данило, ШИНКАРУК Василь.	ПСИХОЛОГІЯ	174
<i>КОМУНІКАЦІЇ В МІЖКУЛЬТУРНОМУ СЕРЕДОВИЩІ</i>		

МІЖНАРОДНА КОМУНІКАЦІЯ В ЕПОХУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

BROVCHENKO, Sofia,

*second-year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

Supervisor – **KHRYSTIUK, Svitlana,**

*Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

FAKE NEWS AND DISINFORMATION IN INTERNATIONAL COMMUNICATIONS

In the era of digital technologies and globalization, information has become a key resource that influences public opinion, political processes, and international relations. However, along with the growth of access to news, a serious problem has arisen: the spread of fake news and disinformation. Thanks to social media and personalized content algorithms, false information spreads extremely quickly, outpacing official refutations. Fake news is deliberately fake or manipulative messages created to misinform or influence public opinion. They may include fictional events, distorted facts, or sensationalized headlines. Disinformation is the deliberate dissemination of false information for political, economic, or ideological purposes. It is often used in hybrid wars and propaganda campaigns to undermine political stability, exacerbate social conflicts and discredit democratic institutions. International communications is one of the main areas where disinformation plays a crucial role. Governments, political groups, and companies use it to manipulate public opinion, interfere in elections, and shape the image of a state on the global stage. This has already led to major global crises, escalating social conflicts, and a decline in trust in democratic institutions.

Fake news can be of different types depending on the level of manipulation and the target audience. Researchers identify the following main types of false information:

- **Disinformation** – deliberately false information created to manipulate public opinion or cause harm.

- **Misinformation** is the dissemination of false information without the intent to mislead, often due to a lack of fact-checking.

- **Malinformation** is true but distorted or out-of-context information used for manipulation.

Fake news is increasingly being used as a tool of geopolitical influence. One of the most famous examples is Russia's interference in the 2016 US presidential election. According to a study by Oxford University and the European University Institute, Russia used fake accounts, bot farms, and manipulative content on social media to discredit candidates and influence the election, which led to a political crisis and increased cybersecurity measures in the United States.

Disinformation is actively used to create the image of a state at the international level. For example, China used social media and controlled media to justify its policies toward the Uighur population and discredit Western countries during the COVID-19 pandemic. Fake news can have a devastating economic impact. During the pandemic, false information about vaccines and treatments was spread, which reduced trust in pharmaceutical companies and caused financial losses. Disinformation also affected stock markets, causing chaos in the financial sectors of different countries. In addition, during the energy crisis of 2022, fakes about European governments' conspiracy to inflate gas prices were spread, which contributed to panic among the population.

Fake news can exacerbate social conflicts. For example, during the Black Lives Matter protests in 2020 in the United States, social media disseminated false videos and articles that distorted the scale of the protests and increased social tensions.

Governments and international organizations use various methods to combat disinformation. Fact-checking (Snopes, FactCheck.org, Bellingcat) verifies the accuracy of news. Social networks (Facebook, Twitter, YouTube) implement algorithms to reduce the spread of fake news. Media literacy education programs help citizens recognize false information. The US and the EU are adopting laws that provide for fines and criminal liability for the intentional spread of disinformation.

Fake news and disinformation have become a serious threat to international security, political stability and economic development. They are used as a means of geopolitical influence, interference in elections, destabilization of society, and market manipulation. Examples of interference in the US elections, information campaigns by China and Russia, and the economic impact of the COVID-19 pandemic demonstrate how powerful information manipulation can be. The fight against disinformation requires a comprehensive approach, including the development of media literacy, effective fact-checking mechanisms, social media accountability, and legislative initiatives. Only joint efforts by states, international organizations, media and civil society can minimize the negative impact of fake news and protect the global information space from manipulation.

HOROVYI, Vadym,
*second-year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

Supervisor – **KHRYSTIUK, Svitlana**,
Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)

ROLE OF TRANSLATORS IN INTERNATIONAL RELATIONS: CHALLENGES AND SOLUTIONS

World politics is a constantly changing place where different countries with varying values, economies, and ideologies compete for global dominance. In this world, it is important for leaders of different countries to be able to form alliances and conclude agreements between various nations. This need hides a significant problem – the problem of communication between different peoples. This is where translators come into play.

Being a translator or an interpreter is not just about being able to translate a document or help one person understand another. Being an interpreter means being under constant pressure of the consequences of your actions that can affect the whole world, being obliged to seriously study the topic of the meeting, and having a thorough understanding of slang and special words that may be unique to each topic of conversation. This raises the question of how difficult it is to be an interpreter, what challenges will arise, what questions will arise, and what solutions exist.

First of all, we need to understand who an interpreter is and what their role is in international relations. An interpreter is a person who is able to translate text and voice information that is presented in a language unknown to the recipient into a language that the recipient can understand. In addition, the interpreter must fully understand the cultural aspects of the meeting he or she is attending, as in some cultures even the location of the meeting can play a decisive role in representing the will of one of the parties to the meeting.

Another aspect is that the translator or interpreter should pay more attention to the non-verbal means of communication between both parties. It is a fact that some cultures and peoples have a special form of non-verbal communication, such as gestures, mimics, body language that may have special meanings. It is the interpreter responsibility to be able to understand these means of communication and present them to the host party of the conference. Moreover, of course, the interpreter is under constant pressure, because if he or she is working with high-ranking diplomats, a seemingly insignificant mistake in translation can lead to tragic consequences.

An example is the story of the surrender negotiations between Japan and the Allies in World War II. When the Allies stated that if Japan did not surrender immediately, it would face «rapid and absolute destruction». Japanese Prime Minister Kantharo Suzuki said he was «refraining from commenting at this time». The key word to express his opinion was the Japanese word «Mokusatsu», and the problem is that it can be interpreted in different ways, but in this situation, the sentence used by the Prime Minister would mean, «Kill it (the surrender demand) with silence». In the end, the United States authorities understood this as a threat, and in response, the United States

dropped the atomic bomb on Hiroshima on August 6, 1945.

Another challenge is the question of relevant languages and how to anticipate which languages will be needed for translation in the near future. Well, it all depends on what the world looks like now. For example, take the end of World War II. After 1945, the world was divided into the East, with the Soviet Union and the socialist bloc of states, and the West, with the USA and NATO. At that time, it was relevant to study English, French, German, and Russian, as these were the languages of the world superpowers, countries with high economic stability, making them a good target for investment and the conclusion of economically dependent agreements between states.

This situation has been sustainable for almost 50 years, until the early 90s and the new millennium as well. As we all know, the Soviet Union collapsed in 1991, so learning Russian became irrelevant, but a new need emerged – translators who understand the languages of the newly declared states, such as Ukrainian, Latvian, Estonian, Kyrgyz and other languages. There is also a new candidate for superpower – the People's Republic of China. If you had told someone in the 1970s that China would become a major economic and military power to rival the United States, they would have laughed in your face. However, the reality is that China had undergone a high level of economic transformation, industrialization and partial liberalization of the economy, and China desperately needed international investment and the introduction of new technologies, and, therefore, investors needed translators who could translate Chinese.

So, what solutions can be applied to these challenges to make the translator's job easier? It is difficult to try to learn non-verbal communication methods if you do not have assistance from someone who was born in the region you are interested in. However, you can always take courses and learn about the cultural peculiarities and diversity of different peoples. Also, do not forget about artificial intelligence; it can help you find exactly what you are looking for, but remember that it is a tool that can make mistakes, and you always need to do a verification. There is only one thing that could help you with pressure and stress – practice. If you become a translator, your first jobs will be somehow easy and not important, like translating a text document. However, during this process, you will understand many text clichés and what they do mean. Therefore, during oral translation, it would be easier for you to understand all aspects of conversation.

To predict which language will be relevant in the near future, it is necessary to constantly check the news, try to understand the special patterns in international relations, and make forecasts about the state of the world's countries in the near future in terms of economy, military dominance, etc. However, there is another method that can help you – learn new languages you like and want to learn, because if you try to learn a language that you do not like, you will encounter many problems with it.

KOSHEVATSKA, Anastasia
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

STRATEGIC APPROACHES TO INTERNATIONAL AND INTERCULTURAL COMMUNICATION IN SHAPING UKRAINE'S GLOBAL IMAGE

In the context of globalization and geopolitical challenges, Ukraine's image on the international stage is influenced by multiple factors, including cultural representation, media narratives, and public diplomacy. International and intercultural communication serve as essential tools in strengthening Ukraine's position and countering external influences. The effectiveness of these communication strategies directly impacts Ukraine's perception among global audiences, shaping political alliances, economic cooperation, and cultural exchanges.

Ukraine faces several challenges in shaping its global image. One of the primary obstacles is the influence of Russian propaganda, which has long been engaged in shaping global narratives about Ukraine, often distorting historical and cultural facts. Addressing these disinformation campaigns requires a proactive communication strategy. For instance, the consistent promotion of the official spelling UA *Київ* / EN *Kyiv* instead of the Soviet-era transliteration EN *Kiev* serves as a linguistic and political statement reinforcing Ukraine's sovereignty. Another challenge is linguistic and cultural identity issues, where the international community often struggles with distinctions that reflect deeper geopolitical tensions. Additionally, Ukraine's soft power influence remains limited compared to other nations, despite its rich cultural and historical heritage. While Ukrainian cinema, literature, and arts have gained international recognition, they still require stronger institutional support for global outreach.

To enhance Ukraine's international standing, several strategies can be implemented. Expanding cultural diplomacy is key, including promoting Ukrainian arts, literature, and cinema in international spaces. Ukrainian cinema, such as UA «*Земля блакитна, ніби апельсин*» / EN *The Earth Is Blue as an Orange*, has received international acclaim, demonstrating how cultural storytelling can serve as a tool for shaping perceptions. Encouraging academic and cultural exchanges with global institutions also plays a crucial role. Initiatives such as the spread of UA *Український інститут* / EN *The Ukrainian Institute* support the revitalization and international recognition of the Ukrainian language and culture. Strengthening digital and media outreach is another essential component. Utilizing social media and digital campaigns can help present an authentic and modern Ukrainian identity. The global campaign *#StandWithUkraine* has successfully mobilized international support, demonstrating the power of digital diplomacy. Collaborating with international journalists ensures factual reporting on Ukraine's history and contemporary developments. Addressing

misinformation and linguistic misrepresentations through proactive engagement with global media is essential for countering disinformation.

Enhancing public diplomacy efforts can further reinforce Ukraine's position on the global stage. Hosting major international events and summits strengthens Ukraine's role in regional and global affairs. For instance, the annual UA *Київський безпековий форум* / EN *Kyiv Security Forum* serves as a platform for global dialogue on security and democracy. Building strategic alliances and amplifying Ukraine's narrative in global discourse helps ensure that Ukraine's perspective is represented in international policymaking.

Effective international and intercultural communication is fundamental to shaping Ukraine's global image. By implementing strategic cultural diplomacy, media engagement, and public diplomacy efforts, Ukraine can reinforce its sovereignty, counteract misinformation, and strengthen its position as a respected member of the international community. Continued investment in communication strategies will be crucial in ensuring that Ukraine's identity is recognized and valued worldwide.

References

1. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/3.2024.41>
2. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
3. Chaika, O., Sharmanova, N., & Makaruk, O. (2024). Revitalising Endangered Languages: Challenges, Successes, and Cultural Implications. *Futurity of Social Sciences*, 2(2), 38-61. <https://doi.org/10.57125/FS.2024.06.20>
4. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>

KUKHAR, Vitalina,

*1st year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

Supervisor – KHRYSYTIUK, Svitlana,
*Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

TRANSLATION MISTAKES THAT CHANGED THE COURSE OF NEGOTIATIONS: LESSONS FROM HISTORY

Translation is the reproduction of the original using another language while preserving the unity of content and form. This unity is achieved through an integral reproduction of the ideological content of the original in its characteristic stylistic individuality on another linguistic basis. The path to achieving such unity does not lie through establishing formal equivalents. The comparison of means from different languages, even the most distant, is only possible by comparing the functions that different linguistic means perform. Hence, the accuracy of the translation lies in the functional, rather than formal, correspondence to the original.

The translator accompanying senior political figures and businesspersons has a higher level of responsibility for the accuracy of their work. The translator must not only have a perfect command of the language into which they are translating and maintain the effect of direct communication, but also be quite knowledgeable. They must understand the cultural nuances and traditions of the country, popular idioms, and terms.

Translation mistakes during international negotiations can have a significant impact on the outcome, sometimes leading to diplomatic conflicts or even changes in cultural traditions. Let us look at a few historical examples that illustrate the importance of accurate translation and consideration of cultural context.

1. Advertising campaign in Japan: changing traditions due to inaccurate translation. In the middle of the 20th century, a Western confectionery company decided to promote its products in Japan on St. Valentine's Day. Due to an inaccurate translation, the advertising slogan claimed that women give chocolate to men, which contradicted the traditions of other countries, where men usually give gifts to women. This mistake led to the establishment of a new tradition in Japan that continues to this day: On February 14, women give men chocolate, and on March 14, the so-called 'White Day', men reciprocate with gifts.

2. Treaty of Waitangi: A British-Maori misunderstanding. In the 18th century, the Treaty of Waitangi was signed in New Zealand between the British Crown and the Maori leaders. Due to translation inaccuracies, the Maori and English versions of the treaty had different meanings. The Maori believed that they retained sovereignty and only transferred the right to govern to the British, while the English version provided for a complete transfer of sovereignty to the United Kingdom. This misunderstanding led to long-running conflicts and disputes over land rights that continue to this day.

3. Nikita Khrushchev's speech: a joke perceived as a threat. In the middle of the 20th century, during a speech at the Japanese embassy, Nikita Khrushchev jokingly said a phrase that the interpreter translated as a serious threat. Khrushchev's original phrase, 'Like it or not, history is on our side. We will bury you' was perceived in the West as an aggressive statement of intent to destroy capitalist countries, leading to an international scandal. In fact, Khrushchev meant that communism would eventually defeat capitalism, but an inaccurate translation changed the perception of his words.

4. Jimmy Carter's speech in Poland: curious translation errors. In 1977, during a visit to Poland, US President Jimmy Carter faced translation problems. The interpreter misinterpreted his phrases, leading to comical, but potentially diplomatically dangerous situations. For example, the phrase 'When I left the US' was translated as 'When I finally left the US', and 'Almost six million Americans are of Polish descent' turned into 'Poland is the home of ten million Americans'. These mistakes caused confusion and could have had a negative impact on diplomatic relations between the two countries.

5. Translator's mistake at the Non-Aligned Movement summit: diplomatic scandal between Bahrain and Iran. During the Non-Aligned Movement summit in Iran, Egyptian President Mohammed Morsi's speech was translated from Arabic into Persian with a serious mistake: the word 'Syria' was replaced by 'Bahrain'. This caused outrage in Bahrain, which accused Iran of interfering in its internal affairs and distorting the words of the Egyptian leader. Iranian officials attributed the incident to a technical error and the translator's low qualifications, but the situation caused diplomatic tensions between the countries.

6. The word for the price of a person's health and 71 million dollars. In 1978, Willie Ramirez was hospitalized in one of the hospitals in Florida. The patient was in very critical condition. Relatives, due to poor knowledge of English, could not explain to the doctors in detail what had happened. The medical staff, who presumably understood both English and Spanish, translated the word 'poisoned' (as stated by the relatives) as intoxicated (a person under the influence of an excessive dose of drugs or alcohol). In reality, Ramirez had a brain hemorrhage. However, the doctors, believing that the patient was suffering from alcohol/drug poisoning, began to treat for something else. As a result, Ramirez suffered paralysis of all four limbs (tetraplegia), and the hospital had to pay him compensation of 71 million dollars.

These examples have highlighted the importance of accurate translation and a deep understanding of the cultural context during international negotiations. Even minor mistakes can lead to serious consequences, including diplomatic conflicts, economic losses or lasting cultural changes. Therefore, engaging qualified translators and carefully checking translated materials are critically important for successful international communication.

REVENKO, Daryna,

*1st year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

Supervisor – KHRYSYTIUK, Svitlana,
*Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

INTERPRETER AS MEDIATOR IN INTERNATIONAL NEGOTIATIONS: CHALLENGES, ETHICAL DILEMMAS AND RESOLUTION STRATEGIES

In today's globalized world, international negotiations play a key role in establishing political, economic and cultural ties between states. In this context, translators act as indispensable mediators, ensuring effective communication between parties who speak different languages and belong to different cultures. Their role goes beyond simply translating words; they convey content, emotions, and cultural characteristics that are critical to achieving mutual understanding. However, a number of challenges and ethical dilemmas that require special attention and strategies to overcome them accompanies the activity of translators.

Translators function as a bridge between cultures, ensuring the accuracy and adequacy of information transmission. They not only translate words, but also interpret cultural contexts, idioms and non-verbal clues that can significantly affect the understanding of a message. In diplomatic negotiations, even minor errors in translation can lead to serious consequences, including diplomatic conflicts.

One of the main challenges for translators is linguistic difficulties, such as specific terminology, lack of equivalents in the target language, and complex language constructions. In addition, cultural differences can be a barrier; what is acceptable in one culture may not be acceptable in another one. For example, gestures or facial expressions that are common in one country may be offensive in another one. Emotional aspects also play a significant role; interpreters must remain neutral and professional, even when the topics discussed are emotionally charged. The cognitive load during simultaneous interpreting is significant, as interpreters must simultaneously listen, process information and translate it, which requires high concentration and reaction speed.

Ethical dilemmas are an integral part of the translator's work. Maintaining confidentiality is critical because interpreters often have access to sensitive information. A breach of confidentiality can lead to a loss of trust and serious consequences at the international level. Neutrality is another ethical aspect; translators should avoid expressing their own opinions or prejudices, even if they do not agree with the issue under discussion. The balance between accuracy and cultural adaptation is difficult; translators must decide when to stick to the literal translation and when to adapt the message for better understanding. Role blurring can occur when interpreters, with their expertise, may be tempted to step outside their role and provide advice, which can affect the dynamics of negotiations.

To overcome these challenges, it is necessary to ensure comprehensive training of translators, which includes not only language training, but also the development of cultural competence and ethical awareness. Preliminary briefings before negotiations allow translators to familiarize themselves with the topic, understand the goals of the parties and anticipate possible difficulties. Collaboration and the opportunity to ask questions promote accuracy and prevent misunderstandings. Supporting the emotional state of translators, for example through counseling or supporting colleagues, helps to cope with stress. Clear ethical standards and their observance are the basis of professionalism and help translators make the right decisions in difficult situations.

Interpreters are key figures in international negotiations, ensuring effective communication and promoting mutual understanding between cultures. They face many challenges and ethical dilemmas that require a high level of professionalism, training and support. Investing in their education, creating a supportive work environment and implementing clear ethical standards will contribute to successful diplomatic relations and global cooperation.

References

1. How translation can affect intercultural communication? (in Ukrainian) https://jurklee.ua/uk/blog/kak-perevod-mozhet-povliyat-na-mezhkulturnoe-obshenie/?utm_source=chatgpt.com
2. Topical issues of international law, international relations, security and global studies (in Ukrainian). http://app.nuoua.od.ua/archive/43_2011/12.pdf
3. Basics of translator's professionalism (in Ukrainian). https://onu.edu.ua/pub/bank/userfiles/files/rgf/theory_practice_translate/MetodichniVidania/osnovy_profesionalizmu_perekladacha.pdf
4. Communicative and pragmatic aspects of speech (in Ukrainian). <https://ela.kpi.ua/bitstreams/6cc14d89-2ecf-4761-845c-46cc90d51c2a/download>

YURCHENKO, Vladyslava,
*second-year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*
Supervisor – **KHRYSTIUK, Svitlana,**
*Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

UKRAINE'S IMAGE IN THE CONTEXT OF CULTURAL DIPLOMACY: THE ROLE OF INTERCULTURAL COMMUNICATION

Ukraine's image on the international stage is a crucial element of foreign policy that influences relations with other countries. Cultural diplomacy, as a component of foreign policy, plays a key role in shaping the country's positive image. Through cultural initiatives such as exchanges, exhibitions, festivals, and academic programs, Ukraine has the opportunity to present its history, traditions, and achievements globally. In this process, intercultural communication is a vital component that helps overcome cultural barriers and creates mutual understanding between different nations.

Intercultural communication in Ukraine's cultural diplomacy involves interaction at the cultural level, which enhances the perception of Ukraine abroad. This process contributes to the development of relationships based on mutual respect, interests, and understanding, helping to eliminate stereotypes and prejudices that may arise due to differences in cultural contexts. One important aspect is the use of the English language

as a universal means of communication, facilitating deeper and more effective information exchange. Ukrainian cultural diplomacy actively operates through cultural centers, embassies, and international organizations, organizing various cultural events that help form a positive image of Ukraine. International festivals, music performances, film screenings, and art exhibitions not only showcase the richness of Ukrainian culture but also create opportunities to strengthen intercultural ties. Additionally, Ukraine actively participates in international cultural projects and initiatives, which foster the development of creative relations and the involvement of new partners.

Thousands of artistic events abroad draw attention to the Russian-Ukrainian war. The slogan «culture is not a priority» during the period of full-scale war is manipulation and provocation. Because concerts, exhibitions, and films during this incredibly difficult time of Ukrainians defending their independence with arms in hand strengthen self-identification and awareness of themselves as a nation with many achievements. Moreover, the uninterrupted export of high-quality artistic projects and joint projects with foreign performers prove that cultural diplomacy is one of the factors of national security.

Exact figures on the number of Ukrainian projects abroad during the full-scale period of the Russian-Ukrainian war do not exist for the simple reason that official bodies only report on events funded by the state budget; moreover, each institution records projects relevant to its area of work. Promotion of Ukraine through culture in other countries very often occurs through the efforts of public organizations and charitable foundations. Each smallest initiative introduces the world to the contemporary and historical aspects of Ukraine with the belief that our state has a worthy future.

However, there are certain challenges related to intercultural communication that need to be addressed. One of them is the language barrier and the limited awareness of the foreign audience about Ukrainian culture. Other challenges include the limited presence of Ukrainian cultural content in international media, which complicates the formation of Ukraine's image in other countries. An important aspect is also the need to adapt cultural initiatives to current trends in communication, particularly the use of digital technologies to reach a wider audience.

In the era of globalization, where information spreads faster than ever before, intercultural communication becomes even more important for shaping Ukraine's image. The use of digital platforms and social networks enables the country to present itself on the international level, which is essential for the development of cultural diplomacy. Engaging new technologies helps respond to international challenges more swiftly, promote Ukrainian culture, and create a positive image that meets modern demands.

Thus, intercultural communication is a crucial tool for shaping and strengthening Ukraine's image on the global stage. Cultural diplomacy, through effective interaction between nations, the organization of international cultural events, and the use of modern communication technologies, allows Ukraine to properly represent itself in the world, fostering mutual understanding, friendship, and cooperation with other states. It is a force bringing nations closer together and helping to construct a sustainable international order, creating space for peaceful dialogue in a highly conflictual world.

The development of this direction of public diplomacy is an important task for countries in today's globalized world.

ВІНТІЛА Ангеліна,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра,**
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ ЯК СТРАТЕГІЯ МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Публічна дипломатія України у XXI столітті стає все більш системною, адаптованою до викликів глобального інформаційного середовища. Її головною метою є формування позитивного іміджу країни як незалежної, демократичної, правової держави з багатою історією, культурною спадщиною та проєвропейським вектором розвитку. Публічна дипломатія спрямована на побудову довіри та взаєморозуміння між країною та її міжнародною аудиторією. Україна активно застосовує публічну дипломатію, щоб протистояти зовнішній дезінформації, просувати свою культуру, історію, цінності та політичну позицію [1].

Основними напрямками реалізації публічної дипломатії в Україні є: культурна дипломатія: участь у фестивалях, виставках, мистецьких проєктах; освітня дипломатія: міжнародні програми обміну, популяризація українських університетів; інформаційна дипломатія: робота з міжнародними ЗМІ, просування в соцмережах; цифрова дипломатія: використання онлайн-платформ.

Одним із прикладів успішної публічної дипломатії стало створення Українського інституту, що займається промоцією української культури у світі. Через кінематограф, музику, літературу та візуальне мистецтво інститут формує позитивний імідж України як сучасної, відкритої та демократичної держави [3].

Окрему роль у публічній дипломатії відіграє українська діаспора. Її представники беруть активну участь у популяризації національної ідентичності, організовують інформаційні кампанії, беруть участь у культурних заходах, поширюють українську мову та культуру.

Після 2022 року значно зросла активність офіційних сторінок українських установ у соцмережах. Завдяки відеоконтенту, графіці, анімаціям та персоналізованим історіям вдалося досягти високої залученості міжнародної аудиторії.

Успішні кейси публічної дипломатії України також включають: національні стенди на міжнародних книжкових ярмарках (Франкфурт, Лондон, Варшава); міжнародну виставку «Ukraine: The Code of Freedom»; проєкти, пов'язані з

висвітленням військових злочинів Росії у культурному форматі.

Публічна дипломатія не лише сприяє формуванню позитивного іміджу, а й зміцнює суб'єктність України у світовому просторі. Її розвиток потребує стратегічного бачення, інвестицій, координації між державними та громадськими інституціями. Ключовими інституціями публічної дипломатії в Україні є: Міністерство закордонних справ України (МЗС), яке координує загальну комунікаційну політику, забезпечує присутність України в міжнародному інформаційному просторі; Український інститут, який займається культурною дипломатією, організовує виставки, презентації, мистецькі події за кордоном; Український культурний фонд (УКФ), який підтримує культурні ініціативи, спрямовані на зміцнення міжнародної присутності української культури; дипломатичні представництва, які активно працюють у соціальних мережах, проводять публічні заходи та кампанії; державне агентство з питань кіно, яке сприяє міжнародній популяризації українського кінематографа.

На нашу думку, в Україні необхідно посилити підтримку незалежних культурних ініціатив, забезпечити сталі канали міжнародної присутності через партнерства з глобальними платформами, інвестувати в навчання фахівців з медіакомунікацій та розширити іноземні мовні версії офіційних сайтів та каналів комунікації. Публічна дипломатія є не лише комунікаційною технологією, але й способом забезпечення міжнародної суб'єктності держави. Для України вона стала важливою зброєю у боротьбі за правду, гідність і визнання на глобальній арені.

Література

1. Гончаренко Р. А. (2018). Публічна дипломатія як чинник формування міжнародного іміджу України. *Гілея: науковий вісник*. №134(7). С. 163–166.
2. Павленко Ю. В. (2021). Міжнародна комунікація як фактор забезпечення національних інтересів України. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. №6.
3. Стратегія культурної дипломатії України 2021–2025. Київ: Український інститут, 2021. 36 с.

ГІМБЕР Христина,

*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ШИНКАРУК Олександра,
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ФОРМУВАННЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ

Структура іміджу країни дуже складна, оскільки вона об'єднує безліч

елементів і ґрунтується на сприйнятті безлічі характеристик держави, повний перелік яких навряд чи можливо скласти. Основою для формування іміджу країни є її індивідуальність, яка включає унікальні характеристики, а саме: особливості та ресурси природні, демографічні, історичні, соціальні та культурні; економічні; організаційно-правові та інформаційні. Індивідуальність країни відображає також технології і підходи до роботи, довіру партнерів і експертну інформацію, рівень і якість керівництва, ступінь розвитку корупції, особливості спілкування і багато іншого.

3. Бжезинський вважає, «Важливо, які цінності "експортує держава": "Рим експортував закони, Англія – парламентську партійну демократію, Франція – культуру і республіканський націоналізм, а сучасні Сполучені Штати – науково-технічні новації і масову культуру ... » [1].

Особлива роль в процесі формування іміджу держави належить культурі, яка має унікальні можливості, пов'язаними з формуванням позитивного образу народів, держав, що в кінцевому рахунку допомагає і у вирішенні політичних проблем.

У структурі зовнішньополітичного іміджу важливу роль відіграють офіційні символи країни, тобто комплекс візуальних, вербальних та інших ознак, за якими люди ідентифікують країну, зокрема, місце на карті, назва, герб, прапор, гімн і т.д.

У найзагальніших рисах зовнішньополітичний імідж держави – це комплекс уявлень про державу, які формуються у зовнішньому середовищі. Існує певна класифікація зовнішньополітичних іміджів держави, а саме: приватний імідж, що виникає в процесі самостійного знайомства з країною; офіційний – результат і об'єкт державної політики; об'єктивний – враження від країни, що існує у більшості внутрішньої і зовнішньої громадськості; модельований формується в результаті діяльності команди керівника країни і іміджмейкерів; первинний формується і фокусується в свідомості в результаті первинного знайомства з країною; вторинний формується в результаті трансформації в очах громадськості, зберігає базові принципи і набуває нових рис.

При формуванні іміджу держави враховуються і додаткові чинники, зокрема яскраві позиції займають природні ресурси, рекреаційні зони, передові виробництва, літературні та художні спадщина, успіхи соціальної політики.

Необхідність просування свого позитивного іміджу усвідомлюють багато країн. Наприклад, тільки офіційні щорічні витрати США на підтримку і поліпшення свого образу в світі перевищують 1 млрд дол. Австралія восени 2010 р. заплатила майже 3 млн дол. за рекламну кампанію за участю знаменитої американської телеведучої Опри Вінфрі, шоу якої дивляться мільйони телеглядачів у 145 країнах. Болгарія витрачає на свій імідж 23 млн дол. на рік. Значну увагу формуванню свого іміджу приділяє Німеччина, яка інтенсивно розвиває двосторонні й багатосторонні політичні та економічні відносини, культурну співпрацю, молодіжний обмін, студентські та наукові контакти з окремими країнами ЄС. Велика Британія щорічно витрачає понад мільярд доларів на просування власного іміджу за кордоном.

Зовнішньополітичний імідж держави можна визначити як цілеспрямовано

сформований образ країни, покликаний чинити політичний і емоційно-психологічний вплив на світову громадську думку.

Отже, імідж держави – складне явище, яке спеціально моделюється, цілеспрямовано формується для того, щоб підвищити конкурентоспроможність держави на світовій арені і підкреслити його конкурентні переваги. У свою чергу, наявність сприятливого, привабливого іміджу має допомогти державі в реалізації його зовнішньополітичних цілей і дотриманні національних інтересів. Формування та підтримування іміджу є вкрай важливим елементом зовнішньої політики, який має підтримуватися та забезпечуватися централізовано самою країною!

Література

1. Бжезинський З. (2004). Вибір. Світове панування чи глобальне лідерство. М.: Міжнародні відносини. С. 72.
2. Політико-комунікаційне проектування іміджу України у зовнішньому середовищі. https://pidru4niki.com/70825/politologiya/politiko-komunikatsiyne_proektuvannya_imidzhu_ukrayini_zovnishnomu_seredovischi
3. Зовнішньополітичний імідж країни: технології формування. <https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/502>
4. Структура і формування зовнішньополітичного іміджу держави https://stud.com.ua/90327/kulturologiya/struktura_formuvannya_zovnishnopolitichno_go_imidzhu_derzhavi#google_vignette
5. Зовнішньополітичний імідж держави https://stud.com.ua/90326/kulturologiya/zovnishnopolitichniy_imidzh_derzhavi

ПЕТРЯНИК Маргарита,

*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь,**
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ КРАЇНИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

В умовах глобалізації і розвитку інформаційних технологій імідж держави стає стратегічним ресурсом, що визначає її авторитет на міжнародній арені. Імідж держави можна визначити як стереотипізований образ країни, що існує в масовій свідомості завдяки як стихійним, так і цілеспрямованим процесам його формування елітою з метою надання політичного й емоційно-психологічного

впливу на громадську думку всередині країни і за кордоном.

Формування позитивного іміджу держави є важливим завданням, оскільки сприятливий образ сприяє просуванню та реалізації національних інтересів, зміцненню позицій у міжнародних відносинах, залученню інвестицій та розвитку туризму. Держава зацікавлена у створенні позитивного іміджу з кількох причин: по-перше, створити про себе сприятливе враження в очах власного населення і навколишнього світу; по-друге, імідж сприяє зміцненню позицій держави на міжнародній арені, обстоюванню національних інтересів.

Дослідження проблематики іміджу держави проводили низка вчених, серед яких Г. Почепцов, Є. Ромат, Е. Сміт, Н. Хазратова та ін. Їх праці створюють теоретичну основу для розуміння структури та механізмів формування іміджу країни.

Система чинників іміджу держави містить: базові цінності і традиції; природно-географічні чинники; ресурсний потенціал держави; геополітичне становище країни; форма державного устрою; внутрішня і зовнішня політика держави; національні інтереси; імідж провідних політичних лідерів; соціально-психологічні настрої в суспільстві; інформація про державу у провідних каналах масових комунікацій.

Дослідник Г. Даулінг [1] виділяє такі чинники формування іміджу держави: політичний устрій, діяльність лідерів, культура, новини, наука, імідж брендів, експорт культурних цінностей, спорт, туризм, експорт і реклама товарів та послуг.

Ефективність формування позитивного іміджу держави оцінюється за такими функціями: ідентифікація (підкреслення позитивних рис країни); ідеалізація (створення доброзичливого сприйняття); протиставлення (контраст із іншими країнами); номінативна (виокремлення серед інших); естетична (підкреслення краси та гідності); адресна (орієнтація на конкретні суспільні групи).

Важливим чинником формування іміджу держави є інформаційна політика та діяльність ЗМІ. У сучасному світі вони стають системоутворюючим елементом політики і потужним інструментом впливу на думки, емоції й сприйняття як окремих людей, так і націй.

Серед зовнішніх чинників формування міжнародного іміджу держави варто виокремити: міжнародні рейтинги та стандарти (Freedom House, Transparency International тощо); екологічні та правозахисні організації, що інформують про порушення у сфері екології, прав людини та якості життя; діаспори й мігрантів, які популяризують національні цінності за кордоном; туризм як джерело прибутку та інструмент підвищення обізнаності про країну; роботу дипломатичних установ і культурних центрів, що представляють державу на міжнародній арені; а також політичні технології, які цілеспрямовано формують позитивний образ країни.

Важливу роль у формуванні іміджу держави відіграють стереотипи. Вони можуть як сприяти формуванню позитивного образу країни, так і навпаки, створювати негативне сприйняття. Україні необхідно створити систему формування позитивного іміджу для залучення інвестицій, зокрема через

розвиток малого і середнього бізнесу, що формує бренд країни. Для ефективного просування іміджу потрібна цілеспрямована стратегія, що включає позиціонування, вербалізацію та інші механізми, і має бути спрямована як на внутрішню, так і на зовнішню аудиторію.

Імідж України має демонструвати готовність до міжнародного діалогу, бути орієнтиром для громадян та презентувати країну у глобальному інформаційному просторі. Його формування вимагає системного підходу та координації дій влади, громадськості, бізнесу, ЗМІ та окремих громадян. Успіх залежить від узгодженості дій і відповідності іміджу реальності. Розробка ефективної іміджевої стратегії має стати стратегічним пріоритетом держави.

Таким чином, формування позитивного іміджу держави є комплексним процесом, що вимагає системного підходу та координації зусиль різних суб'єктів. Успішність цього процесу залежить від узгодженості їхніх дій та відповідності заявленого іміджу реальному стану справ у країні. Стратегічним пріоритетом держави має стати розробка ефективної іміджевої стратегії, яка підтримуватиме авторитет країни на міжнародній арені та сприятиме просуванню її національних інтересів.

Література

1. Грем Даулінг (2003). Репутація фірми. Створення, управління та оцінка ефективності / Грем Даулінг; пер. О.В. Кузнєцов. М.: ІМІДЖ-Контакт. 368.

ТІМЧЕНКО Максим,

*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м.Київ, Україна)*

Науковий керівник – ШИНКАРУК Василь,

*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м.Київ, Україна)*

ПОЛІТИЧНИЙ ІМІДЖ ДЕРЖАВИ

Імідж держави – це не просто уявлення, яке виникає в свідомості людей як реакція на реальність, а це образ, який спеціально створюється фахівцями, щоб передати певне бачення країни. На думку Віталія Кривошеїна, політичний імідж держави – «це складний, багатofакторний феномен, специфіка конструювання якого пов'язана з особливістю політики як виду діяльності, її місця в житті людей і характером діяльності політичного лідера чи організації. Роль ефективного політичного іміджу проявляється як у високому рейтингу популярності його носія, так і в можливостях впливу на громадську думку, в можливостях активного формування політичної діяльності держави і суспільства в цілому» [1].

Політичний імідж країни формується поступово й потребує системного, професійного підходу. Цей процес має бути усвідомленим, послідовним і довготривалим. Для досягнення цієї мети держава повинна впровадити загальну стратегію інформаційної політики, спрямовану на створення й підтримку позитивного образу країни у світі. А Національна інформаційна політика, як складова внутрішньої та зовнішньої політики, повинна охоплювати всі сфери суспільного життя й покликати забезпечити цілеспрямований перехід до інформаційного суспільства та інтеграцію країни у глобальний інформаційний простір [2].

З моменту здобуття незалежності Україна пройшла кілька важливих етапів свого розвитку. Формування громадянського, демократичного, правового та соціального суспільства відбувалося нерівномірно, із злетами й падіннями. Сучасний імідж держави тісно пов'язаний з новим демократичним етапом її становлення та з розвитком нової масової політичної культури українському суспільстві. Участь держави у міжнародних форумах, конференціях, а також офіційні візити представників влади різних країн відіграють важливу роль у формуванні її іміджу, адже виконують функцію каналів двосторонньої комунікації. Через такі взаємодії держава встановлює необхідні зв'язки та водночас формує уявлення про себе серед інших учасників світової спільноти, що безпосередньо впливає на її міжнародний образ.

Значний вплив на імідж держави, особливо політичний, має її ставлення до певних дій інших країн або міжнародних організацій. Наприклад, участь у воєнних конфліктах, миротворчих місіях чи надання гуманітарної допомоги є показовими вчинками, які формують уявлення про державу як про демократичну чи авторитарну, сильну чи слабку. Те, як країна позиціонує себе на міжнародній арені, визначає рівень довіри до неї та загальне ставлення в світі – і чим упевненіше та послідовніше вона діє, тим позитивнішим буде її імідж. Яскравим прикладом є активна участь України в гуманітарних місіях, як-от постачання медичних засобів та продуктів харчування до постраждалих районів Сирії в 2024 році, що підкреслює її готовність допомагати іншим, навіть коли сама країна перебуває в умовах війни [3].

Важливу роль у формуванні якісної політичної культури відіграють засоби масової інформації, адже саме вони сприяють утвердженню нових суспільних цінностей, зокрема через такі ініціативи, як "Єдиний марафон". Цей проєкт об'єднує різні телевізійні канали та медіа, дозволяє не лише оперативно інформувати громадян про важливі події, а й формувати відчуття єдності та національної солідарності, як це було під час кризових ситуацій або в умовах війни. Соціальні мережі також відіграють роль у просуванні політичного іміджу. Активність українських користувачів, зокрема військових, волонтерів, лікарів, викладачів – створює людський, правдивий, щирий образ України. Меморіальні ініціативи, відео про побут в умовах війни, інтерв'ю з бійцями та волонтерами – усе це справляє сильний емоційний ефект на світову аудиторію. Ключові складові політичного іміджу України базується на трьох головних складових: боротьба за свободу, вірність демократичним цінностям: гуманність і солідарність.

На нашу думку, політичний імідж держави є важливим фактором її міжнародного впливу та сприйняття у світі. Для України, яка бореться за свою незалежність, імідж є ключовим елементом у залученні міжнародної підтримки. Позитивний образ країни формується завдяки рішучій позиції щодо захисту демократії, суверенітету та прав людини, а також завдяки підтримці з боку міжнародних партнерів. Важливо, щоб всі українці, як в Україні, так і за кордоном, об'єднували свої зусилля для покращення іміджу держави, що сприятиме зміцненню її позицій на світовій арені.

Література

1. Кривошеїн В. В. (1999). Політичний імідж в аксеологічній структурі політичної ментальності українського народу. *Національна ідея у формуванні громадянського суспільства та правової держави в Україні* (матер. конф.). К. АТ «Реклама».
2. Палеха Ю. І., Палеха О. Ю., Горбань Ю. І. (2020). Інформаційна культура. Київ: Видавництво Ліра-К.
3. <https://www.radiosvoboda.org/a/news-ukrayina-boroshno-syriya-zerno/33254748.html>

ЧЕРНЯВСЬКА Вероніка,
*студентка гуманітарно-педагогічного
факультету, спеціальність «Психологія»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **БАЛАЛАСВА Олена,**
*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ

Війна в Україні є й серйозним випробуванням для її національного іміджу на світовій арені. Доповідь має на меті дослідити виклики та можливості, з якими стикається Україна у формуванні позитивного іміджу в умовах труднощів.

Одним із головних викликів, з якими стикається Україна, є поширеність негативних уявлень і стереотипів. Війна призвела до широкого поширення дезінформації та спотвореного розуміння культури, історії та прагнень України. Наприклад, багато міжнародної аудиторії можуть асоціювати Україну переважно з конфліктом, а не визнавати її багату історію, культурне розмаїття та економічний потенціал.

Вивчення сучасних підходів, стратегій та інструментів, що використовуються в міжнародній та міжкультурній комунікації, допоможе

краще зрозуміти, як Україна може ефективно проектувати власні наративи.

Зображення України в міжнародних ЗМІ часто може бути упередженим. ЗМІ можуть непропорційно зосереджуватися на насильницьких аспектах конфлікту, нехтуючи стійкістю країни та її зусиллями щодо реформ і модернізації. Це спотворення може перешкодити здатності України представити збалансований наратив, який висвітлює її сильні сторони та прагнення.

Геополітичний ландшафт також створив значні дипломатичні виклики. Зусилля України налагодити альянси та партнерства можуть бути підірвані конфліктом, що триває, адже країни можуть віддати перевагу своїм геополітичним інтересам над справжньою підтримкою суверенітету та територіальної цілісності країни.

В епоху цифрових технологій Україна має безпрецедентну можливість донести свій наратив безпосередньо до глобальної аудиторії. Платформи соціальних медіа дозволяють українським голосам охоплювати міжнародні спільноти, минаючи традиційні медіа-фільтри. Кампанії, що демонструють історії про стійкість, інновації та культурне багатство, можуть ефективно протидіяти негативним стереотипам. Такі ініціативи, як #StandWithUkraine, набули популярності в соціальних мережах, дозволяючи звичайним громадянам і громадським діячам однаково висловити солідарність з Україною, тим самим сприяючи почуттю глобальної спільноти та підтримки.

Культурна дипломатія є потужним інструментом підвищення іміджу України. Пропагуючи свою культурну спадщину через мистецтво, музику та літературу, Україна може розвивати взаєморозуміння та вдячність серед світової аудиторії. Культурні обміни та міжнародні фестивалі можуть продемонструвати український талант і креативність, тим самим представляючи більш відтінковий образ нації. Участь українських художників у міжнародних художніх виставках, таких як Венеціанська бієнале, забезпечує платформу для демонстрації яскравої культури України, водночас привертаючи увагу до поточного конфлікту та його наслідків.

Формування позитивного іміджу України в умовах війни має як додаткові виклики, так і можливості. Застосовуючи сучасні підходи та інструменти стратегічної комунікації, Україна може змінити свій наратив на глобальній арені.

Література

1. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021.

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ: БАР'ЄРИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

BIELIAI, Maksym,
*Master student at Department
of Foreign Philology and Translation,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

LINGUISTIC AND SOCIOCULTURAL CHALLENGES IN TRANSLATION: FOCUS ON COUNTERING PROPAGANDA

In today's world, language has the power to shape how we see the world, how we think, and even how nations relate to each other. Translation, once seen as just a way to turn words from one language into another, is now more important than ever. It plays a key role in international relations, politics, and cultural exchange, especially when it comes to countering propaganda. Propaganda often manipulates language to influence public opinion and push a political agenda. As information is increasingly used as a weapon in global conflicts, translators are faced with the challenge of navigating texts that may distort historical facts, spread false narratives, or manipulate emotions [1]. Our research looks at the challenges translators face when working with politically sensitive texts, especially propaganda, and explores how they can overcome these challenges while maintaining cultural sensitivity, ethical integrity, and linguistic accuracy.

The main issue addressed is how translators can deal with the ideological biases and manipulations in politically charged texts. Propaganda often involves twisting language or leaving out key facts to serve a particular agenda. For translators, the difficulty is ensuring that they do not accidentally help spread misinformation. This problem is even more serious in situations where disinformation is being used in warfare, as we have seen in recent global conflicts, such as the war in Ukraine. Translators working with these types of texts must decide whether to translate the text exactly as it is or whether they need to step in and adjust the text to prevent harmful or misleading information from spreading [2]. Translation is not just about words. It is about understanding the cultural and historical background of the text. The translator must know how the target audience will perceive the translation and make informed choices that avoid spreading false narratives.

One of the biggest dilemmas translators face is the issue of neutrality. Translation is often seen as a neutral task, where the goal is simply to convey the message in another language. However, when translating propaganda, this neutrality is called into question. Translators face the dilemma of whether to maintain neutrality when translating texts that spread harmful or biased information or to take a more proactive role in resisting manipulation, ensuring that their translations do not contribute to the spread of misinformation.

To deal with these challenges, translators need to take a more active and informed approach. First, they can adopt critical translation practices, where they go beyond

simply translating the text and actively engage with it. This means understanding the ideological bias of the original text and making decisions about how to accurately convey the message in a way that doesn't perpetuate false narratives. For example, they might decide to rephrase misleading statements or add clarifying details to ensure that the target audience understands the true meaning. This approach helps ensure that translators maintain their ethical responsibility while still providing an accurate translation.

Second, translators can collaborate with experts in fields like politics, history, or sociology to better understand the context of the text they are translating. This collaboration will help ensure that the translation is not only linguistically accurate but also culturally and politically informed. Translators can consult with experts to make sure that they are aware of the wider implications of their translation, and this can help them avoid spreading harmful or biased narratives.

Third, translators should adopt ethical decision-making frameworks. These frameworks can help translators determine when a translation might be reinforcing false or biased information. For example, translators can evaluate whether the source text distorts historical facts, manipulates emotions, or serves a particular political agenda. If so, they may decide to neutralize the language, add footnotes, or include clarifications to prevent the target audience from being misled. Ethical guidelines can provide a clear framework for translators to follow, helping them make informed decisions about when and how to intervene.

In conclusion, fighting propaganda through translation requires a careful balance between linguistic accuracy and ethical responsibility. By adopting critical translation practices, collaborating with experts and following ethical decision-making guidelines, translators can help ensure that their work contributes to a more accurate, truthful, and fair global conversation. Translators have the power to resist the spread of misinformation and promote the truth, playing an important role in shaping global communication and standing up against harmful narratives.

References

1. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/3.2024.41>
2. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
3. Chaika, O., Sharmanova, N., & Makaruk, O. (2024). Revitalising Endangered Languages: Challenges, Successes, and Cultural Implications. *Futurity of Social Sciences*, 2(2), 38-61. <https://doi.org/10.57125/FS.2024.06.20>

CHULAKOVA, Anastasiia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

SHIFTS IN THE TRANSLATION OF SECURITY GUARANTEES FOR UKRAINE (KYIV SECURITY COMPACT 2022)

The Kyiv Security Compact is a key document outlining international security guarantees for Ukraine, emphasizing legal and strategic commitments. However, translating security guarantees involves semantic transformations that influence the interpretation of the original text. This research aimed to explore lexical, syntactic, and pragmatic shifts in the English translation of the Kyiv Security Compact.

One major challenge is lexical transformation of defense-related terminology. For instance, *UA зобов'язання основної групи гарантів щодо самооборони України* is translated as *EN commitments by a core group of guarantors regarding Ukraine's self-defense capabilities*. The term, or monomial (Chaika, 2020), *UA зобов'язання* is rendered as *EN commitments* instead of *EN obligations*, which introduces flexibility. Similarly, *UA самооборона України* becomes *EN Ukraine's self-defense capabilities*, expanding the focus to include resources and military capacity. The other examples are *UA підтримка військової спроможності України* → literally *EN support for Ukraine's military capability* → alternative *EN enhancing Ukraine's defense readiness*. The latter version reflects a more proactive stance in security discourse.

Syntactic shifts also reshape security-related statements. In Ukrainian, sentences often use complex structures to reflect diplomatic nuances. For example, *UA Гарантії безпеки мають бути закріплені в спільному документі про стратегічне партнерство під назвою 'Київський безпековий договір'* is translated as *EN Security guarantees must be enshrined in a joint strategic partnership document titled 'The Kyiv Security Compact'*. Here, the passive form *EN must be enshrined* shifts focus from Ukraine's agency to a broader diplomatic context. To see further, there are more examples such as *UA сторони погоджуються на взаємну підтримку* → literally *EN the parties agree on mutual support* → alternative *EN the parties commit to reciprocal assistance*. The latter version strengthens the sense of obligation.

A critical aspect is pragmatic shifts, especially in diplomatic discourse. *UA надання фінансової допомоги та прямих інвестицій* is translated as *EN providing financial assistance and direct investments*, making the request more diplomatic. Similarly, *UA постачання ресурсів, військового обладнання, амуніції* becomes *EN the supply of resources, military equipment, and ammunition*. The shift from *UA постачання* (suggesting ongoing support) to *EN the supply* (potentially a one-time provision) alters the perceived commitment level; *UA всебічна допомога у випадку загрози* → literally *EN comprehensive assistance in case of threat* → alternative *EN extensive aid in response to emerging threats*. This subtle change

suggests a more flexible approach.

Semantic shifts also affect legal provisions. UA *міжнародні санкції як рівень загального комплексу гарантій безпеки у випадку агресії* is translated as EN *international sanctions as an additional layer of overall security guarantees in the event of aggression*. The choice of EN *additional layer* instead of EN *level* makes sanctions seem auxiliary rather than integral.

The translation of security-related terminology in the Kyiv Security Compact also reflects broader trends in diplomatic translation, where linguistic choices influence geopolitical interpretations. For instance, UA *нейтралітет* is often associated with EN *neutrality*, yet in diplomatic contexts, it may be rendered as EN *non-alignment* to reflect a more flexible policy stance. These terminological decisions impact Ukraine's strategic positioning in international discussions on security guarantees and alliances.

In conclusion, translating the Kyiv Security Compact involves lexical, syntactic, and pragmatic shifts that reshape its meaning. These shifts influence international perceptions of Ukraine's security needs and diplomatic commitments. Understanding these changes is crucial for translators and policymakers to ensure alignment between diplomatic objectives and linguistic accuracy.

References

1. Chaika, O., & Bambura, A. (2019). Structure of English Business Monomials. *Linguistic Bulletin*, 27.
2. Chaika, O. (2019). Binomials in English Audit Terminology. *International Journal of Philology*, вип. 10(3), 68–73.
3. Chaika, O., & Zakatei, Y. (2019). Monomials in English for law. *International Journal of Philology*, 2(14), 114-121.
4. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
5. Chaika, O. I. (2020). Monomials as Set Term Clusters in Terminologies. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(3), 96-99.

DUBAS, Semen,

*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

TRANSLITERATION OF TOPONYMS AS A TOOL OF DIPLOMATIC INFLUENCE AND IMAGE ENHANCEMENT OF UKRAINE

The transliteration of Ukrainian city names has become a crucial element of Ukraine's diplomatic strategy, reinforcing its national identity and sovereignty in the international arena. The transformation from Soviet-era transliterations such as EN *Kiev* to the Ukrainian-based *Kyiv* has been emblematic of Ukraine's effort to assert its cultural and political independence (Chaika, 2024). As President Volodymyr

Zelenskyy emphasized in his speech at the Munich Security Conference on February 14, 2025, «Language is not just a means of communication; it is a symbol of sovereignty and a declaration of identity.» The shift in transliteration policies, particularly concerning major cities like EN *Kyiv*, EN *Odesa*, and EN *Kharkiv*, serves as a powerful instrument for Ukraine's diplomatic positioning and international image reinforcement.

Transliteration plays a strategic role in international communication, impacting how nations perceive a country and its cultural heritage. The representation of toponyms in international discourse serves as a linguistic marker of sovereignty and geopolitical alignment (Chaika, 2024). By insisting on EN *Kyiv* rather than EN *Kiev*, Ukraine has distanced itself from its Soviet past and aligned itself more closely with the global community that recognizes Ukrainian sovereignty. The adaptation of correct transliterations in international institutions, including the United Nations and the European Union, further solidifies Ukraine's geopolitical stance. The official recognition of Ukrainian transliterations has been facilitated by digital diplomacy and advocacy campaigns such as #KyivNotKiev. This initiative, widely supported by Ukrainian embassies and the Ministry of Foreign Affairs, has successfully influenced major global media outlets, including The New York Times and BBC, to adopt the Ukrainian spelling of city names. Digital advocacy has redefined how linguistic identity is perceived internationally, making transliteration a key factor in soft power projection (Chaika, 2024). Such efforts have strengthened Ukraine's diplomatic influence by fostering international acknowledgment of its linguistic and territorial integrity.

The geopolitical implications of transliteration extend beyond symbolic recognition. The adoption of EN *Odesa* instead of EN *Odessa* and EN *Kharkiv* instead of EN *Kharkov* in Western publications and official documents serves to reinforce Ukraine's independence narrative. Toponyms are embedded with historical and political meaning, shaping perceptions of national identity and legitimacy. The strategic insistence on accurate transliteration enhances Ukraine's agency in international relations, preventing the misrepresentation of its cultural and political identity. Furthermore, the role of transliteration in diplomatic negotiations cannot be underestimated. The use of correct city names in official treaties, agreements, and international reports solidifies Ukraine's position in discussions related to territorial integrity and national sovereignty. The Munich Security Conference of 2025 was a testament to Ukraine's success in this regard, as President Zelenskyy emphasized that «Recognizing *Kyiv* as *Kyiv*, and not *Kiev*, is more than semantics – it is an acknowledgment of Ukraine's rightful place in Europe.» Chaika (2024) reinforces this view, stating that «transliteration is a linguistic tool that signifies political recognition, reinforcing sovereignty through language.»

In conclusion, the transliteration of Ukrainian toponyms has evolved into a significant diplomatic tool, reinforcing Ukraine's international image and asserting its sovereignty. The insistence on the correct spelling of city names, as seen in Ukraine's diplomatic efforts and advocacy campaigns, has yielded tangible geopolitical and cultural benefits. As President Zelenskyy's speech at the Munich Security Conference of 2025 underscored, the proper representation of Ukrainian place names is an essential

aspect of Ukraine's broader struggle for recognition and legitimacy on the global stage. By integrating transliteration into its diplomatic strategies, Ukraine has effectively leveraged language as an instrument of political and cultural influence.

References

1. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
3. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
4. Chaika, O., Sharmanova, N., & Makaruk, O. (2024). Revitalising Endangered Languages: Challenges, Successes, and Cultural Implications. *Futurity of Social Sciences*, 2(2), 38-61. <https://doi.org/10.57125/FS.2024.06.20>

NIKITINA, Anastasiia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

CHALLENGES OF TRANSLATING UKRAINIAN CULTURAL REALITIES IN ZELENSKYI'S INTERNATIONAL SPEECHES

One of the most significant challenges in translating Zelenskyy's speeches is conveying Ukrainian cultural-specific terms and historical references to an international audience. Many of these references, such as UA *Голодомор* / EN *Holodomor* (the Soviet-induced famine of 1932–1933) or UA *Майдан* / EN *Maidan* (the developments referring to the protests in 2004 and 2013–2014), carry deep national significance. While some terms have established English equivalents, others require explanatory translation, which risks diluting their rhetorical impact. Additionally, historic figures such as *Bohdan Khmelnytskyi* or *Ivan Mazepa* are crucial to Ukrainian identity but may be unfamiliar to non-Ukrainian listeners, leading to omissions or simplifications in translation. The challenge is further exacerbated by the fact that some historical events or cultural terms have different connotations in different languages. For example, UA *козацтво* / EN *Cossackdom* represents both a historical reality and a national symbol of resistance and independence in Ukraine. However, in Western discourse, Cossacks are often associated with Russian history, requiring careful translation to avoid misinterpretation.

Another major challenge is the translation of emotionally charged rhetoric, metaphors, and national symbolism. Zelenskyy frequently uses expressions such as

UA *Україна – це серце Європи* / EN *Ukraine is the heart of Europe* and UA *Ми боремося за свободу всього світу* / EN *We are fighting for the freedom of the whole world*. These sentences convey more than just their literal meaning. They evoke deep historical, cultural, and emotional connections. However, when translated directly, they may sound clichéd or lose their emotional weight. Translators often face the dilemma of choosing between literal translation, which may weaken the speech's impact, and adaptation, which risks altering the original message. In some cases, transcreation, i.e., the creative rewriting of a message while preserving its intent, is necessary to maintain the rhetorical and persuasive power of the speech.

Political and diplomatic sensitivities further complicate translation. Certain terms, or monomials (Chaika, 2020) such as UA *рашизм* / EN *Russcism* (a blend of EN *Russia* and EN *fascism*), are highly charged and require careful rendering to maintain both their meaning and their strategic messaging. While this term is widely used in Ukrainian political discourse, its translation into English or other languages may require additional context or adaptation. Translators must balance accuracy with the need to ensure the speech remains persuasive for international audiences. Differences in political and cultural contexts mean that some messages may need adjustment to avoid unintended interpretations. For example, Zelenskyy often draws historical parallels between Ukraine's current struggle and World War II resistance movements. While these comparisons resonate strongly in Europe, they may require different framing for audiences in the Global South, where colonial histories and geopolitical perspectives differ.

To address these challenges, translators use a range of strategies, including explanatory additions, cultural substitution, and rhetorical adaptation. In some cases, footnotes or brief clarifications are necessary, while in others, emotional intensity is preserved through creative reformulation. The effectiveness of these strategies depends on the target audience, as what works in one cultural or political context may not be effective in another.

In conclusion, translating Zelenskyy's speeches requires a careful balance between linguistic fidelity and cultural adaptation. Effective translation strategies ensure that his messages retain their intended impact across different cultural and political contexts. Understanding these challenges is crucial for enhancing Ukraine's global communication and strengthening international solidarity. By addressing these translation issues effectively, Ukraine can continue to build international support and maintain a strong presence in global discourse.

References

1. Chaika, O. (2023). Translanguaging in multilingual classrooms: A case study analysis. *Philological Review*. <https://doi.org/10.31499/2415-8828.1.2023.281366>
2. Chaika, O. I. (2020). Monomials as Set Term Clusters in Terminologies. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(3), 96-99.
3. Chaika, O. (2019). Binomials in English Audit Terminology. *International Journal of Philology*, вип. 10(3), 68–73.
4. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.

5. Zelenskyy, V. (2022). *Selected speeches of Volodymyr Zelenskyy*. Kyiv: Media Center of the President of Ukraine.

RENSKA, Alla,
3rd year student of the speciality
«Crimean Tatar language and
literature, English language and
translation», Educational and Scientific
Institute of Philology, Taras Shevchenko
National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine)

OVERCOMING CULTURAL AND LINGUISTIC BARRIERS IN INTERCULTURAL COMMUNICATION: THE CASE OF CRIMEAN TATAR AND ENGLISH

In today's globalized world, intercultural communication has been significantly shaped by linguistic diversity and cultural identity. Particular challenges are encountered when minority languages, such as Crimean Tatar, engage in communication with widely spoken international languages like English. This paper aims to explore the major linguistic and cultural barriers that arise in communication between Crimean Tatar and English-speaking communities and to present possible strategies for overcoming these challenges. Emphasis is placed on the importance of cultural competence, language preservation, and the role of translation and education in enhancing intercultural understanding.

The Crimean Tatar language, belonging to the Kipchak branch of the Turkic language family, has been historically influenced by political suppression, forced displacement, and marginalization. As a result, its speakers often experience cultural and communicative disconnection when interacting within dominant linguistic environments. English, on the other hand, serves as a global lingua franca, with its own cultural codes, pragmatic norms, and communicative strategies. Miscommunication is frequently caused by differences in politeness conventions, indirectness strategies, and culturally specific assumptions.

Several key barriers have been identified in interactions between Crimean Tatar and English-speaking individuals:

1. **Linguistic Interference:** Phonetic, grammatical, and lexical interference may be observed, particularly in translation or code-switching scenarios. Differences in word order, gender categories, and verb systems can lead to misunderstandings.

2. **Cultural Misunderstandings:** Expressions of politeness, respect, and emotional attitudes differ significantly across these cultures. For instance, collectivist cultural norms present in Crimean Tatar society may be misunderstood by individuals from individualist English-speaking cultures.

3. **Lack of Representation:** Due to the limited availability of learning materials, dictionaries, and translations involving the Crimean Tatar language, learners and

translators face difficulties in ensuring accurate intercultural communication.

To address these issues, the following approaches have been proposed and partially implemented:

1. **Cultural Competence Training:** Language learners and translators are encouraged to receive training in intercultural competence. The development of awareness regarding one's own and others' cultural norms is considered essential.

2. **Integration of Indigenous Knowledge:** Intercultural education programs that include elements of Crimean Tatar history, traditions, and values have been developed in some educational settings to foster mutual respect and understanding.

3. **Technological Support and Translation Tools:** Although the Crimean Tatar language has limited digital representation, efforts have been made to expand its presence online. Community-driven translation projects and digital dictionaries have been supported by linguistic activists and scholars.

Thus, it has been demonstrated that intercultural communication between minority and global languages requires not only linguistic skills but also cultural sensitivity and institutional support. Continued research and support are needed to empower minority language communities and to promote intercultural dialogue in multilingual societies.

SUSHKO, Iryna,

*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

BILINGUALISM IN SECONDARY EDUCATION IN UKRAINE

Bilingual education has become an essential component of modern pedagogy, fostering cognitive flexibility, cultural competence, and academic success. In Ukraine, the growing relevance of bilingualism in secondary education is shaped by historical, linguistic, and socio-political factors. The integration of European educational standards and Ukraine's increasing participation in international academic networks have further emphasized the importance of bilingual education as a tool for enhancing students' global mobility and competitiveness. This paper explores the current state of bilingual education in Ukraine's secondary schools, analyzing its benefits, challenges, and the strategies needed for its effective implementation.

Bilingual education involves the structured use of two languages in academic instruction, enabling students to develop linguistic proficiency while mastering subject content. Scholars distinguish between additive bilingualism, where the second language strengthens without diminishing the first, and subtractive bilingualism, where one language dominates at the expense of the other. The success of bilingual programs depends on factors such as pedagogical approaches, linguistic immersion, teacher preparation, and curricular design. While bilingual education is widely recognized for

enhancing students' cognitive abilities and career prospects, its implementation varies across educational settings, requiring tailored methodologies that align with national linguistic policies and socio-cultural contexts.

In Ukraine, bilingual education is primarily offered in specialized language schools, international institutions, and select public schools integrating Content and Language Integrated Learning (CLIL). The CLIL methodology, which combines subject instruction with language acquisition, has gained traction due to its effectiveness in fostering language proficiency without compromising content mastery. However, widespread implementation faces structural challenges, including a shortage of qualified educators, insufficient teaching materials, and inconsistencies in national language policy. Effective bilingual education demands teachers with advanced language skills and pedagogical expertise, yet many educators lack formal training in bilingual instruction. Additionally, curriculum development remains uneven, with some schools successfully integrating bilingual programs while others struggle due to limited institutional support.

Despite these challenges, the increasing demand for bilingual education presents a significant opportunity for educational reform in Ukraine. Strengthening bilingual programs aligns with broader national objectives, including Ukraine's European integration efforts and the modernization of its education system. Access to digital resources, language-learning technologies, and online educational platforms has further facilitated bilingual instruction, allowing students to engage with diverse linguistic content beyond the traditional classroom setting. The growing involvement of international organizations and educational institutions in supporting bilingual education has also contributed to expanding opportunities for both students and teachers.

To ensure the sustainable development of bilingual education, several strategic initiatives should be considered. First, comprehensive teacher training programs must be established to equip educators with bilingual teaching methodologies, linguistic competence, and intercultural communication skills. Second, national education policies should promote the standardization of bilingual curricula, integrating international best practices while maintaining linguistic diversity. Third, increased investment in bilingual education, particularly in underfunded regions, is essential for ensuring equal access to quality instruction.

Furthermore, fostering collaboration between schools, universities, and international organizations can create a network of expertise that supports the advancement of bilingual education in Ukraine.

Bilingualism in Ukrainian secondary education represents both a challenge and an opportunity. While structural limitations persist, addressing these issues through targeted reforms can significantly enhance the effectiveness of bilingual programs. By adopting evidence-based strategies, leveraging technological innovations, and prioritizing teacher development, Ukraine can create an educational framework that equips students with the linguistic and cognitive skills necessary for academic and professional success in a globalized world.

References

1. Chaika, O. (2023). Multiculturalism in the Education System of the Grand Duchy of Luxembourg: Key Advantages. *International Philological Journal*, 27(3), 101-108.
2. Chaika, O. (2023). Pedagogical shift in contemporary foreign language teaching: based on multi-cultural / lingual data sets. *International Journal of Philology*, 14 (1), [http://dx.doi.org/10.31548/philolog14\(1\).2023.012](http://dx.doi.org/10.31548/philolog14(1).2023.012).
3. Chaika, O., Vakulyk, I., & Hutyriak, O. (2023). Multiculturalism in education: teaching foreign languages and translation. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*, 13/01-XXXIII, p. 10-16. http://www.magnanimitas.cz/ADALTA/130133/papers/A_02.pdf
4. Chaika, O., Sharmanova, N., Maliuga, N., & Savytska, I. (2022). Multiculturalism in modern mass media: analysis of stereotypes. *Amazonia Investiga*, 11(60), 10-22. <https://doi.org/10.34069/AI/2022.60.12.1>
5. Ministry of Education and Science of Ukraine. (2023). The System of Bilingual Education in Ukraine: Status and Prospects. (<https://mon.gov.ua/>)

SVYRYDENKO, Oleksandra,

*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

TOPONYMS IN RUSSIAN PROPAGANDA: A LINGUISTIC WEAPON IN 2025

In 2025, as the Russia-Ukraine war persists into its third year of full-scale invasion, the manipulation of toponyms remains a potent linguistic weapon in Russian propaganda. Place names, or toponyms, are not mere labels. They are carriers of cultural identity, historical narratives, and geopolitical claims. This paper examines how Russia strategically employs toponyms to undermine Ukrainian sovereignty and shape international perceptions amidst an ongoing information war. Drawing on historical linguistics, media analysis, and intercultural communication studies, this research highlights the dual role of toponyms as tools of soft power and disinformation, particularly in the context of Ukraine's resistance against cultural erasure. The urgency of this topic is underscored by the accelerated global shift toward EN Kyiv post-2022, juxtaposed against persistent Russian efforts to cling to Soviet-era nomenclature.

The roots of toponymic manipulation trace back to centuries of Russification policies under the Russian Empire and the Soviet Union. During the Soviet era, transliteration of Kiev in Russian became the standardized international spelling for Ukraine's capital, reflecting a deliberate effort to subsume Ukrainian identity under Russian dominance. From the 18th century, decrees like the Valuev Circular (1863) and Ems Ukaz (1876) suppressed Ukrainian language use, enforcing Russian spellings

(Chaika, 2024). Ukraine's Ministry of Foreign Affairs highlights this pattern, noting that Soviet-era names like Russian-transliterated names of Ukrainian cities – EN *Odessa*, EN *Kharkov*, EN *Nikolaev*, EN *Rovno*, EN *Lvov*, and EN *Ternopol* (instead of EN *Odesa*, EN *Kharkiv*, EN *Mykolaiv*, EN *Rivne*, EN *Lviv*, and EN *Ternopil*) were forced into international use, rooted in Russian forms rather than Ukrainian, as part of Russification to erase national identity.

The ministry's *#CorrectUA* campaign, aligned with the 10th UN Conference on the Standardization of Geographical Names, urges global adoption of correct spellings to counter this legacy, especially amid Russia's ongoing aggression (Ministry of Foreign Affairs of Ukraine, 2019). This historical precedent informs contemporary Russian propaganda, which continues to deploy *Kiev* to evoke a narrative of historical unity between Russia and Ukraine, denying the latter's distinct statehood. In 2025, this strategy persists despite Ukraine's official adoption of *Kyiv* in the mid-1990s and its reinforcement through campaigns like *#KyivNotKiev* in 2018. Russian state media, such as RT and Sputnik, frequently use *Kiev* to subtly reinforce territorial claims, portraying Ukraine as a subordinate entity rather than a sovereign nation. This linguistic choice aligns with broader disinformation efforts that distort historical facts, claiming Ukrainian culture and language are artificial derivatives of Russian heritage. The persistence of *Kiev* in Russian-aligned discourse in 2025 exemplifies «toponymic geopolitics,» where place names become battlegrounds for narrative control (Chaika, 2024).

In 2025, Ukrainian translators play a pivotal role in dismantling Russian propaganda by ensuring accurate, culturally sensitive renderings of toponyms and narratives. The translation of President Volodymyr Zelenskyy's speeches exemplifies this effort. For instance, his March 2022 address to the European Parliament, translated as EN *Two cruise missiles hit **Kharkiv*** rather than EN *Kharkov*, preserves Ukrainian toponymic integrity, reinforcing national identity while appealing for international support (Chaika, 2025).

In conclusion, toponyms in 2025 are linguistic weapons in Russian propaganda, used to erode Ukrainian sovereignty and reshape perceptions. The shift from EN *Kiev* to EN *Kyiv* reflects a broader struggle for cultural and political autonomy, with translation serving as a vital resistance tool. Promoting Ukrainian toponyms through diplomacy, media, and translation is essential to counter Russia's tactics and support Ukraine's independence. As this conflict persists, toponyms will remain a frontline in the battle for geopolitical truth.

References

4. Chaika, O. (2019). Communicative Strategies in Cross-Cultural Business Environment. *International Journal of Philology*, 11(1), 114-121. <https://doi.org/10.31548/philolog2020.01.114>
5. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
6. Chaika, O. (2025). Translation as a strategic tool in cross-cultural communication: Countering Russian propaganda and preserving Ukrainian identity. *Preprint*, <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.35754.94405>

7. Ministry of Foreign Affairs of Ukraine. (2019). Official guidance on the correct spelling and usage of Ukrainian place names. <https://mfa.gov.ua/en/correctua>

YERMAKOVA, Margaryta,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

LANGUAGE BARRIERS AS A PROBLEM OF INTERCULTURAL COMMUNICATION

In an increasingly globalized world, effective intercultural communication has become paramount for both personal and professional interactions. However, language barriers persist as a significant obstacle, impeding clear communication, fostering misunderstandings, and potentially reinforcing cultural stereotypes (Chaika, 2020). This research explores how language barriers affect intercultural exchanges, reviews the theoretical framework that explains these dynamics, and discusses practical strategies for overcoming communication challenges. Language is far more than a system of words; it is deeply intertwined with culture, identity, and social norms. In intercultural contexts, even slight differences in vocabulary, accent, or idiomatic usage can lead to misunderstandings and misinterpretations. Research has demonstrated that when interlocutors do not share a common linguistic ground, the accuracy of information transfer diminishes significantly. For instance, one study analyzing translation strategies in intercultural settings emphasized that even minor lexical mismatches can lead to a loss of «nuance» and misrepresentation of culturally embedded meanings.

At its core, the problem of language barriers in intercultural communication is both linguistic and cultural. Even when speakers possess a basic command of a second language, cultural differences in communication styles, such as high-context versus low-context communication, can exacerbate misunderstandings. High-context cultures rely heavily on non-verbal cues and shared contextual knowledge, while low-context cultures prefer direct and explicit communication. This divergence can lead to conflicting expectations about how information is conveyed and interpreted, further complicating interactions among culturally diverse individuals.

One central factor is the variability in linguistic proficiency among individuals who come from different educational or cultural backgrounds. For many, a lack of formal training in a second language can result in errors that undermine the clarity of communication. Moreover, even when speakers have learned a language through immersion or formal education, they may not have acquired the cultural pragmatics necessary to navigate subtleties of tone, humor, and politeness. The Cambridge Handbook of Intercultural Pragmatics (2022) outlines how context and cultural competence play a pivotal role in determining whether language use is effective or

potentially offensive. Another cause lies in the translation and interpretation process. In many intercultural encounters, especially in professional settings, interpreters or translation tools are used to bridge the gap. However, studies have shown that even professional translation may not fully capture the cultural subtexts inherent in speech, leading to errors that further impede communication. In some cases, technological aids such as machine translation are being benchmarked for cultural awareness, yet these systems often fall short of human sensitivity to context and nuance.

The inability to communicate effectively in intercultural situations can lead to a cascade of negative outcomes. In the academic realm, language difficulties can isolate international students, reducing their participation in discussions and limiting their access to support networks. This isolation may increase feelings of alienation and lower overall satisfaction with the educational experience, further hampering both academic and social adjustment.

Addressing language barriers in intercultural communication requires both systemic interventions and individual efforts. One widely recommended strategy is the provision of professional interpreter services. However, interpreter services must be well-integrated into the system, with sufficient funding and institutional support, to be truly effective. Language education and cultural training are equally important. Programs designed to improve both linguistic skills and intercultural competence can help individuals navigate the subtleties of communication in a second language. For example, initiatives that combine language classes with cultural immersion experiences have been found to reduce acculturative stress and enhance social integration among international students. Similarly, in workplace settings, cultural agility training can equip employees with the skills to manage and appreciate diverse communication styles, thus fostering a more inclusive environment.

In conclusion, language barriers pose a significant problem in intercultural communication by impeding both the exchange of information and the development of mutual understanding. These barriers are rooted in differences in linguistic proficiency, cultural norms, and the inherent challenges of translating context-dependent meanings. However, through targeted strategies—such as professional interpreter services, comprehensive language and cultural training, and the use of technology—these challenges can be mitigated.

References

1. Chaika, O. (2023). Cultural Sensitivity and Diversity Training for Foreign Language Teachers. *Contemporary Studies in Foreign Philology*, 2(24), 396-410. <https://doi.org/10.32782/2617-3921.2023.24.396-410>
2. Chaika, O. (2023). Multicultural Education in Foreign Language Teaching: Task-Based Approach. *International Journal of Social Science and Human Research*, 06(03), 1476–1482. <https://doi.org/10.47191/ijsshr/v6-i3-18>
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
4. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.

БОБРІВНИК Ольга,
*студентка факультету ветеринарної медицини,
Національний університет біоресурсів
та природокористування України,
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **СУПРУН Аліна,**
*кандидат філософських наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
та природокористування України,
(м. Київ, Україна)*

МІЖНАРОДНА КОМУНІКАЦІЯ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ НАУКОВОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Війна та конфлікти стали невід’ємною частиною сучасної реальності. Політичні розбіжності, економічні інтереси, ідеологічні суперечки та навіть особисті образи можуть стати тригером для протистоянь між державами. Проте існує сфера, здатна об’єднати людей незалежно від кордонів і політичних розбіжностей – це наука. Вона базується на об’єктивних законах природи, гіпотезах і фактах, що робить її універсальною мовою міжнародної взаємодії. Наука дозволяє не лише розвивати нові технології, а й сприяє зміцненню дружніх відносин між країнами, створюючи основу для спільного вирішення глобальних викликів.

Наука – це не просто інструмент пізнання навколишнього світу, а й засіб, що сприяє міжнародному співробітництву. Незалежно від політичних режимів, економічних умов чи культурних відмінностей, вчені по всьому світу працюють над спільними цілями, обмінюються знаннями, розробляють технології та борються з викликами, що загрожують людству.

Прикладом глобальної співпраці міжнародного наукового співробітництва є Монреальський протокол. У 1970-х роках вчені виявили, що хлорфторвуглеці (ХФВ), які використовуються в промисловості, руйнують озоновий шар, який захищає Землю від ультрафіолетового випромінювання. Це відкриття викликало серйозні побоювання, оскільки руйнування озонового шару могло призвести до збільшення випадків раку шкіри, ослаблення імунітету, деградації екосистем і зниження врожайності. небезпека була настільки великою, що у 1987 році 46 країн підписали Монреальський протокол – міжнародну угоду, спрямовану на поступову відмову від виробництва та використання озоноруйнівних речовин. Згодом до договору приєдналися всі держави світу, що зробило його одним із найуспішніших прикладів глобального співробітництва.

Результатами Монреальського протоколу було:

- скорочення виробництва та споживання ХФВ, що сприяло переходу на безпечні альтернативи.
- уповільнення руйнування озонового шару, підтверджене супутниковими спостереженнями.

- позитивний вплив на клімат, оскільки ХФВ також є парниковими газами.
- зниження ризику захворювань, спричинених впливом ультрафіолетового випромінювання.

До проєктів міжнародної співпраці також можна віднести процес розробки вакцини проти COVID-19. Пандемія COVID-19 стала серйозним випробуванням для всього світу. Хвороба не знала кордонів, а її стрімке поширення загрожувало економіці, охороні здоров'я та безпеці населення. За таких умов міжнародна наукова спільнота об'єднала зусилля для пошуку рішення. То ж розробка вакцин проти COVID-19 стала прикладом безпрецедентної співпраці між країнами:

- Oxford-AstraZeneca (Великобританія – Швеція – Індія) – розробка в Оксфорді, масове виробництво в Індії, Бразилії та Південній Кореї.
- Pfizer-BioNTech (США – Німеччина – Бельгія) – німецька компанія BioNTech розробила мРНК-вакцину, Pfizer провела випробування, виробництво здійснювалось у США, Німеччині та Бельгії.
- Moderna (США – Швейцарія – Іспанія – Франція) – розробка у США, виробництво в кількох країнах Європи.
- Sputnik V (Росія – Індія – Південна Корея – Бразилія) – російська розробка, виробництво здійснювалось на заводах у різних країнах.

Як висновок, можна стверджувати, що наука не залежить від політичних режимів, державних кордонів чи ідеологічних уподобань. Вона базується на об'єктивних даних і прагненні до істини, що робить її універсальним інструментом об'єднання людства. Приклади міжнародного співробітництва, такі як Монреальський протокол і розробка вакцин проти COVID-19, демонструють, що спільні наукові зусилля можуть призводити до реальних змін у світі. В умовах глобальних викликів лише наука здатна запропонувати ефективні та стійкі рішення, а міжнародна співпраця у цій сфері стає запорукою безпеки, прогресу та мирного співіснування країн. Розширення наукової взаємодії на міжнародному рівні може стати потужною альтернативою політичним і військовим конфліктам. Лише наука пропонує найбільш продуктивний шлях вирішення глобальних проблем, забезпечуючи мирне співіснування, зміцнення дружніх відносин між країнами та розвиток людства в цілому.

ВАСЬКО Поліна,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра**,
кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК КЛЮЧОВИЙ ЧИННИК СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Сучасна міжкультурна комунікація розглядається як система вербального та невербального обміну інформацією між представниками різних культур з урахуванням культурних кодів, символів, цінностей і норм поведінки. Саме тому тема даного дослідження є актуальною як у соціальному, так і в освітньому та професійному контексті.

Поняття «міжкультурна комунікація» увійшло в науковий обіг у другій половині ХХ століття. В основі досліджень лежить твердження, що кожна культура формує власні комунікативні правила, унікальні системи цінностей, що зумовлює особливості спілкування. За визначенням науковців, культура – це «комунікаційна система», де кожен елемент відіграє важливу роль [1,2].

З огляду на це, міжкультурна комунікація потребує розуміння культурних контекстів. Контекст визначає, що саме вважається доречним або недоречним у конкретній культурі. Наприклад, у східних культурах важливу роль відіграє невербальна мова, тоді як у західних – чітке і логічне вербальне висловлювання.

Бар'єри можуть виникати як на свідомому, так і на підсвідомому рівні. Серед найпоширеніших є: етноцентризм – сприйняття іншої культури через призму власної, часто із відчуттям її вищості; стереотипізація – навішування ярликів, які не відповідають реальному культурному досвіду; культурні упередження – негативне ставлення до представників інших культур на основі історичних або медійних образів; мовні бар'єри – складність у розумінні акцентів, інтонацій, граматичних особливостей тощо. Переборення цих бар'єрів можливе через розвиток міжкультурної компетентності – здатності ефективно та етично взаємодіяти з людьми іншої культури.

Освітній простір дедалі частіше перетворюється на мультикультурне середовище. Програми академічної мобільності, міжнародні проекти, спільні наукові дослідження – усе це потребує розуміння культурних відмінностей. Зокрема, викладачі повинні не тільки викладати матеріал, а й створювати безпечне середовище для студентів різних національностей. Важливою є також інтеграція міжкультурної складової у навчальні курси, зокрема в дисципліни гуманітарного та соціального профілю.

У професійній діяльності, особливо в міжнародному бізнесі, дипломатії, туризмі, ЗМІ, знання правил міжкультурної комунікації стає умовою професіоналізму. Різні бізнес-культури по-різному ставляться до часу, прийняття рішень, ієрархії, стилю переговорів. Наприклад, в Японії рішень не приймають без тривалих обговорень, а в США навпаки – швидкість є важливою перевагою [3]. Тому підготовка фахівців має передбачати формування

міжкультурної компетентності через тренінги, симуляційні ігри, міжнародні стажування.

Міжкультурна комунікація – не просто обмін інформацією, а глибокий соціальний процес, який потребує толерантності, поваги та відкритості. Сучасний світ змушує нас переосмислювати своє місце в глобальному культурному просторі. Формування міжкультурної компетентності – не опція, а необхідність для успішної соціальної, професійної та освітньої інтеграції.

Література

1. Щербина В. М. (2013). Міжкультурна комунікація у сучасному соціокультурному просторі / В. М. Щербина // Вісник НТУУ "КПІ". Політологія. Соціологія. Право : збірник наукових праць. № 2 (18). С. 70–75.

2. Костенко Д. (2018). Міжкультурна комунікація у сучасному світі. Психологія. Педагогіка: збірник наукових праць № 30.

3. Труфкін А. Д. (2021). Міжкультурна комунікація як складова професійної підготовки фахівців сфери туризму / А. Д. Труфкін, Г. А. Богатирьова, А. В. Триндюк // Інтелект. Особистість. Цивілізація: тематичний збірник наукових праць із соціально-філософських проблем. Кривий Ріг. № 2(23). С. 5–13.

ГУРТОВЕНКО Вадим,

*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ПРИТИКА Оксана,
*Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

СУЧАСНИЙ ІМІДЖ УКРАЇНИ. НАША КРАЇНА В ОЧАХ СВІТУ

Україна має довіру з боку міжнародної спільноти. Зокрема це через події світового масштабу, які відбулися на нашій території (фінал Ліги чемпіонів УЄФА 2018 року, два Євробачення). Наша країна має велику культурну спадщину, але економіка на низькому рівні. Тому є перспективи збільшити її, якщо залучити іноземних інвесторів.

Для світу Україна дуже цікава. Зокрема інтерес з'явився після серіалу «Чорнобиль», який виявився популярнішим навіть за «Гру престолів». Цей серіал пробудив у світовій спільноті інтерес до проблеми ядерної безпеки та зони відчуження в Україні. Ще багато світових брендів таких як «Apple», «Nike», «Lexus» та багато інших, зацікавлені нашим унікальним ландшафтом. Ці бренди, для знімання рекламних роликів, пріоритетніше вибирають Київ, чим будь яке інше місто в світі.

Але найголовніше, це – люди. Саме боротьба українців проти РФ за свою землю, привертає найбільшу увагу та повагу. Це військове протистояння дуже

вплинуло на сприйняття держави. Навчання наших військових з НАТО може суттєво вплинути на імідж держави в позитивному руслі.

Передусім Україна потребує внутрішніх змін. Необхідно створити свіжу, адекватну, продуману стратегію, яка буде працювати на формування іміджу. Відійшовши від звичної системи «Держпрограма – освоєння коштів», можна створити потрібне обличчя держави. Але для цього ще потрібно позбавитися корупції та боротьби еліт, тому що трансляція цієї боротьби завдасть сильний удар по нашому іміджу. Крім того, Україна повинна перестати позиціонувати себе як жертва агресії, якій весь час потрібна допомога. Краще замість цього розвивати захист, щоб не було нападу на державу.

Для підвищення іміджу держави, ми повинні навчатися новому. Тобто використовувати «м'яку силу» та «розумну силу». Ці принципи між собою схожі. Вони спрямовані на просування та поширення власних інтересів завдяки інтенсивному розвитку економіки, культури, правових інститутів та інших складників демократичного суспільства. Є деякі інститути які над цим вже активно працюють. Наприклад Український університет, ціль якого розбудувати зв'язки з міжнародною спільнотою в межах культурно просвітницької роботи, служити послом культури України.

Також на імідж впливають музичні колективи, які визнала світова спільнота, атлети та спортсмени, які представляють Україну на світових змаганнях.

Але одне із самих найголовніших завдань яке повинна зробити Україна, це сформувати медійну картину. Тобто задіювати потенціал свої інформаційних агентств, та транслювати передачі різними мовами світу (крім новин пропонувати медійні продукти для різного споживача). Це стане «точкою входу» для знайомства іноземців з Україною.

Проаналізувавши імідж України можна зробити такі висновки. Країна іміджом свідомо не керує. Однак навіть мінімальні зусилля можуть його покращити. В нашої держави є потенціал, але його треба показувати в світі, а не приховувати.

ЄФІМОВА Юлія,

*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ШИНКАРУК Олександра,
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ В КОНТЕКСТІ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЯК ІНОЗЕМНІЙ

Сучасні процеси глобалізації суттєво впливають на освітню сферу, зокрема на викладання української мови як іноземної. Ефективне навчання іноземних студентів потребує врахування міжкультурної комунікації, що сприяє глибшому розумінню мовних та культурних особливостей українського народу.

Міжкультурна комунікація передбачає взаємодію представників різних культур, що здійснюється через мову як основний засіб передачі інформації. Вона сприяє діалогу культур, виявленню спільних та відмінних рис, формуванню толерантності та взаємоповаги. Згідно з дослідженнями І. О. Голубовської, етнічні особливості мовної картини світу відіграють ключову роль у процесі міжкультурної взаємодії [2].

У викладанні української мови як іноземної важливо враховувати етнокультурний компонент. Віталій Жайворонок у своєму словнику-довіднику «Знаки української культури» [3] підкреслює необхідність ознайомлення з національними символами, обрядами, народними традиціями та стереотипами, які формують світогляд носіїв мови. Таке навчання сприяє розвитку фонових знань, що допомагають глибше зануритися в культурне середовище [1].

На початковому етапі важливо приділяти увагу культурним аспектам мовного етикету, адаптації формул ввічливості до ситуацій спілкування, знайомству з культурно зумовленими жестами, традиційними ролями у спілкуванні, які не завжди збігаються з нормами, прийнятими в культурі студента. Це дозволяє уникнути непорозумінь і сприяє налагодженню ефективної комунікації.

Іншою важливою умовою формування міжкультурної компетенції є використання автентичних джерел – неадаптованих текстів, відеоматеріалів, зразків живої мови та комунікативних ситуацій. Вони дають змогу студентам познайомитися з реальним функціонуванням мови в контексті культури, формують здатність до інтерпретації соціальних кодів, розуміння невербальних аспектів комунікації.

Алла Козак у своїй роботі акцентує на тому, що міжкультурна комунікація в педагогічному контексті є формою діалогу культур, за якого відбувається усвідомлення специфіки кожної з них, а мова виступає посередником у цьому процесі. Мова є не просто засобом спілкування, а культурним кодом, що вміщує в собі знання, досвід, ментальні уявлення народу [4].

Таким чином, інтеграція міжкультурного підходу у викладання української мови як іноземної сприяє не лише мовній підготовці студентів, але й формуванню їхньої міжкультурної компетентності, що є важливим у сучасному глобалізованому світі. Успішна міжкультурна комунікація підвищує якість навчального процесу, формує позитивне ставлення до іншої культури, сприяє кращому порозумінню і взаємодії.

Література

1. Гаврищак І. І., Проців О. Я. Фонові знання як важливий чинник формування іншомовних комунікативних компетенцій іноземних студентів. *Актуальні проблеми лінгводидактики в сучасному освітньому середовищі*. Тернопіль, 2020. С. 83–86.
2. Голубовська І. О. *Етнічні особливості мовних картин світу: монографія*. Київ: Логос, 2004. 284 с.
3. Жайворонок В. В. *Знаки української культури: словник-довідник*. Київ: Довіра, 2006. 703 с.
4. Козак А. В. Міжкультурна комунікація у контексті діалогу культур. *Наукові записки КДПУ імені В. Винниченка. Серія: Філологічні науки*. Кіровоград, 2013. Вип. 118. С. 106–110.

ЖОВНЕР Тетяна,
студентка 4 курсу,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)
Науковий керівник – **МАТВІЄНКО Ірина,**
кандидат філософських наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

КОМУНІКАТИВНІ НАВИКИ В ПОЛІТИЦІ ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ ТА РОЛЬ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ

Навички критичного мислення, популярні в ХХІ столітті, допомагають нам приймати обґрунтовані рішення, ефективно справлятися з проблемами та захищати себе, не занурюючись у лавину інформації та не піддаючись різним формам маніпуляцій. Критичне мислення допомагає знайти нові шляхи вирішення проблем. У сучасній політиці критичне мислення відіграє ключову роль, адже воно дозволяє дипломатам, політикам, громадянам, а також аналітикам оцінювати інформацію об'єктивно, дає змогу відрізняти факти від маніпуляцій і правильно ухвалювати рішення. Приклад: Холодна війна. США та СРСР використовували інформаційні кампанії для формування певного образу супротивника (наприклад, демонізація соціалізму або капіталізму). Війна в Іраку (2003): Уряд США заявляв, що в Іраку є зброя масового знищення. Пізніше було доведено, що ці твердження не мали достатніх доказів. Роль критичного мислення: аналіз джерел інформації, виявлення упередженості, пошук альтернативних точок зору. Зараз у світі розквітає популізм, пропаганда дезінформації, тому критичне мислення стає важливим інструментом, аби забезпечити нам прозорість та демократичний розвиток. Політичні маніпуляції є поширеними як у внутрішній, так і в міжнародній політиці. Це, насамперед,

фейкові новини, неправильно викладені факти, емоційний вплив тощо. Приклад: Вибори в США (2016): Російські інформаційні кампанії поширювали фейкові новини, щоб вплинути на громадську думку. COVID-19 та теорії змови: Деякі країни використовували пандемію для просування власних політичних інтересів, поширюючи неправдиві теорії про походження вірусу. Роль критичного мислення: перевірка першоджерел, використання фактчекінгу, оцінка достовірності інформації. Критичне мислення потрібне для того, щоб розпізнавати ці прийоми та робити усвідомлений вибір. Зараз діє епоха цифрових технологій.

Інформаційний простір переповнений різноманітними фейками та викривленими наративами. Без допомоги критичного мислення люди стають надзвичайно вразливими до інформаційних атак. Тож важливим є перевірка інформації, джерел та яка мета поширення цієї інформації. Для самих політиків критичне мислення є важливим елементом в їхній діяльності, оскільки воно дає змогу розглядати проблеми з різних точок зору, оцінювати альтернативи та ухвалювати стратегічні рішення на основі об'єктивних даних. Щодо ролі критичного мислення в міжнародних відносинах. Критичне мислення відіграє ключову роль у сфері міжнародних відносин. Воно дозволяє аналізувати складні політичні, економічні та соціальні процеси, ухвалювати обґрунтовані рішення та уникати маніпуляцій. Політичні лідери повинні використовувати критику та аналіз для оцінки міжнародної ситуації, ведення переговорів і ухвалення дипломатичних рішень. Розуміння маніпуляцій з боку інших країн допомагає уникати конфліктів і будувати ефективну міжнародну співпрацю. Дипломати та міжнародні аналітики часто працюють із суперечливими джерелами інформації. Критичне мислення допомагає розрізняти факти та фейкові новини, а також приймати логічні рішення. Приклад: Рішення Великої Британії про вихід з ЄС (Brexit) супроводжувалося активними дискусіями щодо економічних, соціальних та політичних наслідків. Політичні лідери та виборці мали оцінити: Чи справді ЄС обмежує суверенітет Британії, як стверджували прихильники Brexit? Які економічні ризики та вигоди від виходу? Чи були використані маніпуляції у передвиборчих кампаніях (наприклад, міф про додаткові 350 млн фунтів стерлінгів на медицину після виходу з ЄС)? Роль критичного мислення: аналіз аргументів обох сторін, перевірка фактів, прогнозування довгострокових наслідків. Держави, ЗМІ часто використовують інформаційні війни і пропаганду. Критичне мислення допомагає розпізнати ці технології та ефективно реагувати. Завдяки критичному аналізу історичних закономірностей і сучасних тенденцій експерти можуть передбачити можливі сценарії розвитку міжнародних подій. Критичне мислення допомагає шукати компроміси, оцінювати наслідки рішень та вести переговори на основі реальних інтересів, а не емоцій чи стереотипів. Війна між Україною та росією стала не лише військовим конфліктом, а й інформаційною, економічною та дипломатичною битвою. У цьому контексті критичне мислення відіграє важливу роль у різних аспектах: від аналізу пропаганди до ухвалення стратегічних рішень. Росія веде масштабну інформаційну війну, поширюючи фейки про «спецоперацію», «денацифікацію», «біолабораторії» та «зовнішнє управління Україною». Водночас Україна та її

союзники використовують власні інформаційні кампанії для мобілізації суспільства та формування міжнародної підтримки. Приклади: Російські ЗМІ стверджували, що Україна «обстрілює свої ж міста», щоб дискредитувати РФ. Бучанська різанина (2022) – Росія заперечувала воєнні злочини, намагаючись представити їх як «постановку». «Зимовий колапс 2022–2023» – кремлівські медіа заявляли, що Україна не подолає зиму без російського газу, що не справдилося. Роль критичного мислення: Перевірка першоджерел інформації, аналіз мотивів сторін та їхньої риторики. Використання незалежних міжнародних фактчекінгових організацій (Bellingcat, OSINT-аналітика).

У міжнародних відносинах та політиці критичне мислення – це інструмент, що допомагає уникати спрощених висновків, враховувати контекст подій і приймати стратегічні рішення. Це є важливим фактором в умовах глобальної нестабільності та інформаційних війн.

ЗВОЛІНСЬКА Наталія,

студентка 4 курсу,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

Науковий керівник – **МАТВІЄНКО Ірина,**

кандидат філософських наук, доцент,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

М'ЯКА СИЛА УКРАЇНИ: РОЛЬ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У ФОРМУВАННІ ГЛОБАЛЬНОГО БРЕНДУ

У сучасному світі міжнародні відносини все більше залежать не лише від військової та економічної потужності держав, але й від їхньої здатності впливати на глобальне середовище за допомогою «м'якої сили». Поняття «м'якої сили», сформульоване Джозефом Наєм, включає в себе використання культури, ідеології та зовнішньої політики для досягнення стратегічних цілей [1]. Для України, яка прагне зміцнити свої позиції на міжнародній арені, «м'якої сила» є важливим інструментом покращення іміджу та популяризації своєї культурної спадщини. Міжкультурна комунікація відіграє важливу роль у цьому процесі та сприяє створенню глобального бренду України [3].

Міжкультурна комунікація є важливим механізмом формування позитивного іміджу України як держави. Українська культура, мова, історія та мистецтво активно використовуються як засіб поширення інформації про Україну у світі. Зокрема, українські художники, музиканти, кінематографісти та письменники формують культурний дискурс, який сприяє розумінню та сприйняттю України на міжнародній арені [4]. Наприклад, такі кінофестивалі, як

«Молодість» та Docudays UA, допомагають познайомити світ з унікальними аспектами українського суспільства [3].

Культурна дипломатія є важливою складовою «м'якої сили». Такі інституції, як Український інститут та Інститут книги, активно просувають українську культуру за кордоном [3]. Міжнародні програми культурного обміну та співробітництва, у тому числі освітні ініціативи, забезпечують залучення міжнародної спільноти до культурного простору України. Важливою частиною цього є українська діаспора, яка сприяє поширенню знань про Україну у світі [4].

Вплив «м'якої сили» України також можна спостерігати у сфері цифрової дипломатії. Соціальні мережі та цифрові платформи можна використовувати для поширення правдивої інформації про події в Україні, протидії дезінформації та залучення міжнародної аудиторії до підтримки держави [2]. Успішними прикладами є інформаційні кампанії, спрямовані на боротьбу з фейковими новинами та просування національної культури у світовому медіапросторі [3].

Побудова глобального бренду України вимагає стратегічного підходу, який спирається на її історичну спадщину, культурні досягнення, технологічний розвиток та спортивні здобутки [4]. Україна має великий потенціал у сфері ІТ та стартапів, що також може стати частиною позитивного іміджу України у світі [2]. Подальший розвиток та розширення ініціатив «м'якої сили» сприятиме зміцненню позицій України в міжнародному просторі та побудові довгострокових партнерських відносин з іншими країнами [1].

М'яка сила є невід'ємною частиною міжнародної політики України. Міжкультурна комунікація може бути використана для створення позитивного іміджу України, популяризації її культурної спадщини та розбудови співпраці з міжнародною спільнотою [3]. Культурна дипломатія, інформаційні кампанії, цифрові платформи та мистецькі ініціативи відіграють важливу роль у формуванні глобального бренду України [4]. Подальший розвиток стратегії «м'якої сили» сприятиме зміцненню позицій України у світі та її інтеграції в міжнародний простір [1].

Література

1. Nye J. S. (2004). *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. PublicAffairs.
2. Wilson E. J. (2008). Hard Power, Soft Power, Smart Power. *Annals of the American Academy of Political and Social Science*. 616(1). 110-124.
3. Український інститут (2022). *Культурна дипломатія України: виклики та перспективи*.
4. Дорош О. (2020). *Бренд України у світі: проблеми і можливості*. Київ: Основи.

КОРНУХ Олександр,

*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра**,
кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

МІЖКУЛЬТУРНІ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК УСПІХУ ВЗАЄМОДІЇ РІЗНИХ КУЛЬТУР

Світ і суспільство розвиваються щоденно. І у світі постійно стає все більше взаємозв'язків між різними культурами внаслідок процесів глобалізації. Вони, безперечно, вплинули на всіх нас. А у такому випадку ми зобов'язані знати, як взаємодіяти з представниками інших культур.

Потрапивши у середовище нової культури, людина проживає три етапи. Перший – оптимізм та піднесення, досліджуючи щось нове; другий – «культурний шок», коли людина починає бачити мінуси, речі, що їй не підходять; третій розділяється на дві частини, коли людина або пристосовується, або повертається до своєї культури.

Існують перешкоди для розвитку міжкультурних комунікацій. Існує думка, що через них втрачається самоідентифікація конкретного народу. Звісно, що структура суспільства зміниться, але якщо любити і продовжувати традиції свого народу, то чисельно культура залишиться сталою, а можливо, що і зросте. Такою є ціна взаємодії культур у сучасному світі. І це, без сумніву, є необхідною мірою, оскільки процеси глобалізації ставатимуть лише ширшими, вагомішими надалі. Але краще мирне та природне змішування культур, ніж грубими, військовими способами.

Саме вміння говорити, тобто можливість комунікації відрізняє людину від тварини. Недаремно слово «комунікація» походить від латинського «communicatio», що означає спілкування. Це невід'ємна частина життя кожної людини. У сучасному світі разом із класичним живим спілкуванням постало ще й онлайн-спілкування.

Заможні люди здавна вивчали мови для більшої кількості можливих комунікацій. Але якщо у Середньовіччі взаємодіяла з представниками інших культур в абсолютній більшості лише знать, то зараз може і має вміти взаємодіяти кожна людина. І звісно, що мова є важливим фактором для комунікацій між різними народами, але є лише одним з багатьох частин міжкультурної комунікації.

Знання мови не дає можливості повно охопити культуру іншого народу. Натомість, це може взагалі погіршити ситуацію, бо, знаючи мову, людина ніби не є «чужим», але і «своїм» її назвати не можна, якщо вона взагалі некомпетентна у інших аспектах культури даної місцевості. Під час розмови обов'язково час від часу будуть проявлятися розбіжності. Також конфлікти можуть відбутись, якщо вірити стереотипам, бути упередженим, намагаючись нав'язати перевагу своєї культури представнику іншої.

Знаючи сусідній народ, країна може з ним спілкуватись, а знаючи його

культуру, – розуміти та вірити цій країні. Міжкультурна комунікація неймовірно важлива для дипломатів, офіційних представників компаній. Саме вони дозволяють нам мати взаємозв'язки, полегшують наші життя. Це основа для вигідного життя обох країн, обох компаній. Тут немає права на помилку, вони мають знати культури один одного, поважати їх для того, щоб могли продуктивно працювати надалі. Ми можемо не розділяти ідеї певних інших культур, але ми зобов'язані поважати їх цінності, якщо це іде на користь нашої культури і ми хочемо, щоб поважали нашу культуру.

Кажучи про культуру, ми маємо враховувати як і вербальні способи комунікації, так і невербальні. У комунікації буде найкращим, якщо співрозмовник буде використати обидва способи. Якщо слова людина зазвичай вчиться контролювати, то його невербальні засоби можуть видати істинні думки. Крім того, який-небудь рух, жест може бути образливим для інших. Тож треба знайти міру, щоб рухи були природними, не скутими, але при цьому не робити різких рухів, що можуть образити гостя.

Отже, міжкультурна комунікація є головним чинником для успішного взаємозв'язку різних культур. Вона дозволяє різним культурам, попри їх відмінності, працювати разом і допомагати один одному у вирішенні різних проблем. Ці зв'язки лише посилюватимуться з часом, тож кожній людині варто вміти вдало комунікувати з представниками інших культур.

КРАСНОПЕРОВА Софія,

*студентка гуманітарно-педагогічного
факультету, спеціальність «Психологія»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – БАЛАЛАСЬВА Олена,
*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПОДОЛАННЯ МІЖКУЛЬТУРНИХ БАР'ЄРІВ У МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ

У сучасному світі, де глобалізація сприяє постійному культурному обміну, питання ефективної міжкультурної комунікації набуває особливого значення. Попри розвиток міжнародних зв'язків, люди часто стикаються з психологічними бар'єрами, такими як культурні стереотипи, упередження та мовний бар'єр. Це може ускладнювати співпрацю, взаєморозуміння та формування позитивного іміджу країни. Подолання цих перешкод потребує застосування психологічних методів, що сприяють адаптації та відкритості у міжкультурному діалозі. Метою роботи є визначити ключові психологічні механізми подолання міжкультурних

бар'єрів та їхню роль у формуванні ефективної міжнародної комунікації.

Міжкультурні бар'єри можуть мати різну природу: когнітивну, емоційну та поведінкову. Проблеми ускладнюють:

1. Культурні стереотипи та упередження – люди часто оцінюють представників інших культур через призму усталених уявлень, що можуть бути спотвореними або негативними.

2. Мовний бар'єр – навіть за умови знання мови комунікація може ускладнюватися відмінностями в мовних конструкціях, невербальних сигналах та контекстуальному значенні слів.

3. Етноцентризм – схильність розглядати власну культуру як еталон і оцінювати інші культури через її призму.

4. Культурний шок – емоційна реакція на незнайомі культурні особливості, що може призводити до стресу та дезорієнтації.

Психологічні підходи до подолання міжкультурних бар'єрів:

1. Розвиток емоційного інтелекту – здатність усвідомлювати, контролювати та виражати власні емоції, а також розуміти емоції інших людей (концепція Деніела Гоулмана). Це сприяє емпатії та полегшує міжкультурну адаптацію.

2. Контактна гіпотеза (Г. Олпорт) – передбачає, що позитивна взаємодія між представниками різних культур зменшує рівень упереджень та сприяє взаєморозумінню.

3. Формування міжкультурної компетентності – передбачає знання про інші культури, толерантність до невизначеності та здатність адаптуватися до нових комунікативних умов.

4. Когнітивно-дисонансна теорія (Л. Фестінгер) – свідомою роботою над зміною стереотипів через зіткнення з альтернативною інформацією та реальним досвідом спілкування з представниками інших культур.

5. Психологічні техніки зменшення культурного шоку – стадійна адаптація, підтримка соціальних зв'язків, використання стратегій саморегуляції та рефлексії.

Подолання міжкультурних бар'єрів потребує комплексного підходу, що поєднує психологічні, когнітивні та поведінкові стратегії. Використання емоційного інтелекту, розвиток критичного мислення, особистий досвід міжкультурної взаємодії та поширення позитивних кейсів можуть значно покращити ефективність міжнародної комунікації та сприяти формуванню позитивного іміджу України у світі.

Література

1. Гоулман, Д. (1995). Емоційний інтелект. Нью-Йорк: Bantam Books.
2. Олпорт, Г. (1954). Природа упередження. Редінг: Addison-Wesley.
3. Фестінгер, Л. (1957). Теорія когнітивного дисонансу. Стенфорд: Stanford University Press.

МИРОШНИЧЕНКО Таїсія,
*студентка факультету ветеринарної медицини,
Національний університет біоресурсів
та природокористування України
(м.Київ, Україна)*
Науковий керівник – **СУПРУН Аліна,**
*кандидат філософських наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ПОЕЗІЯ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО ЯК КЛЮЧ ДО САМОРОЗУМІННЯ

Все своє життя, від народження до смерті, людина потребує любові, вона прагне здобути це почуття через біль та страждання та згодом поринути в спокій. Будучи частиною суспільства, ми стараємося бути «правильними», будувати своє життя по заздалегідь прописаному сценарію, думаємо що любов, кохання є чимось легким та доступним, вчимо математику чи фізику, закони етикету та відстоюємо свої права, але ніколи не вчимося любити. Микола Вінграновський – поет шістдесятник, писав поезії та намагався зробити все, щоб ми, українці їх почули, відчули, зрозуміли. В непрості часи його інтимна лірика була віддушиною для багатьох людей і залишається такою наразі. Пориноючи в його вірші, ми перестаємо старатися бути «правильними», знаходимо себе крізь рядки і нарешті відчуваємо розуміння оточуючих, спільну неідеальність та прагнення до найвищого ступеня взаємопізнання – кохання, воно виступає субстанцією життя – його смислом.

В своїх віршах Вінграновський грається з почуттями, вони коливаються від найвищої піднесеності до більш спокійних, навіть пригасаючих станів. Автор вважає, що кінцевим результатом комунікації між закоханими є спокій гармонія та рівновага: мить щасливості: «проміння сну», «тиша лимонна», «голоси у гніздах ластівочі стихають тихо». Щоб досягти такого рівня любові необхідно пройти етапи взаємопізнання, повного злиття душі і тіла двох закоханих. У вірші «Сеньйорито акаціє, добрий вечір» поет висвітлює невмирущість справжнього кохання, це говорить про високе поцінування внутрішнього світу людини, про його духовне начало, ліричний герой крізь роки відчуває кохану поряд з приходом осені, оголює своє страждання через втрату коханої жінки.

*Вже б, здавалося, відболіло,
Прогоріло у тім вогні,
Ступцювало і душу й тіло,
Вже б, здалося, нащо мені?*

Особливим інструментом Вінграновського в написанні інтимної лірики є внутрішній монолог, комунікація самим з собою, самопізнання, сповідь душі, він ніби сперечається з самим собою, виражає душевний біль, саме це дозволяє

поету довіряти читачу як рідній людині, оголювати свій біль і тим самим викликати співпереживання, що духовно збагачує і читача.

Здебільшого, українська література та філософія діалогічна, побудована на комунікації між героями, які заставляють вчитися спілкуватися читача, слухача і глядача, мислителя. Обидві вони формувалися під впливом сковородинської «філософії серця», кордоцентричної духовної традиції, що налаштовує на мирний лад. Через діалогізм. Філософські струмені спричинили намагання авторів шукати гармонію у Всесвіті, між людиною та природою. Лірика М.Вінграновського виражається жагою до ідеального, більшість творів підпорядковуються одній філософській настанові – «з хаосу душі створити світ». Від інших поетів шістдесятників його вирізне бажання показати глибоке відчуття ідеалу та краси, гармонію світу, злиття з природою.

Отже, Микола Вінграновський не цурається своїх почуттів, він захоплює читачів своєю відвертістю, його ліричне «Я» допомагає мільйонам читачів краще зрозуміти себе, переосмислити своє відношення до любові, кохання та легше сприймати страждання, чи повноцінне щастя. Читаючи його вірші іноді може здаватися що ти поринаєш у чуже життя, дізнаєшся те, що ніби ніколи не мав знати, підслуховуєш монолог та душевні муки зовсім незнайомої тобі людини, яка вмить стає для тебе найріднішою, бо ніхто раніше не міг зрозуміти тебе настільки сильно, як зміг зрозуміти Вінграновський завдяки своїй інтимній ліриці. Його творчість має великий вплив на українську культуру, тому що читаючи наодинці його поезії ми нарешті розуміємо що всі наші емоції є нормальними, прийнятними, зрозумілими, а все, що ми називаємо любов'ю є результатом нашого діалогу з собою та зі світом, який нас оточує.

НІКОНЦЕВ Данііл,

*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ПРИТИКА Оксана,**
*Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ІМІДЖ ДЕРЖАВИ

Поточна політична та воєнна ситуація в Україні вимагає від влади створення так званого іміджу, або ж репутації. Від цього фактору залежить воєнна та економічна підтримка країни. Тож створення позитивного та стійкого іміджу України зараз стоїть на першому місці. На цей фактор впливає багато різних аспектів. Важливу роль відіграють засоби масової інформації (ЗМІ), громадські організації та соціальні рухи. Сприятливий політичний імідж відображається у

високому рівні суспільної довіри, здатності впливати на громадську думку та активній участі у формуванні політичного курсу країни.

Імідж, у широкому розумінні, це спеціально створений образ, хоча іноді він може виникати стихійно. Як зазначається у наукових джерелах, процес формування іміджу передбачає створення у цільовій аудиторії певного уявлення про об'єкт, що супроводжується позитивною або негативною оцінкою, яка викликає зацікавленість або відторгнення. Процес формування політичного іміджу відбувається на кількох рівнях: створення у свідомості аудиторії певного образу політичного суб'єкта; формування відповідної думки про нього; забезпечення привабливості цього образу (або, у разі конкуренції, формування негативного образу суперника).

Однією з головних проблем іміджу України, за словами колишнього міністра культури та інформаційної політики Олександра Ткаченка, Україна у Європеїців асоціюється перш за все з корупцією, війною, СРСР та Чорнобилем. Тож створення незалежної системи взаємодії між антикорупційними органами та владою є критично важливим для забезпечення прозорого функціонування держави. Запровадження правових механізмів, які унеможливають тиск посадовців на антикорупційні органи, сприятиме зростанню міжнародної довіри, посиленню контролю за використанням іноземної фінансової допомоги, зокрема у сферах оборони, соціального захисту та відновлення країни.

Продовжуючи тему проблему корупції, треба сказати про відкритість даних щодо витрат державного та місцевих бюджетів, транзакцій за участі міжнародних донорів, результатів тендерів тощо є передумовою для формування позитивного іміджу. Приклади, як-от скандали навколо закупівлі непотрібного обладнання за кошти держави, які можна було витратити на закупівлю дронів, чи обладнання для військових, що в наш час є більш актуальним та раціональним рішенням, аніж нові автівки для посадовців.

За моїм особистим спостереженням Україна часто асоціюється з неякісним житлом, заторами (застаріла інфраструктура) та відсутністю інклюзивності в місті. У повоєнний період критично важливо перейти до нового підходу в проектуванні житлової та соціальної інфраструктури. До повномасштабної війни відбудова часто ігнорувала потреби громад та вимоги безпеки. Нові об'єкти повинні проектуватися з урахуванням досвіду війни, загроз майбутнього, потреб маломобільних груп населення та використання джерел відновлюваної енергії (сонячної, вітрової, біомаси). Це підвищить екологічні стандарти, дозволить автономно функціонувати в умовах криз, та сприятиме підвищенню позицій України у світових рейтингах сталого розвитку.

До того, сучасним способом підняття іміджу є публічна дипломатія. Серед дієвих інструментів – публікації в іноземних ЗМІ, інтерв'ю з політиками та учасниками війни, залучення діячів культури та громадських лідерів до формування позитивного наративу про Україну як про стійкого та надійного партнера. Відомі особистості виконують роль амбасадорів, активно долучаючись до збору коштів і комунікації із міжнародною аудиторією.

У сучасних умовах війни та глобальних викликів формування позитивного

міжнародного іміджу України є не просто бажаним, а життєво необхідним. Від того, як Україна постає в очах міжнародної спільноти, залежить не лише розмір і сталість економічної та військової допомоги, а й загальний рівень підтримки в політичній, гуманітарній та інформаційній сферах.

Таким чином, цілеспрямована робота над підвищенням іміджу України – це комплексний процес, що охоплює як внутрішні реформи, так і зовнішні комунікації. Його успішна реалізація здатна суттєво зміцнити міжнародні позиції України та забезпечити довготривалу підтримку на шляху до перемоги й подальшого розвитку.

ОКСЕНИЧ Артем,

*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь,**
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ОСНОВИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ. СТЕРЕОТИПИ ТА КОНФЛІКТИ

Комунікація між різними народами та культурами з давніх-давен і до нині породжувала розвиток цивілізацій і привносила зміни у стосунки між населенням усієї планети Земля. Деякі носії в прагненні поширення своїх вчень, своєї культури, застосовували силові, брутальні методи по відношенню до інших народів, породжуючи певні стереотипи і конфліктні ситуації навіть у нашу, здавалося б, цивілізовану епоху. Але в цілому міжкультурна комунікація сприяє загальному розвитку людства у всіх його сферах та аспектах.

Обрана тема є безперечно актуальною, оскільки міжкультурна комунікація є багатоаспектним феноменом. Встановлення та налагодження ділових стосунків у різних сферах діяльності, вирішення конфліктів, прискорений процес глобалізації та інтеграції країн у світовий інформаційний простір, ставлять питання необхідності налагодження комунікації на перше місце. Заслужовують на увагу праці таких дослідників як Е. Холл, Д. Вундерліх, Х. Баузінгер, Д. Круше, Й. Болтен та інших.

У міжкультурній комунікації першорядну роль відіграє спілкування – діалог або полілог культур. Діалог культур – взаємодія культур у процесі міжкультурної комунікації, оволодіння іноземними мовами тощо. Культурний код – спосіб, яким конкретна культура членує, категоризує, структурує, оцінює світ, що оточує кожну людину, приналежну до певної національної спільноти. Міжкультурна комунікація також включає в себе такі основні елементи як

«народ», «нація» і «менталітет» – етнологічно ідентичні поняття, що визначають біологічне походження групи людей, але в соціально-політичному аспекті вони не є тотожними [1, с. 6].

У міжнаціональних і міжкультурних контактах, де «мова тіла» найчастіше може бути набагато зрозумілішою, ніж іноземна мова співрозмовника, важливу роль відіграють засоби невербальної комунікації – «безмовна мова» (за визначенням Е. Холла). Найважливішою особливістю невербальної комунікації є те, що вона здійснюється за допомогою всіх органів чуття: зору, слуху, дотику, смаку, тощо, кожен з яких утворює свій канал комунікації [1, с. 8].

Схема 1. «Засоби – канали невербальної комунікації» [4, с. 8]

Окремо виділяють паравербальні засоби, які являють собою сукупність звукових сигналів, що супроводжують усне мовлення, додаючи додаткових значень (інтонація, висота і сила голосу, паузи) та ін., все те, що передає певну інформацію про співрозмовника і створює атмосферу спілкування [1, с. 9]. У залежності від кількості учасників, виділяють види комунікації.

Інтернаціоналізація та глобалізація в суспільстві потребують налагодження контактів на міжнародному рівні. Як відомо, характер взаємодії між представниками однієї культури обумовлюється їхнім соціальним походженням, вихованням, освітою, сферою професійної діяльності, індивідуальним світосприйняттям. Іноді це призводить до деяких труднощів під час комунікації. У зв'язку з цим, на передній план виступає необхідність вивчення вербального забезпечення. Людина вивчає іноземну мову для того, щоб бути здатною спілкуватися нею, проте спілкування можливе лише на основі спільного коду. Мова – зв'язуючий місток між людьми, але й водночас в умовах неправильної міжкультурної комунікації – бар'єр, який призводить до культурного шоку [3].

У міжкультурній комунікації конфлікт розглядається не як зіткнення чи конкуренція культур, а як порушення комунікації. У зв'язку з непорозумінням між різними групами комунікантів у процесі спілкування виникають конфлікти, підґрунтям яких є культурні стереотипи та архетипи. Найпоширеніші і найнебезпечніші для міжкультурної комунікації є національні (етнічні) стереотипи. Міжкультурна комунікація може бути успішною тільки при дотриманні толерантності – толерантної комунікативної поведінки, яка передбачає формування ввічливості, мовного етикету, політкоректності та культури спілкування.

Висновок. Золоте правило моральності: «Стався до людей так, як хочеш, щоб ставилися до тебе» з давніх часів було основним етичним принципом.

Платинове правило Бенета: «Вчиняй з іншими так, як вони вчинили б самі з собою». В основі цього правила лежить здатність до емпатії. Отже, розуміння відмінностей, подолання стереотипів, отримання відповідних знань і компетенцій є запорукою успішної міжкультурної комунікації.

Література

1. Холоденко О. В. (2012). Особливості міжкультурної комунікації. Національний педагогічний університет імені М.П.Драгоманова. С. 4.
2. Конспект лекцій з дисципліни «Міжкультурна комунікація». 42 с.
3. Палько І. М. Міжкультурна комунікація як чинник формування міжкультурної толерантності майбутніх соціальних педагогів. Житомирський державний університет ім. І. Франка. С. 277-283.

ПАНАСЮК Катерина,
*студентка гуманітарно-педагогічного
факультету, спеціальність «Психологія»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **БАЛАЛАЄВА Олена,**
*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

СТРАТЕГІЇ ПОДОЛАННЯ НЕГАТИВНИХ СТЕРЕОТИПІВ ТА УПЕРЕДЖЕНЬ ПРО УКРАЇНУ: ПСИХОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ЗМІНЕННЯ МІЖНАРОДНОГО СПРИЙНЯТТЯ

Зростання міжнародної уваги до України у зв'язку з повномасштабним вторгненням росії зумовлює необхідність формування її позитивного образу на міжнародній арені. Негативні стереотипи можуть обмежувати політичні, економічні та культурні перспективи країни, а також вплинути на готовність світових лідерів надавати військову допомогу. Метою роботи є визначити ключові методи та інструменти впливу на громадську думку, які сприяють деконструкції негативних стереотипів та створенню позитивного іміджу України на міжнародній арені.

Протягом усієї історії уявлення іноземців про Україну формувалося під впливом дезінформації, значною мірою зумовленої тривалими політичними та культурними зв'язками з росією. Це явище обумовлене не лише історичним перебуванням України у складі СРСР, але й систематичним нав'язуванням стереотипів та викривленої інформації через ЗМІ, кінематограф, соціальні мережі та інші платформи.

Стереотипи – невід'ємний елемент буденності. Проте їхня роль у житті є

суперечливою: з одного боку, вони сприяють впорядкуванню та структуризації сприйняття навколишнього світу, а також полегшують процес формування уявлень про інших людей або соціальні групи. З іншого ж боку, стереотипи можуть обмежувати пізнавальну діяльність, заважаючи сприйняттю нової інформації, а також сприяти формуванню упереджень і викривленого світогляду.

Саме негативні стереотипи спотворюють сприйняття іноземцями України, перешкоджаючи об'єктивному усвідомленню її культурного багатства, економічного потенціалу та суспільного розвитку [1]. Наприклад:

1. «Україна – бідна та відстала країна» – наслідок пострадянської риторики та економічних труднощів, що спіткали Україну після розпаду СРСР.

2. «Україна – частина Росії» – міф, активно поширюваний російською пропагандою, зокрема через освітню систему, ЗМІ та політичний дискурс.

3. «Українці – низькокваліфікована робоча сила» – стереотип, що виник через значну трудову міграцію українців до інших країн. Проте він не враховує високий рівень освіти, професіоналізм українських фахівців та їхній внесок у розвиток світової науки й технологій.

4. «В Україні небезпечно через постійні кризи та війни» – образ, значною мірою сформований міжнародними медіа, що висвітлюють переважно кризові явища, залишаючи поза увагою позитивні аспекти життя в Україні.

Подолання негативних стереотипів є важливим завданням як для державних і громадських інституцій, так і для наукової спільноти. Існує багато психологічних підходів та стратегій, які можуть сприяти подоланню негативних стереотипів, зокрема:

1. Когнітивно-дисонансна теорія Леона Фестінгера [2]: поширення альтернативної інформації – використання медіа, документальних фільмів, соціальних мереж, особистих історій успіху українців.

2. Контактна гіпотеза Г. Олпорта: організація культурних обмінів, міжнародних проєктів, інтеграція українців у світові спільноти.

3. Теорія фреймінгу Ервіна Гофмана [3]: використання позитивного фреймінгу – висвітлення досягнень, культурних надбань та інновацій України, замість акцентування на кризах та конфліктах.

4. Теорія самоствердження Клода Стіла: залучення іноземців до безпосередньої взаємодії з українською культурою та суспільством.

Подолання негативних стереотипів вимагає комплексного підходу, що поєднує психологічні, комунікативні та освітні стратегії. Такі механізми, як розвиток критичного мислення, робота з інформаційним простором, формування позитивного ставлення через особистісні контакти, а також використання медіа, можуть значно знизити вплив негативних стереотипів і сформувати позитивний міжнародний імідж країни.

Література

1. Національний інститут стратегічних досліджень (2022). Стереотипи про Україну в міжнародному інформаційному просторі: аналітичний звіт.

2. Фестінгер, Л. (1957). Теорія когнітивного дисонансу. Стенфорд, Каліфорнія: Stanford University Press.

3. Гофман, Е. (1974). Аналіз фреймів: есе про організацію досвіду.

Кембридж, Массачусетс: Harvard University Press.

ЧЕРНУХА В'ячеслав,
*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра,**
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

РОЛЬ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УТВЕРДЖЕННІ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ УКРАЇНИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

У сучасному глобалізованому світі імідж держави виступає одним із ключових чинників її успішного розвитку, співпраці з іншими країнами та привабливості для міжнародної спільноти. Для України, яка проходить складний шлях державотворення та інтеграції до європейської спільноти, формування позитивного міжнародного іміджу має особливе значення. Одним із найефективніших інструментів у цьому процесі є міжкультурна комунікація – здатність до взаєморозуміння, діалогу та взаємодії з іншими культурами. Метою даного дослідження є аналіз ролі міжкультурної комунікації у формуванні позитивного іміджу України, а також визначення ключових стратегій і практик, які сприяють цьому процесу.

Міжкультурна комунікація передбачає не лише передання українських цінностей, а й уміння вести діалог із представниками інших культур, поважати їхню ідентичність, що сприяє налагодженню довіри й партнерства. У 2022–2024 роках Україна активно використовувала м'яку силу через виставки сучасного мистецтва за кордоном, кінопокази, літературні переклади, гастролі українських музикантів.

Особливу роль у формуванні іміджу України відіграли соцмережі, де українські лідери думок, журналісти, блогери та навіть пересічні користувачі стали інформаційними фронтовиками. Відеоогляди, прямі ефіри з гарячих точок – усе це створило ефект емоційного залучення іноземної аудиторії.

Ініціатива Президента України Володимира Зеленського – глобальна платформа United24 – слугує символом відкритості та довіри. Це яскравий приклад ефективної міжкультурної комунікації, яка поєднує гуманітарну місію з формуванням позитивного іміджу.

Варто зазначити, що під час повномасштабної війни з Росією міжнародна увага до України зростає. Саме в цей час виявилася надзвичайна важливість ефективної комунікації: українські дипломати, журналісти, волонтери та навіть пересічні громадяни стали активними учасниками процесу формування іміджу України як держави, що відстоює свободу, гідність і європейські цінності.

Ключові стратегії формування позитивного іміджу України: по-перше,

цілісна комунікаційна політика – створення єдиного наративу для зовнішньої аудиторії, який базується на правді, прозорості та емоційній близькості; по-друге, культурна дипломатія – просування української культури як інструменту м'якої сили; по-третє, публічна дипломатія – залучення не лише державних структур, а й громадянського суспільства до комунікаційного процесу; по-четверте, цифрова стратегія – активна присутність в інформаційному просторі через соціальні мережі, медіаплатформи, інфлюенсерів тощо; по-п'яте, міжнародна співпраця – реалізація спільних проєктів з іншими країнами у сфері культури, освіти, науки.

Таким чином, формування позитивного іміджу України – це комплексне завдання, яке потребує злагоджених дій держави, медіа, освітніх закладів, культурних інституцій і кожного громадянина. Міжкультурна комунікація виступає у цьому процесі не просто інструментами, а засобом побудови довготривалих і стійких відносин із міжнародною спільнотою. Через відкритість, культурне багатство та ціннісний діалог Україна має змогу зміцнити свої позиції на світовій арені та закріпити за собою статус демократичної, толерантної та перспективної європейської держави. Важливо пам'ятати, що імідж – це не лише зовнішнє сприйняття, а й внутрішня самоідентифікація, тому розвиток міжкультурної комунікації має відбуватись паралельно з підтримкою національної самосвідомості. Україна здатна стати моделлю нової європейської держави – відкритої до світу, але водночас укоріненої у власні традиції, історію та гідність.

Література

1. Nye J. S. (2004). *Soft Power: The Means to Success in World Politics*.
2. Грицак Я. (2021). *Подолати минуле: глобальна історія України*.
3. Zatepilina-Monacell O. (2019). *Nation Branding in the Post-Soviet Space*.

РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ ТА МЕДІА У МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ: ВИКЛИКИ ТА РІШЕННЯ

ARTAMONOVA, Oleksandra,

*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE INFLUENCE OF TRANSLATION STRATEGIES ON THE PERCEPTION OF UKRAINIAN POLITICAL SPEECHES ABROAD

The translation of political speeches is essential in shaping a country's image and influencing international perception. In Ukraine's case, where political discourse is scrutinized globally, the translation of leaders' speeches determines how foreign audiences interpret national policies, intentions, and identity. Political speeches not only inform but also persuade, rallying support, defending national interests, and strengthening diplomatic ties. The effectiveness of translation can shape whether Ukraine is seen as a resilient democracy committed to reform and European integration or whether its message is weakened due to linguistic and cultural discrepancies.

Translating political discourse requires more than linguistic equivalence. It demands an understanding of rhetoric, cultural references, and political context. Common strategies include literal translation, adaptation, domestication, and foreignization. Literal translation can preserve meaning but may sound unnatural, while adaptation adjusts phrasing to align with the target audience's expectations. For instance, UA *Ми боремося не лише за Україну, а й за свободу всієї Європи* / EN *We are fighting not only for Ukraine but for the freedom of all Europe* may be adapted as EN *Ukraine's fight is Europe's fight for freedom* to enhance impact. Similarly, rhetorical devices such as parallelism and repetition must be preserved in translation to maintain the speech's emotional appeal.

Domestication makes speeches more familiar to foreign audiences, adjusting idioms and historical references. For example, UA *Час діяти, поки не пізно* / EN *It is time to act before it is too late* may become EN *Now is the time to act, before history repeats itself* to resonate with Western political discourse, invoking historical parallels that emphasize urgency. Another example is UA *Кремль розуміє лише мову сили* / EN *The Kremlin understands only the language of strength*, which might be adapted as EN *Moscow responds only to strength* to align with familiar geopolitical narratives. Foreignization, on the other hand, retains cultural authenticity but can make speeches harder to grasp for those unfamiliar with Ukraine's historical and political realities. For instance, preserving uniquely Ukrainian concepts such as UA *Голодомор* (Holodomor) without explanation may require additional context in translation to ensure international audiences grasp its historical weight.

High-profile speeches at the UN, the European Parliament, and other international

forums demonstrate how translation choices shape global perception. Ukrainian leaders often use emotionally charged language, especially regarding war, security, and democracy. President Volodymyr Zelenskyy's phrase UA *Ми ніколи не здамося* / EN *We will never surrender* was rendered in as EN *We shall not fall* to maintain its resilience and urgency while invoking historical echoes of famous wartime speeches. Similarly, UA *Україна – це щит Європи* / EN *Ukraine is Europe's shield* has been translated as EN *Ukraine stands as Europe's frontline defense* to emphasize Ukraine's role in continental security. In discussing reforms, it is crucial that key terminology aligns with Western democratic discourse — UA *деолігархізація* / EN *deoligarchization* must be translated with clarity to avoid confusion about its legal and political implications. A direct but unfamiliar term could be supplemented with explanatory translation, such as EN *reducing oligarchic influence over politics*.

Translation also serves as a strategic tool against propaganda. As Chaika (2024, 2025) notes, accurate and impactful translations are crucial for countering disinformation and reinforcing Ukraine's global image. A poorly translated speech can fail to mobilize support, while an overdramatic translation may lead to diplomatic tensions. For example, if UA *Україна бореться за своє існування* / EN *Ukraine is fighting for its existence* were exaggerated as EN *Ukraine stands on the brink of annihilation*, it could cause unnecessary alarm or misrepresent the situation. Similarly, mistranslating UA *російська агресія* / EN *Russian aggression* as EN *the conflict with Russia* could weaken the intended framing of Russia as the aggressor.

Mistranslations can also distort reporting in foreign media, influencing public opinion. Journalists rely on translated speeches, and inaccuracies can lead to misinterpretations of Ukraine's military or diplomatic positions. As recent research (Chaika, 2024) highlights, professional translators with expertise in political discourse are necessary to navigate intercultural nuances effectively.

The translation of political speeches is not just a technical process. It is a strategic communication tool. Ensuring clarity, persuasion, and authenticity in different languages is crucial for strengthening diplomacy, securing international support, and reinforcing Ukraine's position in global politics. Effective translation strategies that balance linguistic fidelity with cultural adaptation can bridge communication gaps, allowing Ukraine's voice to be heard clearly and impactfully on the world stage. In times of war and political crisis, the role of translation in diplomatic messaging becomes even more significant, shaping not only how Ukraine is perceived but also how the international community responds.

References

1. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
2. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
3. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues*

and development prospects» (May 3, 2024).
<https://www.researchgate.net/publication/380575231>

4. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.

BALDIN, Lev,
*student of the Faculty of Information Technologies
of the National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)*
Supervisor – **BILOUS, A.A.,**
*PhD in Philosophy, Associate Professor,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)*

THE ROLE OF INFORMATION WARFARE AND PROPAGANDA IN SHAPING GLOBAL PUBLIC OPINION

Information warfare can be understood as the presentation of information in a way that aims to shape the desired point of view, public opinion, and a comprehensive system of views on particular issues. In this context, the goal is to influence the thoughts and perspectives of a society or a group of people to align with the interests of the organizer of the information campaign [1]. As a result, certain facts or events are interpreted in the light preferred by the manipulator, ultimately creating a worldview or life position on matters that were once controversial or misunderstood. In fact, the use of such strategies has become a crucial tool in modern international relations.

Propaganda, as one of the main components of this warfare, is used by states and other actors to manipulate public opinion, shape certain narratives and even change the course of events on the global stage. Beginning in the twentieth century, the English term propaganda became associated with a manipulative approach, but historically, propaganda had been a neutral descriptive term of any material that promotes certain opinions or ideologies [2].

Information warfare is a crucial aspect of global communication, shaping and influencing how events, nations, and ideologies are perceived. It goes beyond merely altering public opinion; it serves strategic objectives, playing a significant role on the world stage. One of the primary tools used in this process is propaganda, which often distorts facts, creates myths, and presents biased perspectives. While propaganda itself is not inherently harmful, when used to manipulate and achieve political goals, it becomes a core element of information warfare.

Propaganda can take many forms, and its use is not limited to negative purposes. It becomes problematic when it is employed to sway opinions and pursue political aims. This war for people's minds can involve both traditional media like television, radio, and newspapers, as well as newer platforms such as social media. In the digital age, information spreads rapidly, often without verification, making it easier to

influence public opinion on a large scale.

One of the most effective methods of information warfare is the manipulation of facts through the creation of "fake news" or pseudo-scientific research. These tactics distort the public's understanding of events or phenomena, especially in political conflicts where shaping a specific narrative is critical. Another approach is psychological operations aimed at undermining the morale of the enemy or influencing the behavior of populations. This can range from online campaigns to media manipulation and even disinformation campaigns targeting political leaders or governments.

Propaganda has long been used as a tool in international relations, particularly during political and military conflicts. Throughout history, there have been many examples where propaganda was employed to achieve strategic goals. One prominent example is World War II, where both the Allies and the Axis powers engaged in extensive propaganda campaigns. These efforts were designed to bolster the morale of their own populations while weakening the enemy's resolve.

In modern times, propaganda has become an integral part of hybrid warfare, where the manipulation of information – whether through disinformation or misinformation – plays a crucial role. The ongoing conflict between Ukraine and Russia highlights how both sides have used propaganda to shape their international image. Russia has utilized state media and online platforms to portray Ukraine as a threat, while Ukraine has countered these narratives through international channels, presenting evidence to the world in defense of its sovereignty.

The rise of digital technologies, especially social media, has introduced a new dimension to information warfare. Today, the battle for control over the information space is fought not just through traditional media but also across social media platforms, where information can be disseminated globally in real-time. This rapid spread of information creates both opportunities and challenges, as it allows propaganda to reach millions instantly. It also opens the door for manipulation through tools like fake accounts, bots, and trolls, which can further distort the information landscape.

Social media platforms are particularly vulnerable to exploitation in the context of information warfare. Thanks to algorithms designed to prioritize content that generates engagement, propaganda can spread quickly and widely. A notable example of this was the disinformation campaign during the 2016 U.S. presidential election, where Russian groups used social media to spread false narratives aimed at undermining public trust in the political system and sowing division among voters.

In today's interconnected world, information warfare and propaganda are powerful instruments for influencing international politics and shaping public opinion. With the rise of instant information sharing, the role of these tactics has become even more significant. Propaganda and information warfare are now key strategies for pursuing political and economic interests, as well as for destabilizing other countries. This makes it crucial for individuals and nations to understand how these techniques work. Developing critical thinking skills and the ability to distinguish between facts and manipulations is essential to protect oneself from becoming a victim of propaganda in the increasingly globalized information space.

References

1. Ukrainian Wikipedia Article: Information War. (n.d.). *Wikipedia*. Retrieved April 5, 2025.
2. English Wikipedia Article: Propaganda. (n.d.). *Wikipedia*. Retrieved April 5, 2025. <https://en.wikipedia.org/wiki/Propaganda>

GAVRILCENKO, Oleksandr,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

EMOTIONAL RHETORIC IN THE TRANSLATION OF VOLODYMYR ZELENSKYI'S SPEECHES

In today's world, political speeches play a crucial role in shaping international perception, building alliances, and mobilizing support. Volodymyr Zelenskyy's speeches stand out for their strong emotional appeal, which is used to influence both domestic and international audiences. The translation of such speeches is not merely a linguistic task but a strategic process that determines how effectively the original message resonates with foreign audiences. Emotional rhetoric, which includes metaphors, historical references, and direct appeals, must be carefully preserved in translation to ensure that the speech retains its impact. However, linguistic and cultural differences present challenges that translators must navigate to maintain both accuracy and emotional intensity.

One of the key challenges in translating Zelenskyy's speeches is adapting emotionally charged vocabulary and rhetorical devices without losing their persuasive power. Ukrainian and English have different structures and cultural connotations, which can make direct translation ineffective. Translators must decide whether to translate the speech word-for-word or adjust certain phrases to better suit the emotional and political expectations of an international audience. This challenge is particularly evident in speeches addressing global institutions, where clarity and urgency are essential in securing diplomatic and military support.

Another major issue is the balance between linguistic accuracy and emotional resonance. While a literal translation may preserve factual content, it may fail to convey the passion and urgency of the original speech. Translators often employ strategies such as modulation, compensation, and amplification to ensure that the speech remains persuasive while staying true to its original intent. For example, when a phrase loses its emotional weight in direct translation, a translator may adjust it by using a stronger synonym or adding contextual information to preserve its intended effect.

Furthermore, cultural and historical awareness plays a crucial role in translation.

Zelenskyy frequently references historical events, national identity, and shared values to connect with his audience. However, not all references are immediately familiar to international listeners. Translators must carefully determine whether to keep, modify, or explain these references to ensure that the message is understood while maintaining its rhetorical strength. Failure to adapt these elements effectively may weaken the speech's impact or create misunderstandings among international audiences.

To address these challenges, translators can adopt critical translation strategies that prioritize both linguistic fidelity and emotional effectiveness. This involves a deep understanding of rhetorical devices, audience expectations, and the broader geopolitical context. Collaborating with experts in political communication, diplomacy, and media studies can help translators ensure that their choices align with the intended impact of the speech. Additionally, ethical translation practices must be considered, especially when adapting politically sensitive content. Translators must ensure that their work neither distorts the original message nor dilutes its emotional power.

In conclusion, the translation of Zelenskyy's speeches requires a balance between accuracy and emotional effectiveness. By carefully preserving rhetorical devices, adapting cultural references, and employing strategic translation techniques, translators can help ensure that his speeches continue to inspire and mobilize international audiences. The role of translation in political communication extends beyond language – it is a tool for shaping global narratives, building solidarity, and influencing international decision-making.

References

1. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects» (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
2. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
3. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
4. Ivanova, L. (2024). The power of political rhetoric: Emotional appeal in wartime speeches. *Journal of Political Communication*, 19(2), 112-130. <https://doi.org/10.31548/polcom/2.2024.112>

HUZII, Vadym,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE ROLE OF CONFERENCE INTERPRETING IN INTERNATIONAL DIPLOMACY

Conference interpreting is a cornerstone of international diplomacy, ensuring effective communication among nations, diplomats, and international organizations. It enables representatives from diverse linguistic backgrounds to engage in meaningful discussions without language barriers, fostering cooperation, advancing negotiations, and contributing to diplomatic agreements. Institutions such as the United Nations rely heavily on interpreters to ensure that all delegates can actively participate in debates and discussions in their preferred language. By providing accurate and immediate translations, interpreters uphold linguistic inclusivity and ensure that no diplomatic voice is marginalized.

Beyond facilitating dialogue, conference interpreting is instrumental in preventing misunderstandings that could escalate into diplomatic crises. Miscommunication (Chaika, 2020) in high-level discussions can have severe consequences, particularly in peace negotiations, international treaties, and trade agreements. Historical examples demonstrate how precise interpretation has been critical in de-escalating tensions and ensuring clarity in diplomatic exchanges. In such contexts, the precision and neutrality of interpreters are paramount in preventing misinterpretations that could alter diplomatic outcomes.

Moreover, conference interpreters do more than translate words. They convey cultural nuances, tone, and intent, ensuring that the speaker's message retains its full meaning (Chaika, 2024). In multilingual institutions, interpreters enable seamless discussions and preserve the subtleties of political discourse, ensuring that all participants can engage effectively regardless of linguistic background. Conference interpreting encompasses three primary methods, each serving distinct diplomatic contexts. Simultaneous interpreting involves real-time translation through headsets while the speaker is talking. It is widely used in high-profile international forums such as summits and assemblies where time efficiency is crucial. This method has been instrumental in major diplomatic events, where large-scale multilingual communication is required.

Consecutive interpreting requires the interpreter to listen to a speech and then render the translation in segments. This method is frequently used in bilateral diplomatic meetings and official state visits, where precision and clarity are essential for meaningful dialogue. Historical diplomatic breakthroughs have relied extensively on this technique to facilitate discussions between leaders and negotiators.

Another technique, *whispered interpreting* or *chuchotage*, is employed in small

meetings and informal diplomatic discussions, where the interpreter discreetly whispers the translation to a delegate. This method is particularly useful in confidential negotiations and diplomatic backchannel communications, allowing for a more direct and discreet exchange of information.

Conference interpreters operate under immense pressure, as they must deliver precise translations in real time while maintaining linguistic accuracy, neutrality, and cultural sensitivity. One of the greatest challenges they face is handling emotionally charged discussions, particularly in crisis negotiations. In such settings, interpreters must navigate complex political and military terminology while ensuring that all parties remain engaged in constructive dialogue. The ability to manage high-stakes communication underscores their critical role in global conflict resolution.

Additionally, interpreters must possess expertise in international law, economics, and geopolitics to accurately render technical terminology and policy discourse. They undergo rigorous training and continuous professional development to remain proficient in evolving diplomatic language. This specialized knowledge is essential to ensuring that even the most intricate discussions are accurately conveyed without misinterpretation.

Conference interpreting is indispensable in international diplomacy, serving as a bridge between languages, cultures, and political perspectives. By ensuring clear and accurate communication, interpreters help prevent misunderstandings, facilitate diplomatic negotiations, and foster international cooperation. As global diplomacy becomes increasingly complex, the demand for highly skilled interpreters will continue to rise. Their expertise in navigating multilingual discourse and preserving diplomatic intent ensures that international dialogue remains effective, inclusive, and productive.

References

1. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
2. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.
3. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
4. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/3.2024.41>

KONOVALENKO, Daria,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE ROLE OF BROADCAST ADAPTATION IN CRISIS COMMUNICATION: ZELENSKY'S SPEECH AT THE MUNICH SECURITY CONFERENCE 2024

In times of crisis, effective communication is crucial for maintaining public trust, rallying international support, and conveying key messages to diverse audiences. One of the essential tools in crisis communication is broadcast adaptation, which ensures that a speech is not only accurately translated but also culturally and rhetorically adjusted to maximize its impact. This research explores the role of broadcast adaptation in crisis communication, using Ukrainian President Volodymyr Zelensky's speech at the Munich Security Conference 2024 as a case study.

Broadcast adaptation goes beyond direct translation by tailoring the speech's language, tone, and delivery to resonate with different audiences. This includes linguistic adjustments to ensure clarity, avoiding idioms that may not translate well, and using terminology familiar to the target audience. Cultural sensitivity is also essential, as modifying references or analogies helps align the speech with the listeners' cultural background. Additionally, emotional appeal plays a crucial role, adjusting the intensity of rhetorical devices such as repetition, metaphors, and direct addresses to evoke the desired emotional response (Chaika, 2024).

During the Munich Security Conference 2024, President Zelensky addressed global leaders, emphasizing the ongoing Russian aggression against Ukraine and the need for continued international support. His speech was a prime example of effective crisis communication through broadcast adaptation. He strategically alternated between Ukrainian and English, ensuring that his core message was directly understood by an international audience. The adapted broadcast versions incorporated professional voiceovers and subtitles to enhance accessibility.

The speech was crafted to evoke a sense of urgency, reinforcing the need for immediate action through phrases like *EN Ukraine stands as the shield of Europe* and *EN Time is of the essence*. Adapted versions reinforced this urgency through varying intonations and pauses to match the target audience's emotional expectations. He directly addressed international hesitancy regarding military aid, stating: *EN Ukrainians have proven that they are capable of forcing Russia to retreat, capable of restoring the rules. And by doing so, we are leaving absolutely nothing of the key Russian myth –the myth that Ukraine cannot win this war. We can return our land. And Putin can lose. And this has been proven more than once on the battlefield. Our actions are limited only by the sufficiency and range of our forces. That is, by what does not depend on us. And the situation in Avdiivka is a confirmation of this.*

Furthermore, rhetorical adaptation was evident in how the speech was tailored to

different media and audiences. For Western audiences, Zelensky highlighted democratic values and the collective responsibility of NATO and the EU, while in broadcasts aimed at non-Western regions, he emphasized sovereignty, self-determination, and the broader implications of the conflict for global stability. A strong example of rhetorical adaptation was his remark on Putin's tactics: *EN Putin kills whoever he wants, whether it is an opposition leader or anyone else who seems to be a target. After the assassination of Alexei Navalny, it is simply absurd to perceive Putin as the supposedly legitimate head of the Russian state. He is a scumbag who retains power through corruption and violence.*

Zelensky also used crisis framing effectively, positioning Ukraine's struggle not just as a regional conflict but as a battle for global security. This framing was evident when he stated, *EN Don't ask Ukraine when the war will end. Ask yourself why Putin is still able to continue the war.* Such phrasing not only shifts the responsibility onto the international community but also creates a sense of urgency for continued support.

Additionally, the speech adapted its message to different platforms. While the live speech included direct appeals and strong emotional rhetoric, the adapted versions for digital media condensed key points into shareable soundbites and infographics, ensuring a broader reach and impact across various information ecosystems (Chaika, 2024).

By utilizing broadcast adaptation, Zelensky's speech successfully resonated with a diverse audience, ensuring increased global awareness, strengthened diplomatic support, and public mobilization. More people understood the stakes of the conflict, leaders were persuaded to maintain or increase aid to Ukraine, and citizens worldwide were encouraged to pressure their governments for continued assistance. The ability to adapt the speech for different linguistic and cultural contexts allowed Ukraine's message to be reinforced across varying geopolitical landscapes, enhancing its diplomatic influence.

In conclusion, broadcast adaptation played a crucial role in the effectiveness of Zelensky's speech at the Munich Security Conference 2024. By tailoring linguistic, cultural, and rhetorical elements, the speech was able to reach and influence a global audience. This case highlights the significance of strategic communication in times of crisis, demonstrating that how a message is conveyed can be just as important as the message itself (Chaika, 2021). The strategic use of multilingual delivery, media-specific adjustments, and cultural framing allowed for a more profound and lasting impact, showcasing broadcast adaptation as an essential tool in modern crisis communication.

References

1. BR24. MSC 2024: Volodymyr Zelenskyy –What Ukraine expects from its partners | BR24, 2024. *YouTube*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=DpRFBaNPm5E>.
2. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)

3. Chaika, O. (2023). Cultural Sensitivity and Diversity Training for Foreign Language Teachers. *Contemporary Studies in Foreign Philology*, 2(24), 396-410. <https://doi.org/10.32782/2617-3921.2023.24.396-410>

4. Chaika, O. (2023). International Cultural Ecology: Multicultural and Multilingual Risks (based on the surveys and materials from the Russia-Ukraine war), in: *Ekologia w dyskursie. Krajobraz naturalny i kulturowy*, Słupsk, s. 31-64.

5. Chaika, O. (2021). Can leadership-coaching mind-set substitute that of crisis management in higher education? *Journal for Researching Education Practice and Theory* (JREPT), 4(2) (Special Issue), pp. 14-50. <https://bspa.buid.ac.ae/handle/1234/1931>

6. NEWS WIRES. Lack of artillery, long-range capacity helps Putin, Zelensky tells Munich meeting. *France* 24. URL: <https://www.france24.com/en/live-news/20240217-zelensky-to-rally-leaders-for-support-at-munich-conference>.

MUDRENOK, Daryna,

Bachelor student at Department of

International Relations and Social Sciences,

National University of Life

and Environmental Sciences of Ukraine

(Kyiv, Ukraine)

PERSUASIVE APPEALS IN THE FIRST THREE MINUTES OF DMYTRO KULEBA'S SPEECH AT THE UNITED NATIONS SECURITY COUNCIL

Translation is not merely a mechanical transfer of words from one language to another but a process deeply embedded in rhetoric, meaning-making, and cultural negotiation. Rhetorical strategies play a crucial role in ensuring that translations do not merely convey semantic content but also preserve the communicative intent, emotional depth, and stylistic nuances of the original text. One of the foundational debates in translation theory concerns the nature of meaning itself. Nietzsche argued that all language is inherently rhetorical, as words are already tropes in themselves rather than neutral carriers of meaning. This perspective aligns with modern translation studies, where meaning is seen as a construct shaped by cultural and ideological contexts rather than a fixed entity.

Dmytro Kuleba's speech at the United Nations Security Council presents a compelling example of strategic rhetoric, utilizing a combination of logical reasoning, emotional appeals, and ethical credibility to persuade the international community. His discourse is structured to maximize the impact of his argument by establishing a factual foundation, evoking urgency, and reinforcing the moral imperative of collective action. As noted by Chaika (2020), effective cross-cultural communication is essential in political discourse, where linguistic strategies are used not only to convey information but also to construct ideological narratives and reinforce collective identities.

A fundamental characteristic of Kuleba's speech is his reliance on logical reasoning (logos) to deconstruct Russian justifications for its actions. He systematically refutes accusations against Ukraine. By referencing historical precedents such as the lead-up to the world wars, he situates the crisis within a broader historical context, warning against inaction that could lead to catastrophic consequences. His references to international law and Ukraine's commitments, including its voluntary renunciation of nuclear weapons, further establish a factual basis that aligns with established legal norms. According to Chaika (2024), the strategic use of historical parallels and legal precedents is a key feature of persuasive political rhetoric, helping to shape public perception and frame narratives within a structured argumentative framework.

Beyond logical reasoning, Kuleba effectively employs emotional appeals (pathos) to resonate with his audience. His repeated use of EN *hope* initially establishes a common emotional ground, but he quickly pivots to the assertion that hope alone is insufficient. This transition from hope to urgent action strengthens his argument, instilling a sense of moral obligation in his listeners. Additionally, his description of the situation as an existential threat to international security broadens the crisis beyond Ukraine, urging other nations to perceive the conflict as a direct challenge to their own stability. In the context of intercultural communication, emotional engagement plays a crucial role in fostering solidarity and mobilizing collective action, particularly when messages are tailored to appeal to shared values and historical experiences.

Kuleba's speech also exhibits a strong ethical dimension (ethos), reinforcing his credibility as a statesman and legal expert. By highlighting his background in international law and diplomacy, he positions himself as a knowledgeable authority, enhancing the legitimacy of his claims. He contrasts Ukraine's adherence to international norms with Russia's blatant violations, framing the conflict as a moral struggle between law and lawlessness. The implicit message is that failing to act against Russia's aggression would constitute a failure of the very principles upon which the United Nations was founded. As observed in studies on translation and political rhetoric, ethical persuasion is particularly effective when it aligns with broader normative frameworks and international legal discourse.

The speech uses stylistic devices to enhance persuasion. Repeating key phrases like «hope for peace» reinforces urgency, while rhetorical questions challenge passivity. Hyperbole is used such as calling inaction «the end of the world order,» dramatizes the crisis. These rhetorical choices are not mere embellishments but strategic tools designed to engage and mobilize the audience. As highlights, rhetorical strategies in political discourse are not only persuasive techniques but also mechanisms of shaping ideological constructs and fostering collective agency.

In conclusion, Kuleba's speech is a masterful example of diplomatic rhetoric, intertwining logical argumentation, emotional resonance, and ethical persuasion. His ability to frame Ukraine's plight within a global security context, coupled with his strategic use of rhetorical devices, enhances the speech's effectiveness. By appealing simultaneously to reason, emotion, and moral responsibility, he crafts a compelling case for immediate and decisive international action. The speech exemplifies how rhetoric, when skillfully employed, can serve as a powerful instrument in shaping global political discourse and mobilizing collective action in the face of aggression.

The effectiveness of such rhetorical strategies is further reinforced by research on cross-cultural political communication, where linguistic framing plays a crucial role in influencing public opinion and international policy responses.

References

1. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/32024.41>
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.

TKACHENKO, Anastasia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE EFFECT OF CULTURAL ADAPTATION ON THE PERCEPTION OF ZELENSKYI'S ADDRESSES IN THE EUROPEAN MEDIA

Political speeches play a fundamental role in shaping public perception, particularly in times of crisis. As the President of Ukraine, Volodymyr Zelenskyy has emerged as a powerful communicator, using his addresses to mobilize national and international support, inspire resilience, and influence foreign policy decisions. His speeches, delivered to various European audiences, undergo not only linguistic translation but also cultural adaptation to align with the historical, social, and emotional contexts of each target nation. This process raises important questions about how adaptation affects the perception of his messages in the European media, influencing public opinion and policy responses.

Cultural adaptation in political discourse refers to the modification of speech elements to make them more relatable and impactful for specific audiences. This adaptation is especially crucial in times of war, where securing international support depends on the emotional and political resonance of a leader's words. Zelenskyy's speeches are tailored to different European nations by incorporating references to their historical experiences, democratic values, and shared struggles. This strategic framing enhances the persuasive effect of his messages, making them more likely to generate empathy and political action. However, the adaptation process also introduces the risk of distortion, where key aspects of the original message may be altered to fit national political narratives.

Media framing plays a central role in determining how Zelenskyy's addresses are

received across Europe. News outlets selectively emphasize certain aspects of his speeches while downplaying others, often reflecting the political stance of the media organization or the government under which they operate. For example, media in countries with strong pro-Ukrainian stances, such as Poland and the Baltic states, tend to highlight Zelenskyy's leadership, the moral imperative to support Ukraine, and the historical parallels with their own struggles for sovereignty. In contrast, media in nations with more complex relationships with Russia or concerns about military escalation, such as Germany or Hungary, may frame his speeches with a more cautious or skeptical tone. These differences in representation significantly shape how the public perceives Ukraine's war efforts and the level of support their governments are willing to provide.

Zelenskyy's rhetorical strategies further illustrate the importance of cultural adaptation. His speeches often incorporate emotional appeals, direct calls to action, and historical parallels that resonate with specific audiences. For example, when addressing the British Parliament, he invoked Winston Churchill's famous wartime rhetoric to draw a parallel between Ukraine's resistance and Britain's fight against Nazi Germany. Similarly, in speeches to the U.S. Congress, he referenced Pearl Harbor and 9/11 to evoke strong emotional responses. In European countries with a history of Soviet oppression, he frequently emphasizes shared experiences of occupation and resistance, reinforcing a sense of solidarity with Ukraine. These rhetorical choices enhance the persuasive power of his speeches but also require careful adaptation to avoid unintended interpretations or backlash.

Despite its benefits, cultural adaptation poses several challenges. One major concern is the potential for over-adaptation, where the speech is modified to such an extent that it loses its original meaning or intent. This can happen when local media outlets selectively translate or reinterpret certain phrases to align with domestic political narratives. Additionally, the risk of misinterpretation increases when Zelenskyy's words are framed in a way that alters their intended urgency or diplomatic nuance. Some European governments may also use media framing to justify their policy decisions—whether increasing support for Ukraine or advocating for negotiations with Russia. This interplay between political messaging, media representation, and government agendas underscores the complexity of cultural adaptation in international political communication.

Another significant challenge lies in ethical considerations. Journalistic ethics require that translations and adaptations remain faithful to the original message while also being accessible to the target audience. However, when dealing with politically sensitive content, media organizations must navigate a fine line between accuracy and audience engagement. Over-simplification or sensationalism can distort the meaning of a speech, leading to misperceptions among the public. Furthermore, the role of social media in amplifying certain interpretations over others adds another layer of complexity, as excerpts from Zelenskyy's speeches can be taken out of context and spread rapidly, shaping public discourse in unpredictable ways.

In conclusion, the cultural adaptation of Zelenskyy's speeches plays a crucial role in shaping how they are perceived in European media. His ability to adjust rhetorical strategies for different audiences has contributed to widespread international support,

but it has also led to variations in media representation and public interpretation. The process of adaptation highlights the intricate relationship between political messaging, media framing, and cultural context. Future research could further explore how international political leaders navigate the challenges of cultural adaptation and how media representation influences public perception in times of crisis. Understanding these dynamics is essential for evaluating the effectiveness of political communication in global conflicts and for ensuring that the intended messages reach their audiences without distortion.

References

1. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: How Russian Propaganda Has Been Shaping Geopolitical Narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
2. Zelenskyy, V. (2022). *Selected Speeches of President Volodymyr Zelenskyy: Ukraine's Struggle for Freedom*. New York: HarperCollins.
3. Kovács, A. (2023). Media Perception and Political Discourse in European Public Opinion. *European Journal of Communication*, 38(2), 201-219.
4. Chaika, O. (2024). The Impact of Russian Cultural Suppression on Ukrainian National Unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/3.2024.41>
5. Higgins, A. (2023). How European Media Covers Zelenskyy's Speeches: A Comparative Study. *European Journal of Media Studies*, 15(1), 78-102.
6. Jones, M. & Taylor, R. (2023). The Rhetoric of Leadership: Zelenskyy's War Speeches and Their Global Impact. *Political Discourse Studies*, 9(2), 113-129.

ZHOVNER, Tetiana,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE IMPACT OF ZELENSKYY'S RHETORIC ON INTERNATIONAL SUPPORT FOR UKRAINE

Zelenskyy's rhetoric played a key role in securing military, financial, and humanitarian support for Ukraine, as well as in forming an international coalition against Russian aggression. Even before Russia's full-scale invasion, Volodymyr Zelenskyy actively used rhetoric to rally international support for Ukraine. Since the outbreak of the war, his communication strategy has become one of the most effective tools for mobilizing Western partners. His speeches to governments, parliaments, and international organizations helped change the discourse on Ukraine and increase military, economic, and humanitarian support. Zelenskyy skillfully appeals to the emotions of the international community using the following techniques:

Personalization of the war – ,he not only talks about the suffering of the people of Ukraine, but also quotes specific stories of people, which makes his speeches more convincing. Historical parallels – comparisons with the Second World War, the Cold War and the struggle against authoritarianism. For example, in a speech to the British Parliament, he compared the situation in Ukraine with Winston Churchill's speech during the Second World War («We will fight to the end»). Common values include an emphasis on the struggle for democracy, freedom and human rights, which makes the Ukrainian war important for the world. Zelenskyy uses rhetoric to influence key governments. In his speeches, he focuses on the problems of the particular country he is addressing. In the United States, for example, he mentioned Pearl Harbor and the events of September 11 to provoke an emotional reaction. Public pressure is direct appeals to governments to increase aid (weapons, sanctions, economic aid). It forces politicians to act under the influence of public opinion. Diplomatic flexibility applies for adapting messages to suit the audience: in Europe – threats to continental security, in the Global South – economic consequences of war (food crisis). Before the invasion, Ukraine was perceived as a post-Soviet state with corruption problems, an object rather than a subject of international politics. Zelenskyy's rhetoric has brought about a significant change:

Zelenskyy's rhetoric played a crucial role in shaping international support for Ukraine. His ability to appeal to emotions, draw on historical parallels, and tailor messages to specific audiences made Ukraine a key player in world politics. Thanks to effective communication, Kiev received unprecedented military, economic, and diplomatic support, which greatly strengthened Ukraine's position in the war against Russia.

References

1. President of Ukraine. Volodymyr Zelenskyy. Speeches. Official website. Retrieved from: <https://www.president.gov.ua/en/news/speeches>
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
4. Chaika, O., Sharmanova, N., & Makaruk, O. (2024). Revitalising Endangered Languages: Challenges, Successes, and Cultural Implications. *Futurity of Social Sciences*, 2(2), 38-61. <https://doi.org/10.57125/FS.2024.06.20>

ZHURAVEL, Anastasiia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

GRAMMATICAL CALQUE IN TRANSLATION OF ZELENSKYI'S SPEECH TO THE EUROPEAN PARLIAMENT ON MARCH 1, 2022

This study examines the use of calque in the English translation of Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy's speech to the European Parliament on March 1, 2022. As a literal translation technique, calque preserves linguistic and cultural elements from the source language but may lead to shifts in meaning and rhetorical impact. The research identifies key examples of calque in the speech's translation and evaluates their role in maintaining authenticity versus creating potential misunderstandings. The findings highlight the challenges translators face in political discourse, where emotional and rhetorical nuances must be carefully balanced.

The translation of political speeches is a critical aspect of international communication, particularly in times of crisis. President Volodymyr Zelenskyy's speech to the European Parliament on March 1, 2022, was a defining moment in Ukraine's diplomatic outreach following the Russian invasion. The speech combined direct appeals for support with strong rhetorical devices aimed at evoking solidarity.

The research employed a comparative linguistic analysis, examining the original Ukrainian speech alongside its official English translation. Key phrases that exhibit calque characteristics were identified and evaluated in terms of grammatical structure, semantic clarity, and rhetorical effectiveness.

Literal translation, or grammatical calques in translation, or repetition as parallel constructions, preserves the authenticity of the original speech but can sometimes sound unnatural in the target language. For instance, UA *Доведіть, що ви з нами* / EN ***Prove that you are with us*** follows Ukrainian syntax closely, whereas a more natural rendering would be EN ***Show us that you stand with us***. Similarly, UA *Життя переможе смерть, а світло переможе темряву* / EN *Life will prevail over death, and light will prevail over darkness* retains the poetic structure but may not align with typical English political rhetoric. Another example is UA *Ми боремося за свою землю і свою свободу* / EN *We are fighting for our land and for our freedom*, where the parallel structure mirrors the Ukrainian original but may introduce slight redundancy in English. Likewise, UA *Ми боремося за наші права, свободу та життя* / EN *We are fighting for our rights, for our freedoms, and for our lives* keeps the original repetition, reinforcing its rhetorical effect.

Grammatical calques, or parallel constructions, help retain the authenticity of the original speech, but they can sometimes create challenges in terms of naturalness and clarity. One of the main difficulties is overly literal translation, where maintaining the word-for-word structure results in awkward phrasing in the target language. Additionally, idiomatic expressions may lose their intended meaning, as certain

cultural references or rhetorical elements do not always resonate as expected. Another issue is the emotional impact, while direct translations preserve meaning, they might weaken the intensity due to different linguistic norms. Furthermore, some examples introduce contextual ambiguity, leading to unintended interpretations or requiring additional explanation.

The use of grammatical calque, or parallel constructions, in translating Zelenskyy's speech illustrates both the strengths and limitations of direct translation techniques. While calques preserve the speaker's style and urgency, they also require careful adaptation to ensure clarity and emotional resonance in the target language. A balanced translation strategy should incorporate both literal and idiomatic translation approaches.

References

1. Baker, M. (2018). In Other Words: A Coursebook on Translation. Routledge.
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>.
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
4. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.
5. Chaika, O., Sharmanova, N. (2023). Innovative efficiency models in foreign language communication: lifelong learning and multiculturalism. *Lifelong learning: models and methods of implementation*. Kharkiv: PC Technology Center, 59–88. <https://doi.org/10.15587/978-617-7319-70-1.ch3>
6. European Parliament. (1 March 2022). Verbatim report of proceedings. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-9-2022-03-01_EN.html
7. Ukrinform. (01.03.2022). Промова Президента України у Європейському Парламенті. <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3416990-promova-prezidenta-ukraini-u-evroparlamenti.html>

ДМИТРЕНКО Віта,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України (м. Київ, Україна)*
ШИНКАРУК Олександра,
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ

У сучасному глобалізованому світі імідж держави відіграє значну роль на світовій арені. Він є важливим фактором її успішності. Авторитетний та позитивний образ сприяє більшій зацікавленості у туристичній сфері, інвестиційній політиці та дипломатичних відносинах з боку інших країн. Актуальність цієї теми зумовлена все більшим впливом та загостренням інформаційних війн. На основі цього починається потреба в тому, щоб протидіяти зовнішнім впливам та просування правдивого образу держави у світі. Засоби масової інформації є ключовим інструментом у процесі формування іміджу, адже саме вони створюють інформаційне середовище, через яке країну сприймають громадяни та зовнішній світ.

О. Ю. Чечель зауважує, що «ЗМІ є найбільш потужним і дієвим фактором формування уявлення про країну. Через них відбувається трансляція досягнень, цінностей та реалій життя в країні. Вони формують «обличчя» держави»[1].

Якщо в сучасному розвиненому світі держава не забезпечує комунікаційну відкритість, не ставить перед собою в пріоритеті захист прав і свобод людини, свободу слова засобів масової інформації, неможливо досягти позитивного іміджу держави на світовій арені. Від того як сприймається держава іншими країнами, визначається її значимість у системі міжнародних відносин, розширення можливостей у сфері торгово-економічних інвестицій, туризмі тощо.

Наявність стійкого і позитивного образу держави в інформаційному просторі є певним щитом проти зовнішніх інформаційних атак, пропаганди та маніпуляцій громадською думкою. Е. В. Волотко відзначає, що «Мас-меді можуть як підтримувати позитивні уявлення про країну, так і руйнувати авторитет держави і лідера, атакуючи ціннісні орієнтири суспільства та національний менталітет» [2].

Створення позитивної репутації має починатися із середини держави і має базуватися на реальних досягненнях, політичній стабільності та повазі до прав людини, адже якщо немає узгодженого національного наративу, довіри до влади та єдності у суспільстві – це відображається у зовнішньому іміджі. ЗМІ в такому випадку виступають дзеркалом внутрішніх процесів і водночас інструментом їх моделювання.

Для ефективного формування позитивного іміджу потрібна спеціалізована державна структура, яка б відповідала за координацію іміджевої політики. Така служба з управління іміджем повинна відповідати за інформаційно-комунікативне середовище на міжнародному рівні, розробляти іміджеві проекти, відстежувати результати і відповідати за їх повну реалізацію. При цьому слід використовувати ЗМІ, бізнес структури, наукові та освітні центри, діаспори співвітчизників за кордоном, установи культури, спортивні організації як важелі впливу на думку світової спільноти.

Часто уявлення про державу може формуватися не на основі доведених

фактів, а на основі міфів та стереотипів, які масово поширюються закордонними ЗМІ, тому можна зазначити, що образ тієї чи іншої країни є сформований стереотипами. Мас-медіа здатні як підтримувати позитивні уявлення про країну, так і руйнувати, тому потрібно на постійній основі співпрацювати з іноземними інформаційними каналами.

Головна умова іміджу, це те, що він не повинен бути сталим. Він має адаптуватися до нових реалій, змінюватися відповідно до геополітичних викликів та внутрішніх трансформацій. Іміджева політика передбачає гнучкість, стратегічне мислення та активну участь у міжнародному інформаційному середовищі [3].

У випадку України медіа мають посилити роль трансляторів демократичних перетворень і культурного оновлення. Для цього необхідно збільшити присутність України в глобальному медіапросторі та створення позитивного, правдивого наративу про країну.

Таким чином, аналізуючи наведене вище, можна зробити висновок, що ЗМІ є потужним інструментом у формуванні іміджу держави, вони здатні серйозно вплинути на громадську думку, посиливши позитивну або негативну оцінку з боку населення. Створення сталого іміджу можливе лише за умов внутрішньої стабільності, єдності між владою і суспільством та звісно ж використання ЗМІ у позитивному і правильному руслі.

Література

1. Чечель О. Ю. (2016). Формування іміджу держави на міжнародній арені http://www.investplan.com.ua/pdf/10_2016/20.pdf
2. Волотко Е. В. (2019). Роль засобів масової інформації у формуванні позитивного іміджу держави http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/4_2019/16.pdf
3. Єремєєва І.А. (2021). Практичні аспекти формування міжнародного іміджу держави <http://regionalstudies.uzhnu.uz.ua/archive/24/19.pdf>

ДУБРОВНИЙ Михайло,
*студент механіко-технологічного
факультету, спеціальність «Агроінженерія»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

РОЛЬ МЕДІА В ФОРМУВАННІ ІМІДЖУ КРАЇНИ ТА МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ

Швидкий розвиток сучасних комунікаційних технологій кардинально змінив наше сприйняття світу. Медіа відіграють центральну роль у всіх сферах громадського життя (економічній, політичній, соціальній і духовній), формуючи загальну думку. У зв'язку з цим, дослідження впливу медіа на зовнішню політику є надзвичайно актуальним і важливим. Тож висвітлення основних складових елементів формування іміджу країни на міжнародній арені завдяки

медіа є надзвичайно важливим питанням.

Медіа – це преса (газети, журнали, книги), радіо, телебачення, Інтернет, звукозаписи і відеозаписи, відеотексти, телетексти, рекламні щити і панелі, телевізійні, телефонні, комп'ютерні та інші лінії зв'язку. Відомо, що саме медіа мають найбільшу роль у формуванні та поширенні громадської думки, чим і окреслюють картину про життя, культуру та традиції тієї чи іншої країни. Медіа можуть не тільки інформувати нас про новини, але й поширювати певні погляди, ідеї, вчення тощо. Цілком впевнено можна сказати, що засоби масової інформації підштовхують суспільство до певних дій, саме шляхом формування громадської думки, проте так само все це відбувається і в зовнішній політиці. Прикладом злагодженої роботи дипломатії та медіа ресурсів є США, де ці дві структури об'єднані, аби в будь-який момент мати спроможність захистити статус своєї держави. Ця співпраця в швидкий спосіб може зреагувати на недостовірну, або ж небажану інформацію в бік США, по всьому світу. Це ще раз доводить, що такі потужні країни приділяють велику увагу іміджу своєї держави.

Зараз дуже важливо мати комунікації посольств із ЗМІ. По-перше, щоб отримувати інформацію безпосередньо на пряму. По-друге – мати вплив на країну, де перебуває, адже чим кращі між ними відносини, тим успішніше працює посольство. Звичайно, що важливими вважаються комунікації та контакти дипломатів з редакторами та власниками найвпливовіших медіа в країні перебування.

На сьогодні, власник одного з видань може мати більше корисних політичних комунікацій, ніж посольство. Якщо говорити про Україну, то на даний момент світові ЗМІ висвітлюють ситуацію в нашій країні набагато активніше, ніж це було в минулі роки. Все це через те, що деякі питання, які вирішуються в Україні, мають світове значення.

Якщо згадати лютий місяць 2022 року, коли світ був шокований діями Росії проти України, коли український народ згуртувався та почав давати гідну відсіч ворогу, наші медіа робили свою роботу на найвищому рівні, підіймаючи дух суспільства, даючи надії на краще тощо. Країни-союзники, партнери та всі інші були вражені стійкістю, мужністю та хоробрістю українців, їхньою відвагою та любов'ю до рідної землі. Звичайно, в цьому медіа сильно допомогли, фіксувавши та задокументувавши різні ситуації, які підтверджували вищесказане. І саме в той час про Україну почали говорити, Україні почали допомагати та підтримувати.

Отже, медіа мають важливу роль у формуванні громадської думки щодо іміджу нашої країни на міжнародній арені.

Література

1. <https://www.deadline.com.ua/blog/yak-publ-kac-zm-spriyayut-ukr-plennyu-m-zhnarodnih-v-dnosin#>

2. https://1drv.ms/b/c/6449fad0a37bfb7e/EWczqgzMD_JDj-AfP9Bhag8BNyGHubGO1YXA9hDhx5c9Xg

КНИШУК Вікторія,
*студентка 2 курсу спеціальності «Інженерія
програмного забезпечення», Університет Короля Данила
(м. Івано-Франківськ, Україна)*
Науковий керівник – ПЛЕЩИНСЬКА Юлія,
*викладач іноземної мови, Університет Короля Данила
(м. Івано-Франківськ, Україна)*

РОЛЬ МЕДІА В МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ

Медіа відіграють вирішальну роль у міжнародній комунікації, впливаючи на формування громадської думки, дипломатичні відносини та культурний обмін між країнами. Вони не лише передають інформацію, а й створюють контекст, у якому вона сприймається. В епоху цифрових технологій соціальні мережі та онлайн-медіа стали основними каналами комунікації, сприяючи швидкому обміну інформацією між державами та народами.

По-перше, хочемо зацентувати увагу на глобальному інформаційному просторі. Сучасні медіа об'єднують світ в єдину інформаційну екосистему, де новини та події швидко поширюються через національні кордони. Завдяки розвитку Інтернету та мобільних технологій міжнародна комунікація стала доступнішою, але водночас і складнішою. Інформація може бути викривлена або використана для маніпуляції, що ускладнює визначення її достовірності [1]. По-друге, варто зазначити про вплив медіа на міжнародні відносини. Медіа відіграють важливу роль у міжнародній політиці, допомагаючи формувати імідж держав, висвітлювати дипломатичні ініціативи та впливати на громадську думку щодо глобальних подій. Наприклад, міжнародні новинні агентства, такі як BBC, CNN чи Al Jazeera, мають значний вплив на сприйняття світових конфліктів і кризових ситуацій. Водночас уряди різних країн використовують медіа як інструмент «м'якої сили» для просування власних інтересів [2].

Одним із ключових викликів сучасної міжнародної комунікації є поширення фейкових новин та пропаганди. Дезінформаційні кампанії можуть впливати на вибори, міжнародні відносини та суспільні настрої. Країни часто використовують медіа для досягнення політичних цілей, що проявляється у цензурі, викривленні фактів або розповсюдженні пропаганди через державні ЗМІ [3].

Соціальні мережі відіграють ключову роль у міжнародній комунікації, дозволяючи миттєво обмінюватися інформацією та створювати глобальні дискусії. Однак вони також є платформами для поширення фейкових новин, маніпуляцій та інформаційних атак. Алгоритми соціальних мереж часто сприяють поширенню емоційно забарвленого контенту, що може впливати на суспільні настрої та міжнародні відносини.

У сучасному світі медіаграмотність стає невід'ємною навичкою громадян. Важливо вміти аналізувати джерела інформації, перевіряти факти та розпізнавати маніпуляції. Організації, такі як FactCheck.org, StopFake та інші

займаються перевіркою фактів і боротьбою з дезінформацією. Використання перевірених джерел і критичне мислення допомагають уникнути маніпуляцій та сприяють прозорій міжнародній комунікації [4]. Міжнародна комунікація через медіа є складним і багатограним процесом, що охоплює широкий спектр аспектів, які впливають на глобальний інформаційний простір. Зокрема, важливо розглянути додаткові аспекти міжнародної комунікації через медіа, а саме: етику журналістики в міжнародному контексті, цензуру та обмеження свободи слова, роль громадянської журналістики, інформаційні війни та вплив штучного інтелекту на міжнародну журналістику.

Отже, першим аспектом є етика журналістики в міжнародному контексті, оскільки міжнародні ЗМІ повинні дотримуватися професійних стандартів та етичних принципів у висвітленні подій. Другим аспектом є цензура та обмеження свободи слова, оскільки авторитарні режими впливають на медіа, блокуючи незалежні джерела інформації та обмежуючи доступ до альтернативних поглядів. Окрім того, не варто забувати про роль громадянської журналістики, тому що незалежні журналісти та блогери впливають на міжнародний інформаційний простір. Водночас важливим аспектом є інформаційні війни, оскільки держави використовують медіа для поширення пропаганди та формування громадської думки в інших країнах. Нарешті, останнім аспектом є вплив штучного інтелекту на міжнародну журналістику, адже використання алгоритмів та автоматизованих систем у зборі та аналізі новин змінює процес створення та поширення новин. Таким чином, ці аспекти є важливими для розуміння того, як медіа впливають на міжнародну комунікацію та як вони можуть бути використані для досягнення різних цілей.

Література

1. Глобальний інформаційний простір. URL: 2018/29.php?utm_source=chatgpt.com
2. Вплив медіа на міжнародні відносини. URL: <https://surl.lu/kwxibg>
3. Маніпуляції та дезінформація. URL: <https://surl.li/hqwyp1>
4. Медіаграмотність і фактчекінг. URL: <https://surl.li/wiguvn>

ЛЕБЕДЄВА Катерина,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – ШИНКАРУК Олександра,
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ІМІДЖ УКРАЇНИ У МІЖНАРОДНОМУ МЕДІАСЕРЕДОВИЩІ: МІЖКУЛЬТУРНІ ВИКЛИКИ ТА КОМУНІКАЦІЙНІ СТРАТЕГІЇ

У ХХІ столітті імідж держави у міжнародному медіапросторі стає одним із ключових чинників її зовнішньої політики, безпеки та економічного розвитку. Для України, яка перебуває в умовах повномасштабної війни з Російською Федерацією, формування позитивного іміджу в світі є не просто питанням престижу, а складовою інформаційної безпеки, інструментом впливу на міжнародну спільноту та фактором мобілізації підтримки з боку стратегічних партнерів.

Інформаційне поле сьогодні є ареною боротьби за інтерпретацію подій, сенсів і наративів. У випадку України, медіаприсутність значно зросла після 2014 року, а особливо після 2022-го, коли російська агресія набула відкритого й повномасштабного характеру. Саме медіа стали основним каналом, через який міжнародна аудиторія отримує знання про ситуацію в Україні, її народ, владу, культуру та цінності.

Міжнародна комунікація в умовах війни потребує не лише фактологічної точності, але й високого рівня міжкультурної чутливості. З огляду на культурне різноманіття аудиторій, повідомлення про Україну повинні враховувати мовні, ментальні, історичні та політичні особливості інших країн. Міжкультурна комунікація дозволяє адаптувати меседжі до цільових груп, підсилюючи ефективність інформаційної стратегії.

Українські державні інституції та громадянське суспільство за останні роки продемонстрували значну еволюцію у сфері стратегічних комунікацій. Зокрема, варто виокремити такі ключові підходи до формування позитивного іміджу України у світі: по-перше, *публічна дипломатія та культурна експансія*, (через активне просування української культури, мови, мистецтва та історії Україна формує образ сучасної європейської нації, відкритої до світу та вкоріненої у демократичних цінностях); по-друге, *цифрова дипломатія та соціальні мережі* (комунікаційна стратегія Офісу Президента, Міністерства закордонних справ, Центру стратегічних комунікацій базується на сучасних цифрових платформах, що дозволяє ефективно доносити український наратив до мільйонів користувачів у всьому світі); по-третє, *колаборації з міжнародними інституціями, ЗМІ* (українські ініціативи співпрацюють із західними медіа, експертами, блогерами, що дозволяє розширювати спектр аудиторій та зміцнювати репутацію держави на глобальному рівні); по-четверте, *розвінчання дезінформації* (центр стратегічних комунікацій, StopFake та інші організації займаються системною протидією російським інформаційним атакам, що допомагає відновлювати довіру до українського наративу); по-п'яте, *підсилення голосу громадянського суспільства* (військові, волонтери, митці, журналісти стали носіями унікального досвіду і морального авторитету, який викликає повагу та симпатію у світі).

Водночас, перед Україною стоять серйозні виклики: обмеженість фінансових та інституційних ресурсів для реалізації масштабних міжнародних кампаній; потреба у синхронізації комунікацій на рівні державних структур;

багаторівнева конкуренція в інформаційному полі з боку російських медіаресурсів; відсутність довгострокової національної стратегії медіаприсутності в глобальному середовищі. Попри це, Україна демонструє значний прогрес у побудові свого іміджу. Вона сприймається як країна, що бореться за свободу, гідність, цінності, які є універсальними. Саме через цю призму міжнародна аудиторія ототожнює себе з Україною, а не з «жертвою» чи «кризовою територією».

Таким чином, формування іміджу України у міжнародному медіасередовищі є складним і динамічним процесом, який вимагає стратегічного мислення, міжкультурної компетентності та ефективної взаємодії держави, медіа та громадянського суспільства. Міжкультурна комунікація виступає ключовим чинником у досягненні цілей публічної дипломатії та просуванні українського наративу у світі. Позитивний імідж України –це не лише репутаційна категорія, а й стратегічний ресурс для зміцнення міжнародного партнерства, посилення впливу на глобальному рівні та перемоги у війні за ідентичність і майбутнє.

Література

1. Гуменюк, Н. (2022). Загублені в медіа: Як створюється образ України у світі.
2. Шейко, В., Степаненко, І. (2021). Імідж України як складова сучасної публічної дипломатії. Український інформаційний простір. №3. С. 45-52.
5. Павленко, Ю. (2023). Цифрова дипломатія в Україні: інструменти, виклики, перспективи. Інформаційне суспільство. №1. С. 20-26.
6. StopFake. (2022). Аналітичні огляди фейків та дезінформації про Україну.
7. Мельник, Т. (2020). Комунікаційні стратегії держави в умовах інформаційної війни. Наукові записки Інституту журналістики. №72. С. 33-39.

МАКСИМОВА Анастасія,
*студентка спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ГОЛЬЦОВ Андрій,**
*кандидат політичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МЕДІА ЯК ІНСТРУМЕНТ ДИПЛОМАТІЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

У сучасному світі медіа відіграють ключову роль у зовнішній політиці держав, формуванні міжнародного іміджу та впливі на глобальну громадську думку і як показують результати це є одним із дієвих засобів, щоб донести і

залучити людей до вирішення проблем. Вони використовуються для офіційної дипломатичної комунікації, м'якої сили, кризової дипломатії та інформаційних війн. З розвитком цифрових технологій соціальні медіа стали невід'ємною частиною дипломатії, відкриваючи нові можливості для взаємодії держав із міжнародною спільнотою.

По-перше, медіа є важливим каналом офіційної дипломатичної комунікації. Через традиційні ЗМІ та цифрові платформи уряди й міжнародні організації доносять свою позицію щодо міжнародних подій. Наприклад, Білий дім, Європейський Союз і НАТО активно використовують офіційні акаунти в соціальних мережах для інформування світової громадськості про політичні рішення.

По-друге, медіа є ефективним інструментом м'якої сили. Концепція «soft power» (м'яка сила), запропонована Джозефом Наєм, передбачає використання інформаційних ресурсів для формування позитивного іміджу держави та просування її культури, цінностей і політичних ідей [1, с. 47-59]. Наприклад, британська служба BBC World News та американський CNN не лише висвітлюють світові події, а й формують глобальні наративи [2]. Також стрімінгові платформи, як-от Netflix та Disney+, впливають на міжнародний культурний ландшафт, поширюючи західні цінності.

По-третє, соціальні мережі стали потужним засобом цифрової дипломатії. Один із найяскравіших прикладів — дипломатія Twitter-а, яку активно використовує міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба. Його твіти стали ефективним інструментом для мобілізації міжнародної підтримки України під час війни, закликів до санкцій проти Росії та координації дипломатичних ініціатив. Наприклад, у червні 2023 року Кулеба привітав рішення Румунії щодо значного скорочення російської дипломатичної присутності, підкреслюючи важливість такої реакції на дії Москви [3].

Медіа є інструментом кризової дипломатії. У сучасних конфліктах інформаційні потоки стають не менш важливими, ніж військові дії. Наприклад, у ході російсько-української війни інформаційна боротьба через міжнародні ЗМІ та соціальні мережі стала критичним фактором у формуванні світової громадської думки. Володимир Зеленський давав змогу українцям вірити в майбутнє, підсилювати народний дух та своїми зверненнями інформував весь світ. Також під час пандемії COVID-19 уряди різних країн використовували медіа для комунікації з населенням і міжнародною спільнотою, що впливало на довіру до їхньої політики.

Крім того, держави використовують культурну дипломатію через медіа для зміцнення міжнародних відносин. Наприклад, у вересні 2023 року Державний департамент США спільно з The Recording Academy запустив ініціативу Global Music Diplomacy Initiative, спрямовану на використання музики як дипломатичного інструменту для просування миру та демократії [4].

Отже, у сучасному світі медіа не просто виконують роль комунікаційного каналу, а стали стратегічним інструментом дипломатії та зовнішньої політики. Вони допомагають державам формувати позитивний міжнародний імідж, ефективно доносити свої позиції до світової громадськості та впливати на

глобальні наративи. Через традиційні та цифрові медіа країни просувають свої культурні й політичні цінності, зміцнюють відносини з іншими державами та залучають міжнародну підтримку. Особливо важливу роль відіграють медіа в кризовій дипломатії, коли інформаційні стратегії можуть визначати хід міжнародних конфліктів і змінювати світову думку. Приклад російсько-української війни показує, що інформаційна боротьба є не менш значущою, ніж військові дії, а цифрова дипломатія дозволяє оперативно мобілізувати союзників і впливати на міжнародні рішення. Таким чином, у XXI столітті медіа стали не лише джерелом інформації, а й інструментом стратегічного впливу, що визначає глобальні процеси, міжнародну політику та майбутнє світового порядку.

Література

1. Цюрупа М. Поняття «м'якої сили» в структурі влади сучасної держави. Наукові записки [Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України], 2007. С. 47-59.
2. War in Ukraine: веб-сайт. URL: <https://www.bbc.com/news/articles/cq5g6q5wnz3o>
3. Дипломатія Twitter Дмитра Кулеби.: веб-сайт. URL: <https://x.com/DmytroKuleba>
4. Global Music Diplomacy Initiative: веб-сайт. URL: <https://2021-2025.state.gov/music-diplomacy/>
5. Юнак, А. Роль медіа дипломатії у зовнішньополітичних стратегіях України. *Вісник НТУУ «КПІ»*, 2013. С. 48-51.

РЯБЕЦЬ Анна,

*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ШИНКАРУК Василь,
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ МЕДІА НА СПРИЙНЯТТЯ ІМІДЖУ УКРАЇНИ У СВІТІ

У сучасному глобалізованому світі роль медіа як одного з основних джерел інформації важко переоцінити. Міжнародні ЗМІ формують уявлення світової спільноти про ті чи інші події, країни та народи. Особливо важливо це для держав, які перебувають у центрі геополітичних подій, як-от Україна. В останні роки імідж нашої держави зазнав значних змін, і ключову роль у цьому відіграли саме міжнародні медіа. У цій статті розглянемо, як іноземна преса впливає на формування образу України в очах світової спільноти, які виклики та можливості

при цьому виникають, а також яку роль відіграють українські журналісти у цьому процесі.

До 2014 року Україна рідко з'являлася на перших шпальтах провідних світових видань. Часто вона сприймалася як пострадянська держава, тіньовий полігон впливу Росії, з корумпованою владою та економічними труднощами. Однак після Революції Гідності, анексії Криму та початку війни на сході України міжнародні медіа почали приділяти значно більше уваги подіям в нашій країні. У цей період сформувалося кілька основних наративів: боротьба українського народу за свободу, протистояння агресії Росії, прагнення інтегруватися в європейську спільноту. Іноземні журналісти все частіше почали говорити про Україну як про жертву агресії та водночас приклад сміливості та гідності. Особливу роль у цьому відіграли репортажі з передової, інтерв'ю з українськими військовими та цивільними, історії про допомогу волонтерів і незламний дух нації.

Повномасштабне вторгнення Росії у 2022 році стало переломним моментом у міжнародному позиціонуванні України. Світові ЗМІ – CNN, BBC, The Guardian, The New York Times, DW та інші – щодня повідомляли про ситуацію на фронті, гуманітарні кризи, спротив українців. Президент Володимир Зеленський став постійним героєм світових заголовків, а його виступи у парламентах інших країн трансливалися наживо. Такий масштаб інформаційного охоплення безпрецедентний для України. Завдяки цьому значно зміцнився позитивний імідж держави як такої, що бореться за свободу, демократію та європейські цінності. Також світ дізнався більше про українську культуру, історію, мову, національні символи. Однак не все однозначно. Водночас із симпатією до України зростає і вплив дезінформації, особливо в країнах Глобального Півдня, де російські пропагандистські ресурси мають сильні позиції. Це створює виклики для формування об'єктивного образу України у світі.

У цьому контексті особливо важливою стає професійна робота українських журналістів на міжнародній арені. Багато з них сьогодні співпрацюють із зарубіжними редакціями, надають коментарі, пишуть колонки та блоги, беруть участь у міжнародних форумах. Це сприяє донесенню до світу української позиції "зсередини". Крім того, українська влада активно використовує цифрові платформи, соціальні мережі та дипломатичні канали для формування позитивного іміджу. Прикладом є ефективні кампанії на кшталт United24, культурна дипломатія через українських митців, кінематограф, музику. Також важливо розвивати медіаграмотність всередині країни та підтримувати незалежні редакції, що працюють із міжнародною аудиторією. Це допомагає не лише будувати імідж України, а й протидіяти маніпуляціям та фейкам.

Таким чином, міжнародні медіа відіграють ключову роль у формуванні іміджу України у світі. Вони здатні як посилити підтримку нашої держави на міжнародній арені, так і вплинути на громадську думку у найвіддаленіших куточках планети. Зараз важливо не втратити цей інформаційний шанс і надалі працювати над тим, щоб образ України як сильної, вільної та гідної країни залишався в центрі уваги світової спільноти. Для цього потрібно продовжувати активну комунікацію, підтримувати незалежну журналістику та бути відкритими

до діалогу зі світом.

Література

1. CNN. Ukraine Crisis Coverage. <https://edition.cnn.com>
2. BBC News. Ukraine war: Coverage and Analysis. <https://www.bbc.com/news/world-europe-60506682>
3. The Guardian. Ukraine conflict news and reports. <https://www.theguardian.com/world/ukraine>
4. The New York Times. Ukraine-Russia War News. <https://www.nytimes.com/section/world/europe>
5. DW News. Ukraine and Eastern Europe. <https://www.dw.com/en/top-stories/ukraine/s-1432>
6. United24 – Офіційна платформа підтримки України. <https://u24.gov.ua>
7. Офіс Президента України – Офіційні звернення та новини. <https://www.president.gov.ua>
8. Міністерство закордонних справ України – Публічна дипломатія. <https://mfa.gov.ua>

ФІЛОСОФСЬКІ, ОСВІТНІ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ
АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ І МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

BILOSHAPKA, Mariana,
*second-year student of the Faculty of Humanities
and Pedagogy, specialty «International Relations,
Social Communications and Interregional Studies»,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

Supervisor – **KHRYSTIUK, Svitlana,**
*Candidate of Historical Sciences, Associate Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

**PHILOSOPHY OF LANGUAGE AND ITS ROLE
IN INTERCULTURAL UNDERSTANDING**

Philosophy of language is one of the key disciplines that studies the structure and function of language, its influence on thinking and communication between people. In today's globalized and developed world, intercultural understanding is an important component of international communication, cooperation and interaction in the international arena. Moreover, it is the philosophical approach to the analysis of language that allows us to identify all the features of the perception and transmission of information in different cultures, in particular problems associated with language barriers, translation and other cultural interpretations.

In addition, the political and diplomatic aspects of linguistic understanding play a very important, even decisive role in international relations. Why? Because the incorrect interpretation of words or important terms can lead to international conflicts. Diplomacy is based on the accuracy of statements, which is why correct translation or the use of appropriate language formulations helps to strengthen trust between countries. Language is used as a tool of soft power, which helps to shape the international image of the state and improve international cooperation.

The philosophy of language considers language as a phenomenon that can determine the way a person thinks and perceives the world. For example, the Sapir-Whorf Hypothesis states that the structure of language affects cognitive processes, which causes cultural differences in the perception of reality. In some languages, there are words that convey concepts that are absent in other languages, which complicates translation and cultural adaptation. That is, people who speak different languages may perceive the world around them and think differently.

In addition, the analytical philosophy of language, represented by the works of Ludwig Wittgenstein (an Austrian-English philosopher, one of the founders of analytical philosophy), emphasizes the importance of the so-called language games and context in communication. This is especially important in diplomatic relations, where every word spoken has great weight and can radically affect international negotiations and all subsequent cooperation. For example, an unsuccessfully chosen word and its

translation can lead to diplomatic conflicts, as we could see in the Oval Office during the meeting between Volodymyr Zelensky and Donald Trump.

It all started very well and restrained, in accordance with the protocol, but later the President and Vice President of the United States of America began to use not quite correct expressions and terms in relation to Volodymyr Zelenskyi and the entire Ukrainian people, which caused a sharp reaction from the President of Ukraine and resulted in an irreversible conflict that led to very bad consequences for Ukraine. Therefore, judging by this situation, it is necessary to always control your language and predict in advance what consequences certain statements may lead to.

Language is not only a means of transmitting information, but also a means of shaping cultural identity. Proficiency in several languages contributes to a deeper understanding of other cultures and increases tolerance for linguistic and cultural differences. In the European Union, multilingualism is considered a key factor in unity and cooperation between countries, as it allows preserving cultural diversity and promoting mutual understanding between states.

The problems of translation and interpretation are an integral part of intercultural understanding. For example, the UN uses six official languages, which allows states to communicate effectively, but at the same time, this requires highly qualified translators who are able to convey not only the content, but also the tone and cultural context of messages. Imagine how much attention must be paid to every detail.

However, the issue of linguistic ethics, that is, the responsible use of language to avoid manipulation and distortion of information, remains important. We can see that in the context of information warfare, language can be used as a tool of propaganda. An example of linguistic ethics in the context of information warfare can be the use of language in the context of the conflict between Russia and Ukraine. Since the beginning of the Crimea annexation and the war in Donbas, all Russian media have actively used manipulative terms, such as «southeast of Ukraine» or «Ukrainian nationalists», to distort the real situation and influence public opinion of their people and the international community. At the same time, Ukraine uses terms that emphasize aggression and violation of international law, and this shows how important it is to use language correctly to avoid manipulation and ensure the reliability of information in such complex situations.

Thus, the philosophy of language is the basis for understanding the mechanisms of intercultural communication. It plays a key role in shaping our worldview. It is the awareness of the linguistic features of different cultures that will contribute to successful communication between peoples and overcoming any barriers. In international relations, language is both a means of close rapprochement and cooperation, and a means of division and the beginning of conflict. Moreover, in the future, the development of linguistics, translation technologies, and global cooperation will help expand the possibilities of intercultural understanding.

KOVALCHUK, Artem,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

SPEECH ACT THEORY IN THE TRANSLATION OF OFFICIAL UKRAINIAN STATEMENT

In today's geopolitical landscape, language plays a crucial role in shaping perceptions and influencing international relations. The ongoing conflict between Russia and Ukraine highlights the significance of terminology, particularly the naming of Ukraine's capital. The shift from EN *Kiev* to EN *Kyiv* is not merely a linguistic preference; it represents a broader struggle for national identity and sovereignty. This study examines how Russian propaganda strategically manipulates toponyms to reinforce historical narratives that undermine Ukrainian independence.

The central issue revolves around how the persistent use of EN *Kiev* in global discourse reflects a legacy of Soviet-era russification policies. This manipulation of language serves to diminish Ukraine's cultural identity and sovereignty, portraying it as historically tied to Russia. Translators and communicators face the challenge of navigating these politically charged texts, which may distort historical facts or promote biased narratives. As the war in Ukraine escalates, the need for accurate and sensitive translations becomes ever more critical.

One of the primary dilemmas translators encounter is the question of neutrality. Traditionally viewed as impartial, translation becomes complex when dealing with propaganda that conveys harmful ideologies. Translators must weigh the risks of perpetuating misinformation against their role as objective communicators. This dilemma calls for a proactive stance, where translators not only convey messages but also critically engage with the content to prevent the spread of disinformation. To address these challenges effectively, translators can adopt several strategies. Firstly, they should implement critical translation practices that involve a deep understanding of the ideological biases present in the source text. This allows for more informed decisions about how to convey messages accurately without endorsing misleading narratives. For instance, rephrasing ambiguous statements or adding necessary context can clarify the intended meaning for the target audience. Secondly, collaboration with experts in relevant fields—such as history, politics, and sociology—can provide valuable insights into the cultural and political implications of the texts being translated. Such partnerships ensure that translations are not only linguistically precise but also contextually aware, helping to avoid the unintentional propagation of biased narratives. Lastly, establishing ethical decision-making frameworks is essential. These frameworks guide translators in evaluating the potential impact of their translations, helping them identify and neutralize elements that may distort facts or manipulate emotions. By integrating ethical guidelines, translators can navigate the complexities

of their work while maintaining a commitment to accuracy and integrity.

In conclusion, combating propaganda through translation necessitates a delicate balance between linguistic fidelity and ethical responsibility. By embracing critical translation practices, engaging with experts, and adhering to ethical frameworks, translators can contribute to a more accurate and equitable global dialogue. Their role is vital in resisting misinformation and promoting truth, thereby shaping the narratives that define our understanding of complex geopolitical issues.

References

1. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 41-56. <https://doi.org/10.31548/philolog/3.2024.41>
2. Chaika, O. (2024). Developing critical thinking and intercultural communication skills in philology students. *Conference Proceedings Ukrainian Studies in the European Context*, 9, 331-337.
3. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: how Russian propaganda has been shaping geopolitical narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
4. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>

KRAVCHENKO, Yuliia,

*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE RHETORICAL AND SEMANTIC SHIFTS IN ZELENSKYI'S ADDRESS TO RUSSIAN CITIZENS (FEBRUARY 24, 2022)

Rhetoric plays a crucial role in shaping political discourse, particularly in moments of crisis. Political leaders strategically use language to influence public perception, construct national identity, and appeal to broader audiences. In translation studies, the rhetorical and semantic shifts occurring in political speeches are significant, as they affect not only the meaning of the message but also its reception in different linguistic and cultural contexts (Chaika, 2025). This paper explores the rhetorical and semantic strategies employed by Volodymyr Zelenskyy in his address to Russian citizens on February 24, 2022, analyzing how his linguistic choices frame Ukraine's position while appealing to the Russian populace. Special attention is given to equivalence,

contrastive rhetoric, and substitution, which are essential in understanding the intended and perceived meaning of the speech.

Volodymyr Zelenskyy's speech, delivered on the eve of Russia's full-scale invasion of Ukraine, represents a remarkable piece of political rhetoric. In this address, Zelenskyy strategically constructs an antiwar transnational populist appeal, targeting ordinary Russian citizens while distinguishing Ukrainian identity from Kremlin narratives. This paper analyzes the semantic shifts and rhetorical strategies employed in the speech, focusing on how Zelenskyy constructs equivalence between Ukrainian and Russian civilians while rejecting the Kremlin's claim of a shared national identity (Chaika, 2024). One of the most notable semantic shifts in Zelenskyy's speech lies in his use of the pronoun «we» (ми) to establish a collective identity. He states, «*We don't need war, neither cold nor hot nor hybrid.*» Here, «we» implicitly includes both Ukrainian and Russian citizens, emphasizing a shared interest in peace. This subtle rhetorical move creates an equivalential link between ordinary people on both sides, framing the conflict as a struggle between **the people** and **the leadership** rather than a war between nations.

Another crucial semantic transformation occurs in Zelenskyy's rejection of the Kremlin's narrative that Russians and Ukrainians are **one people**. While acknowledging historical and cultural ties, he asserts, *But this doesn't make us one whole. It doesn't dissolve us into you.* This shift in language strategically differentiates Ukrainian national identity while still appealing to Russian citizens' sense of agency and responsibility in preventing war.

Zelenskyy employs contrastive rhetoric to highlight the divergent futures of Russians and Ukrainians. He constructs two opposing forces: the Russian government, which instigates war, and «*simple, ordinary people*» who stand to lose everything. By listing various social groups, *journalists, musicians, actors, athletes, academics, doctors, bloggers, stand-up comedians, TikTokers* – Zelenskyy reinforces the idea that people from all walks of life have a vested interest in peace. This enumeration serves as a persuasive technique, emphasizing the inclusivity of the antiwar cause.

Furthermore, Zelenskyy's use of repetition, particularly in the rhetorical questions – «*Who will suffer from this more than anything? People. Who does not want this more than anything? People. Who can prevent this? People.*» – creates a sense of urgency and moral responsibility. These repetitions shift the burden of action onto Russian citizens, suggesting that their inaction equates to complicity in the war. Despite its populist appeal and viral spread, Zelenskyy's speech did not prevent the invasion. However, it laid the foundation for two possible interpretations of Russian citizens' role in the conflict: either as passive enablers of war or as potential agents of resistance. His concluding reference to the Soviet-era song «*Do the Russians want war?*» serves as both a historical reminder and a call to action, leaving the responsibility for war or peace squarely on the shoulders of Russian society.

In conclusion, Zelenskyy's speech masterfully navigates semantic shifts to construct a transnational populist appeal while firmly differentiating Ukrainian identity. By establishing equivalence between Russian and Ukrainian civilians, he attempts to mobilize antiwar sentiment in Russia without conceding to Kremlin

narratives. This address remains a significant example of how political rhetoric and linguistic strategies shape public perception in times of crisis.

References

1. Офіс Президента України. (2022, лютий 24). *Звернення Президента України Володимира Зеленського до громадян Росії*. Офіс Президента України. <https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-ukrayini-73137>
2. Chaika, O. (2024). The impact of Russian cultural suppression on Ukrainian national unity. *International Journal of Philology*, 28(3), 56. <https://www.researchgate.net/publication/388156084>
3. Chaika, O. (2025). *Translation as a strategic tool in cross-cultural communication: Countering Russian propaganda and preserving Ukrainian identity*. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
4. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
5. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.
6. Reuters. (2022, February). Full transcript of Zelenskyy's emotional appeal to Russians <https://www.nbcnews.com/news/world/full-transcript-zelenskyy-emotional-appeal-russians-rcna17485>

MEKHEDENKO, Kseniia,
the fourth-year student,
the Faculty of Humanities and Pedagogy,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)

METHODS FOR ADAPTING TERMS TO DIFFERENT LINGUISTIC AND CULTURAL CONTEXTS IN UN RESOLUTIONS

Drafting UN resolutions requires precise adaptation of terminology to different linguistic and cultural contexts while ensuring clarity, neutrality, and legal precision. The UN operates with six official languages – Arabic, Chinese, English, French, Russian, and Spanish, each reflecting distinct legal traditions and socio-political perspectives. Maintaining coherence across these languages necessitates equivalence-based translation rather than direct word-for-word rendering. For instance, EN *rule of law* / UA *верховенство права* must align with various legal systems, where some emphasize constitutional supremacy while others focus on judicial independence. Similarly, EN *sovereignty* / UA *суверенітет* carries historical and ideological nuances

that vary by region, requiring careful phrasing to prevent misinterpretation.

To ensure conceptual alignment, legal and linguistic specialists collaborate in refining terms that might otherwise be contested. Politically sensitive phrases such as EN *territorial integrity* / UA *територіальна цілісність* or EN *occupation* / UA *окупація* undergo diplomatic negotiations to balance legal accuracy with political acceptability. Strategic qualifiers, such as EN *as appropriate* / UA *у разі необхідності* or EN *where applicable* / UA *якщо доречно*, provide flexibility while maintaining consensus among member states. These linguistic strategies help prevent disputes while ensuring the resolution remains enforceable.

Contextual adaptation plays a vital role in addressing regional realities. Economic and environmental terms, or monomials (Chaika, 2020) such as EN *sustainable development* / UA *сталий розвиток* or EN *climate resilience* / UA *стійкість до змін клімату*, are interpreted in ways that reflect different national priorities. For example, in developing economies, sustainability might be framed in relation to economic growth, while in highly industrialized nations, the focus may be on reducing carbon emissions. Similarly, EN *economic independence* / UA *економічна незалежність* may be rendered as EN *economic sovereignty* / UA *економічний суверенітет* when emphasizing control over national resources rather than self-sufficiency.

Legal precision is further ensured through comparative legal analysis, where terms are examined in the context of different jurisdictions to find the most appropriate equivalent. For example, EN *human rights protection* / UA *захист прав людини* may be adapted to reflect variations in legal frameworks governing civil liberties. Likewise, EN *preservation of cultural heritage* / UA *збереження культурної спадщини* may be translated as EN *safeguarding cultural identity* / UA *охорона культурної ідентичності* when stressing long-term cultural resilience rather than immediate legal protections.

The UN employs a rigorous terminology standardization process, utilizing glossaries, legal reviews, and expert consultations. AI-driven translation tools assist in maintaining linguistic consistency across resolutions, but human expertise remains indispensable for interpreting diplomatic nuances. Inclusive consultation mechanisms ensure that regional organizations, civil society representatives, and legal experts contribute to refining terminology, enhancing legitimacy and acceptance. This participatory approach strengthens the effectiveness of resolutions by making them not only legally robust but also politically and culturally relevant.

As international relations evolve, the UN must continually adapt its linguistic strategies to address emerging global challenges such as cybersecurity, artificial intelligence governance, and transnational crime. Terms like EN *data sovereignty* / UA *суверенітет даних* or EN *digital rights* / UA *цифрові права* require careful definition to align with both technological advancements and legal frameworks across jurisdictions. Similarly, EN *hybrid warfare* / UA *гібридна війна* must account for evolving military and cybersecurity threats while maintaining diplomatic neutrality.

By balancing legal precision, cultural sensitivity, and diplomatic negotiation, the UN ensures that its resolutions remain universally applicable and effective in fostering international cooperation. Through a meticulous approach to language adaptation, the UN strengthens its role as a global mediator and custodian of international law,

ensuring that resolutions reflect the diverse realities of the global community while upholding the principles of peace, security, and human rights.

References

1. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *International Journal of Philology*, 11(2), 110-116.
2. Chaika, O. I. (2020). Monomials as Set Term Clusters in Terminologies. *International Journal of Philology*, 11(3), 96-99.
3. Chaika, O. (2020). Structure of Simplified Monomials in Ukrainian for Audit and Accounting. *International Journal of Philology*, 4(24), 83-87.
4. Чайка, О., & Остапенко, Я. (2020). Новітній погляд на поняття «термін» у лінгвістиці. *Філологічний часопис*, (2). <https://doi.org/10.31499/2415-8828.2.2020.220618>

MYKHAILENKO, Anastasiia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

EXPLICATION AS A RHETORICAL AND TRANSLATIONAL STRATEGY IN A DEBATE

The 2024 U.S. Presidential Debate between President Joe Biden and former President Donald Trump provides a valuable opportunity to explore explication as a rhetorical and translational strategy. Explication, which involves clarifying or elaborating on complex ideas, is a key tool in political discourse to ensure clarity and emotional appeal. This research focuses on the first moments of the debate, revealing how both candidates used explication to shape their rhetoric and how translators adapted their messages for global audiences.

Biden and Trump both used explication in their opening statements to make their messages more accessible. Biden, for example, simplified complex policy ideas by saying, «America is back, and we are stronger than ever,» followed by the explanation, «America has recovered from the difficulties of recent years». This not only clarified his message but also emphasized national recovery. Trump also used explication to reinforce his points, such as when he said, «We've seen this before, and we know what works,» to stress the effectiveness of his policies. Both candidates used explication to reduce the complexity of their rhetoric, making it more understandable for a broader audience.

In translation, explication is similarly important. Translating political debates requires not just linguistic accuracy, but also cultural adaptation to ensure that the meaning and emotional power of the speech are preserved. For instance, when Biden mentioned «Medicare for All,» translators provided context to explain that the term referred to a proposal for universal healthcare, a concept that might be unfamiliar to

international audiences. Likewise, Trump's metaphor «draining the swamp» was explained as «clearing political corruption» to maintain its meaning across languages. Chaika (2024) notes that explication helps bridge cultural gaps, ensuring that audiences understand metaphors and culturally specific phrases. Explication also plays a crucial role in maintaining emotional resonance in translations. Political speeches often rely on emotional appeals, such as patriotism or hope, which must be preserved in translation. For example, when Biden discussed «building back better,» translators added explanations to emphasize the emotional appeal of renewal and hope. This ensured that the emotional power of Biden's rhetoric was effectively conveyed both in the U.S. and internationally.

In conclusion, explication serves a dual role in both political rhetoric and translation. As a rhetorical device, it helps candidates clarify their messages and make them more persuasive. As a translation strategy, it ensures that the emotional and persuasive power of the original speech is maintained across languages. The use of explication in the 2024 U.S. Presidential Debate highlights the importance of clarity and emotional appeal in political discourse, both in the original language and in translation.

References

1. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
2. Munday, J., Ramos Pinto, S., & Blakesley, J. (2022). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications* (5th ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429352461>
3. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
4. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
5. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)

NABOKA, Sofia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

TRANSLATION TECHNIQUES IN POLITICAL SPEECHES OF UKRAINIAN LEADERSHIP

The source of the study was Volodymyr Zelenskyy's speech at the United Nations General Assembly (UNGA). This research explored how stylistic shifts in the translation of President Volodymyr Zelenskyy's address to the United Nations General Assembly on September 19, 2023, are compensated. The study examined the linguistic and rhetorical techniques used in the original speech and how translators adapted them to maintain the speech's persuasive and emotional impact. It focused on translation strategies such as amplification, modulation, and adaptation to compensate for stylistic losses.

Zelenskyy's address holds significant political and rhetorical weight, making its translation crucial in international discourse. Given the challenges posed by differences in linguistic structures and cultural nuances, maintaining the effectiveness of the original speech requires deliberate compensation strategies. Stylistic shifts in translation are common, particularly in political speech, where rhetoric plays a key role. The original speech employed rhetorical devices such as repetition, metaphors, and emotional appeals to engage and persuade the audience. For example, UA *Я вітаю всіх, хто підтримує спільні зусилля! І я обіцяю: якщо будемо по-справжньому об'єднані, ми зможемо гарантувати справедливий мир для всіх народів. Ба більше, єдність може запобігти війнам.* / EN *I welcome all who stand for common efforts. And I promise, **being really united**, we can guarantee fair peace for all nations. What's more, unity can prevent wars* (Zelenskyy, 2023), which highlights a strong appeal to collective responsibility and unity. First, the shift from a conditional clause UA *якщо будемо* to a participial phrase in EN *being really united* is an example of transposition, adjusting grammar for a more natural English structure. Second, UA *спільні зусилля* / literally EN *joint efforts* → EN *common efforts*, is not a word-for-word equivalent but conveys the intended meaning naturally in English. Third, translators employed equivalence (for fixed expressions and idioms) in UA *Ба більше* / literally EN *Even more* → EN *What's more*, with the latter as a natural equivalent in English, rather than a literal translation. Finally, compensation and literal translation unveil with UA *справедливий мир* / EN *fair peace*, translated accurately, but the connotation of UA *справедливий* carries a moral-legal nuance that might not be as strong in English. EN *fair peace* compensates for this meaning loss. Many parts of the sentence, such as UA *єдність може запобігти війнам* → EN *unity can prevent wars*, follow a direct translation approach, as the meaning remains clear and accurate in both the languages. This translation balances faithfulness to the original message while ensuring natural readability in English through grammatical and lexical shifts.

However, translation challenges arise due to the loss of cultural connotations, syntactic differences, and variations in expressive intensity. To address these challenges, as mentioned above, translators use compensation strategies such as amplification, modulation, and adaptation. Amplification is frequently used to reinforce urgency and emotional tone, ensuring that the translated speech retains its persuasive impact. Modulation is applied to adjust tone and syntactic differences, making the translation more suitable for diplomatic discourse. Adaptation is necessary for cultural references that might not resonate with the target audience, requiring rewording while maintaining significance.

The analysis reveals that stylistic shifts occur primarily in rhetorical devices, and compensation strategies help mitigate losses. Amplification extends key phrases to maintain urgency, modulation adjusts direct commands to align with diplomatic norms, and adaptation ensures that cultural references remain impactful.

Overall, the study confirms that compensation strategies effectively mitigate stylistic losses, though certain nuances inevitably shift due to linguistic and cultural differences. These findings highlight the importance of strategic translation choices in political discourse, with implications for future research on translation strategies in diplomatic communication.

References

1. United Nations. *Ukrainian President Zelenskyy addresses at 2023 United Nations General Assembly*. <https://www.youtube.com/watch?v=AbV5pgB1uOQ>
2. *Ukrainian President Zelenskyy addresses at 2023 United Nations General Assembly* (in Ukrainian). <https://armyinform.com.ua/2023/09/19/>
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
4. Chaika, O. (2023). Translanguaging in Multilingual Classrooms: A Case Study Analysis. *Philological Review*, 1 (21), 127-135, <https://doi.org/10.31499/2415-8828.1.2023.281366>
5. Chaika, O., Sharmanova, N., Maliuga, N., & Savytska, I. (2022). Multiculturalism in modern mass media: analysis of stereotypes. *Amazonia Investiga*, 11(60), 10-22. <https://doi.org/10.34069/AI/2022.60.12.1>

PIKULINA, Maryna,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

LEXICAL AND SEMANTIC SHIFTS IN SPEECHES OF UKRAINIAN POLITICIANS

Political speeches often rely on strategic linguistic shifts to enhance their persuasive power and ensure clarity of messaging. Among the most common

techniques in diplomatic discourse are lexical and semantic shifts, such as concretization and generalization, which allow speakers to adjust their rhetoric for different audiences and contexts. These strategies are particularly relevant in the current geopolitical landscape, where Ukraine's political discourse must balance urgency, diplomatic tact, and national resilience.

The study focused on the first minutes of Dmytro Kuleba's speech after the NATO Council meeting in November 2023, which exemplified the strategic use of lexical and semantic shifts in translation. Through careful selection of words, Kuleba conveys a strong diplomatic message while balancing specificity and inclusivity to achieve the communicative goals. His speech demonstrates how Ukrainian politicians utilize language to reinforce alliances, frame international cooperation, and assert Ukraine's position on the global stage. A key instance of concretization appears in Kuleba's reference to the necessity of increasing arms production: *UA значно наростити виробництво зброї, боєприпасів та іншого військового оснащення / EN to ramp up significantly production of weapons, ammunition, and other military equipment across the board*. Instead of using a broad term such as *UA посилювати оборонний потенціал / EN defense capabilities*, he specifies *EN weapons* and *EN ammunition*, which makes the message more precise and urgent. This specificity underscores the immediate military needs of Ukraine and aligns with the persuasive nature of political rhetoric. Similarly, his call for the creation of a *EN Euro-Atlantic common area of defense industries / UA Євроатлантичний спільний простір оборонної промисловості* – narrows a general concept of international cooperation into a focused economic and military strategy. This shift allows the audience to envision a concrete plan rather than an abstract notion of collaboration.

Another example of concretization is seen in Kuleba's statement: *UA Україна не відступить. Наша стратегічна мета – це територіальна цілісність у межах міжнародно визнаних кордонів станом на 1991 рік, і ця позиція залишається незмінною / EN Ukraine is not going to back down. Our strategic goal, which is territorial integrity with internationally recognized borders as of 1991, remains unchanged*. The phrase *EN territorial integrity with internationally recognized borders* directly clarifies Ukraine's position on its sovereignty, making it non-negotiable. By specifying the borders of 1991, he reinforces Ukraine's legal claims in contrast to vague appeals for national sovereignty.

Generalization is also evident in several parts of Kuleba's speech, particularly in references to the collective efforts of NATO allies. He states, *UA Я пріїхав подякувати союзникам за постійну підтримку України / EN I came to thank allies for continuing support for standing by Ukraine*, where *UA союзники / EN allies* is a broad term encompassing multiple nations rather than specifying individual countries. This generalization fosters unity, avoids singling out particular states, and maintains diplomatic balance.

Furthermore, Kuleba employs both shifts within the same statement to reinforce Ukraine's territorial stance. When he says, *EN The free world must recognize that supporting Ukraine is not just about Ukraine, but about protecting the principles of international law and stability*, he generalizes Ukraine's struggle, framing it as a global issue rather than a regional conflict. At the same time, he concretizes the stakes

involved by linking Ukraine's fight to EN *the principles of international law and stability*, thereby making the broader implications of the war more tangible.

These lexical choices enhance the speech's clarity, reinforce solidarity, and frame Ukraine's security within a broader international context. By balancing generalization and concretization, Kuleba ensures urgency and diplomatic adaptability, resonating with diverse audiences. The study highlights the rhetorical precision essential in Ukrainian political discourse. As Ukraine navigates geopolitical challenges, linguistic strategies will remain crucial for securing support and asserting national interests. Future research may examine how these techniques evolve and compare to global leaders' rhetoric.

References

1. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
2. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
3. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
4. Kuleba, D. (2023, November). Speech after the NATO Council meeting. [Transcript]. https://www.youtube.com/watch?v=gjZ_C5SWznA&ab_channel=Ukrinforn

PROKOPENKO, Elizabeth,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life and
Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE TECHNIQUE OF BORROWING IN UKRAINIAN-ENGLISH TRANSLATION

The source for this analysis was Volodymyr Zelenskyy's speech at the Munich Security Conference in 2022. The technique of borrowing in the Ukrainian-English translation of Volodymyr Zelenskyy's speech at the Munich Conference serves as a crucial linguistic strategy that helps retain cultural identity, political significance, and rhetorical effectiveness. Borrowing, as a translation technique, manifests in three main forms: transliteration, loanwords, and calques, each contributing differently to the speech's impact on an international audience.

Transliteration is a prominent method used for preserving the authenticity of Ukrainian proper names, historical terms, and cultural references. Words such as UA *Майдан* / EN *Maidan* (referring to the 2013–2014 protests) and UA *Голодомор* / EN *Holodomor* (the man-made famine in Soviet Ukraine) are left unchanged in the English translation, reinforcing their historical and emotional weight. This approach ensures that key Ukrainian terms remain recognizable globally and are not diluted by approximate English translations that fail to capture their full meaning. Similarly, the transliteration of political institutions such as UA *Рада* / EN *Rada* ‘Parliament’ and administrative units such as UA *спромада* / EN *hromada* ‘local self-governance body’ reflects Ukraine’s unique political structure, preventing misinterpretation by English-speaking audiences.

Loanwords are another form of borrowing observed in the translation. These terms, adopted directly from Ukrainian with little or no modification, are particularly useful when there is no exact English equivalent. For example, EN *hromada* is retained in English to describe a local self-governing community, a concept that does not have a precise counterpart in English-speaking political systems. The inclusion of such terms not only retains the original meaning but also familiarizes international audiences with Ukraine’s sociopolitical realities. Loanwords are effective in shaping political discourse, as they introduce and normalize Ukraine-specific terminology in global discussions.

Calques, or loan translations, represent another significant borrowing technique in the translation of Zelenskyy’s speech. These occur when Ukrainian phrases are translated word-for-word while maintaining their structural form. Examples such as UA *інформаційна війна* / EN *information war* and UA *зелений коридор* / EN *green corridor* illustrate this approach. While these translations enhance accessibility for an international audience, they sometimes require additional context. For instance, EN *green corridor* may not immediately convey its meaning as a humanitarian passage unless the reader is familiar with the term’s geopolitical and military implications. Similarly, EN *information war* captures the general idea but may not fully reflect the specific connotations the phrase carries in Ukrainian discourse, particularly in the context of Russian disinformation campaigns.

The use of borrowing in the translation of Zelenskyy’s speech serves multiple functions. Firstly, it reinforces Ukraine’s national identity by preserving culturally significant terminology, ensuring that key historical and political references are not lost in translation. Secondly, borrowing enhances rhetorical effectiveness by EN *Holodomor* or EN *Maidan* allows the speech to evoke strong historical associations, making its message more compelling. Thirdly, borrowing contributes to Ukraine’s strategic communication by integrating specific Ukrainian concepts into the global political lexicon. Terms like EN *information war* have gained widespread recognition, demonstrating how borrowing can facilitate international discourse on Ukraine’s geopolitical situation.

Overall, borrowing plays a vital role in the Ukrainian-English translation of Zelenskyy’s speech. It preserves cultural and historical significance, enhances rhetorical impact, and contributes to Ukraine’s international political messaging. The strategic use of transliteration, loanwords, and calques highlights the complexities of

translating political discourse, emphasizing the need for a balance between authenticity and accessibility. Future research could further explore how borrowing influences the perception of political speeches in different geopolitical contexts, examining its broader impact on international communication and diplomacy.

References

1. Zelenskyy, V. (2022). *Speech at the Munich Security Conference, February 19, 2022*. Office of the President of Ukraine.
2. Chaika, O. (2024). Kyiv or Kiev: How Russian Propaganda Has Been Shaping Geopolitical Narratives. *EUREKA: Social and Humanities*, 6, 51–61. <http://doi.org/10.21303/2504-5571.2024.003672>
3. Chaika, O., & Zakatei, Y. (2019). Monomials in English for law. *International Journal of Philology*, 2(14), 114-121.
4. Chaika, O., & Bambura, A. (2019). Structure of English Business Monomials. *Linguistic Bulletin*, 27.
5. Chaika, O. I. (2020). Monomials as Set Term Clusters in Terminologies. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(3), 96-99.

ZVOLINSKA, Natalia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

DOMESTICATION IN THE SPEECHES OF UKRAINIAN POLITICIANS: UKRAINIAN TO ENGLISH LANGUAGE PAIR

Volodymyr Zelenskyy's speech before the U.S. Congress on December 21, 2022, demonstrates deliberate domestication strategies that make his address comprehensible and persuasive for the American audience. Throughout the first minutes of his speech, he actively employed rhetorical adaptation, cultural references, and a strategic selection of linguistic elements to align Ukraine's struggle with American values and historical experiences. By doing so, he fosters a sense of solidarity and urgency, encouraging continued U.S. support for Ukraine.

Zelenskyy's speech was aimed at securing further U.S. assistance in the war against Russian aggression. To achieve this, he utilized a range of domestication strategies, including historical parallels, appeals to American democratic values, and stylistic choices characteristic of U.S. political discourse.

Firstly, Zelenskyy employed numerous historical and cultural references to make his message more relatable and compelling for American lawmakers. He compared Ukraine's struggle to *the Battle of the Bulge* during World War II, a defining moment in the resilience of the U.S. Army. This analogy creates a sense of identification: just as American soldiers once fought for freedom, Ukrainians in 2022

are resisting Russian aggression. Such a comparison reinforces the perception of a shared history and a moral obligation to support Ukraine. Secondly, rhetorical adaptation plays a crucial role in his speech. Zelenskyy used widely accepted address forms such as EN *ladies and gentlemen* and EN *dear Americans*, which create an atmosphere of direct engagement with the audience, a common feature in speeches by U.S. leaders. Additionally, he employed short, rhythmic sentences that facilitate easy comprehension and emotional involvement. His speech mirrors those of Winston Churchill or John F. Kennedy, where the power of the message is conveyed through conciseness and emphasis on key words. Thirdly, Zelenskyy strategically chose vocabulary that enhances the domestication effect. He emphasized words such as EN *freedom*, EN *security*, and EN *heroism*, which are central to American political discourse. By using terms that resonate with American national values, he creates an emotional connection and reinforces the sense of U.S. responsibility for global democracy.

Furthermore, in the first minutes of his speech, Zelenskyy does not merely address the U.S. as an ally; he integrates the American audience into the war narrative. He repeatedly underscores that this struggle is part of a broader global confrontation between democracy and autocracy. Phrases like EN *your support is crucial* compel the audience to perceive themselves as active participants rather than mere observers of the events unfolding in Ukraine.

Thus, Volodymyr Zelenskyy's speech effectively employs domestication strategies to engage the American audience. Through historical parallels, rhetorical adaptation, and a carefully selected lexicon, he strengthens the sense of solidarity between the U.S. and Ukraine. This approach not only fosters emotional support but also reinforces the narrative that the war in Ukraine is a matter of global significance.

References

1. Chaika, O., Sharmanova, N., & Makaruk, O. (2024). Revitalising Endangered Languages: Challenges, Successes, and Cultural Implications. *Futurity of Social Sciences*, 2(2), 38-61. <https://doi.org/10.57125/FS.2024.06.20>
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
3. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
4. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
5. Zelenskyy, V. (2022, December 21). Speech to the U.S. Congress. *The White House Archives*. [Full transcript]

ДРОЗД Олександр,
*магістрант освітньої програми
«Управління навчальним закладом»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

КУБИЦЬКИЙ Сергій,
*кандидат педагогічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

СУТНІСТЬ І МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНО- ПАТРІОТИЧНИМ ВИХОВАННЯМ У СУЧАСНИХ УМОВАХ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Досліджуючи сутність та зміст управління національно-патріотичним вихованням у закладах загальної середньої освіти (ЗЗСО), слід зазначити, що це системна діяльність, спрямована на створення ефективного механізму формування національної свідомості, патріотизму та відповідальності учнів перед своєю державою [3; 4]. Управління цим процесом передбачає комплекс заходів і стратегій, які реалізуються на рівні освітніх установ для формування любові до Батьківщини, поваги до її історії, культури, мови та цінностей [2].

Сутність управління національно-патріотичним вихованням полягає в організації педагогічної діяльності, яка орієнтована на виховання патріотичних почуттів, громадянської самосвідомості та готовності молоді до активної участі у державотворчих процесах.

Управлінська діяльність у ЗЗСО повинна враховувати міжнародний досвід і національні практичні напрацювання для досягнення максимального виховного ефекту [1]. Останні роки показали активну роботу освітян та інших фахівців соціальної сфери у напрямі розвитку національно-патріотичного виховання. Разом із цим важливо інтегрувати сучасні методи управління, які поєднують традиційні підходи та інноваційні технології, для того щоб закласти основу стійкого національного самоусвідомлення учнів.

До ефективних методів можна віднести: проведення уроків мужності, організацію проєктних робіт на патріотичну тематику, інтегровані уроки, які поєднують вивчення історії, культури та сучасних подій, а також позакласні заходи, спрямовані на зміцнення громадянської відповідальності учнів [2; 4].

Реалізація зазначених завдань забезпечує «розвиток української нації через консолідацію народу та утвердження ідентичності, побудованої на ідеї «Ми – українці». У сучасних умовах це стає ключовим завданням освітнього середовища, що потребує комплексного управлінського підходу, включаючи співпрацю між учасниками освітнього процесу, інтеграцію патріотичних компонентів у навчальні програми та системну виховну роботу.

У сучасних умовах саме педагогам, вихователям і наставникам відведено

ключову роль у формуванні національно-патріотичної свідомості здобувачів освіти. Їхнє завдання – допомогти учням усвідомити любов до України як найвищу цінність та зрозуміти глибоку сутність патріотизму. Патріотизм як вищий прояв любові можна розглядати у двох аспектах.

З одного боку, це глибоке емоційне переживання, відчуття нерозривного зв'язку з Батьківщиною, коли любов до України є безумовною та природною. Цей аспект патріотизму проявляється у почутті приналежності до своєї нації, гордості за її коріння, історію та милуванні красою української природи.

З іншого боку, патріотизм означає любов і повагу до українців як до співгромадян. Патріотизм не може бути побудований на ворожнечі чи ненависті до інших народів, адже справжній патріотизм – це чеснота, що базується на гуманізмі, взаєморозумінні та повазі.

Важливо підкреслити, що основою виховного процесу в ЗЗСО є система партнерських відносин між усіма суб'єктами освітнього процесу – педагогами, учнями та батьками. Ця взаємодія базується на засадах співпраці та взаєморозуміння, головною метою якої є виховання відповідальних громадян. Такі громадяни здатні свідомо здійснювати суспільний вибір, спрямовувати свої зусилля на користь інших людей та суспільства, а також працювати на розвиток своєї країни.

Варто зазначити, що патріотичне виховання є пріоритетним напрямом виховної діяльності у ЗЗСО. Його важливість зумовлена як процесами відродження української нації, так і тими значними змінами, що відбулися в державі останніми роками. Виховання патріотів передбачає підготовку молодого покоління до захисту Батьківщини, формування готовності працювати задля розвитку своєї держави, підвищення її міжнародного авторитету та утвердження таких важливих моральних якостей, як громадянська гідність, чесність, мужність і відповідальність.

Сучасне національно-патріотичне виховання повинно мати випереджувальну роль, оскільки воно виступає важливим інструментом відродження національної культури та пробудження ключових моральних якостей: совісті, людяності, почуття власної гідності. За твердженням науковців, цей процес сприяє самоорганізації, особистісній відповідальності та зміцненню громадянської злагоди в суспільстві [4]. Таким чином, лише через послідовну ієрархію цінностей → людина → народ → держава → можливо реалізувати перспективну модель виховання свідомого громадянина-патріота.

У сучасних умовах, коли наша держава перебуває в процесі політичних, соціальних та економічних трансформацій і водночас стикається зі загрозами національній безпеці, національно-патріотичне виховання відіграє пріоритетну роль. Проте вплив негативних факторів, таких як пропаганда агресії, насильства та невизначеність у трактуванні історичних подій, суттєво ускладнює формування національної самосвідомості здобувачів освіти.

Важливо підкреслити, що в сучасних умовах ефективна реалізація завдань національно-патріотичного виховання можлива лише завдяки спільним зусиллям педагогів, батьків та громадськості. Патріотичне виховання відіграє ключову роль у зміцненні національної єдності та ідентичності, оскільки воно

формує у здобувачів освіти почуття належності до власної культури, мови, історії, традицій та національних цінностей. Саме це є особливо актуальним у сучасних викликах та умовах.

Зміст управління національно-патріотичним вихованням повинен враховувати індивідуальні особливості учнів, культурне різноманіття та актуальні соціальні виклики. Правильно організована система виховання сприяє формуванню гармонійної особистості, яка володіє високим рівнем громадянської свідомості та готова до участі у зміцненні української державності [3; 4].

Таким чином, управління національно-патріотичним вихованням у закладах освіти спрямоване на формування свідомих громадян-патріотів, які готові до захисту інтересів України та активної участі у її розвитку.

Отже, сутність національно-патріотичного виховання полягає у розвитку патріотичних почуттів та відповідальності перед власною нацією та державою. Зміст цього процесу зосереджується на реалізації ідеї зміцнення української державності, об'єднанні суспільства навколо спільного майбутнього, збереженні територіальної цілісності України, підтримці реформ та процесів державотворення.

Загалом, управління національно-патріотичним вихованням у сучасних умовах є стратегічним завданням, що вимагає комплексного підходу, співпраці всіх учасників освітнього процесу та орієнтації на формування громадянської свідомості молоді. Саме через цей процес закладається основа для розвитку сильної, демократичної та незалежної української держави.

Література

1. Гавлітіна Т. (2021). Патріотичне виховання як складова формування національної ідентичності. *Наука і освіта*. № 6. С. 23-27.
2. Коберник Г.І. (2011). Формування громадянських якостей школярів у педагогічній спадщині В. О. Сухомлинського. *Пед. дискурс*. Вип. 10. С. 221-223.
3. Наказ МОН № 1/6267-22 від 10 червня 2022 року «Про деякі питання національно-патріотичного виховання в закладах освіти України». URL: <https://mon.gov.ua>
4. Про національно-патріотичне виховання: Закон України № 5326-VIII від 05.09.2017. *Офіційний вісник України*. 2017. № 72. Ст. 2158. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>

КОВАЛІВСЬКА Алла,
студентка факультету ветеринарної медицини,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

Науковий керівник – **СУПРУН Аліна**,
кандидат філософських наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

СКАНДИНАВСЬКА МІФОЛОГІЯ ЯК ДЖЕРЕЛО МУДРОСТІ ДЛЯ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ

У всіх прадавніх культурах світу народжувалися свої філософські традиції. Більшість з них поділяли науку, мистецтво чи політику. В Скандинавії виділялися скальди. Першочергово це поети, що надали настанови та записували легенди, історії у віршах, поезії. Першим у філософській культурі можна назвати Квасіра. Поет і наймудріший з людей. Він подорожував всесвітом, повчав і викладав, завжди відповідав на будь які питання про всесвіт та життя. Квасір був богом красномовства та мистецтва поезії, наймудрішим серед асів. Бог, що навчав і розповідав історії. Кожен хотів отримати його мудрість. Зрештою це довело його до смерті, коли гноми забрали його життя. Хоч він і переродився в нових оповідях та тепер всі істоти бажали отримати меду з його крові. Його повчання за життя були відкритими та щирими, навіть знаючи, яка кривава доля чекала його, за запрошенням гномів – міфологічних створінь, він був готовий поділитися мудрістю. Зрештою боги не боялися смерті. Не звертаючи уваги на криваві подробиці вбивства свого брата, вони вірили й знали, що після смерті їх завжди спіткає переродження. Навіть у Вальгаллі вони були прихильниками гедонізму, в крові вияв поклик до бою, війни. В свою чергу, мудрість і головну філософію Асгарду, можна було віддати Все-Батьку Одіну. Він не випив меду з крові Квасіра отримавши його творчість до історії та благо скальдичної поезії. Ще до історії описаної Брагі, бог над богами, віддав око за знання з колодязя під коренями прадавнього дерева й заплативши цим Мімір. Тепер мудрість наповнювали Одіна. Він бачив всесвіт очима Гугіна й Муніна – парт круків, що довічно були вірними. Все-Батько був правителем, королем Асгарда, тому спостерігаючи за дев'ятьма царствами та головним для нього завжди було його золоте царство. Філософія Одіна була простою і в той же час мудрою у кожному слові. Він дбав про майбутнє, думаючи як створити й зберегти передане в спадок. Він був егоїстичним, бажав бачити майбутнє, та уникати долі Рагнарока. Навіть філософія прийняття бою в майбутньому, тепер похитнулася. Сповідуючи філософію відданості, правильності вчинків, сам поринув у зраду. Він вважав, що є морально вірні вчинки навіть через свої чи чужі страждання. Якщо це рідна кров чи зв'язана клятвами душа. Довгий час вірячи в правильність розуміння видіння та кожної жорстокості. Одін вірив в повний контроль життя й майбутнього. З іншої сторони брат Одіна по крові – Локі. Трикстер історій і той хто також отримав звання скальда, одна історія передана різними богами була різною з погляду на їх філософії. Щоб зрозуміти критичну різницю, можна навести приклад «народження Слейпніра» – для Локі, і «будівництво стін для захисту Асгарду» – для Одіна. Те, що для Локі було способом уникнути

покарання, принизливе й болюче. Для його брата було нічим більшим як способом отримати бажане для його царства. Філософією Локі був гедонізм. Це можна переглянути в догмах та істинах які й тепер наслідують в Локіанстві. А за законами Скандинавії все було зазвичай під дев'ятьма пунктами.

1. Істина: Будьте справжніми. Будьте чесними з собою так само, як і з іншими. Не вибачайтеся за те, ким ви є. –В філософії Локі не було покарано за брехню іншим, але була кара за брехню самому собі.

2. Гумор: Навчіться знаходити гумор у всьому, особливо в собі. Так ми вчимося не бути самовпевненими засранцями.

3. Смирення: яке б завдання перед тобою не стояло, якщо ситуація потребує смирення, то в цьому немає відхилення чи егоїзму стосовно своїх побоювань.

4. Хитрість: Спробуйте мислити нестандартно. Не робіть безлад настільки великим, що ви не зможете знайти з нього вихід, завжди будьте готові до наслідків свого хаосу.

5. Трансформація: Не бійтеся змін, адже саме так ми зростаємо. Не бійтеся самоаналізу та прислухайтеся до конструктивної критики. –це філософія змін, зростання як особистості. Не варто боятися, що ти відчуваєш зміни, переосмислення життя це нові етапи. Всі колись можуть перестати розуміти свої дитячі вчинки.

6. Творчість: Створюйте дивовижні речі. Спробуйте щось нове. Якщо вам не сподобається, знищіть його і спробуйте ще раз. –творчість це вираження себе, немає причин боятися невдачі бо це не дасть рухатися вперед.

7. Відповідальність: Тільки ви відповідальні за свою долю, своє життя і свої вчинки. Відповідай за свій хаос. –це важливий пункт коли ти маєш розуміти наслідки й вміти приймати їх.

8. Емпатія: Спробуйте подивитися на речі з різних точок зору. Пройдіть милу в чужому взутті, перш ніж виносити судження.

9. Експеримент: Помилка є помилкою лише тоді, коли ви робите її двічі. До цього часу все є експериментом. –робіть і пробуйте нове, не відмовляйте собі ні в чому бажаючи спробувати все, але якщо щось невдале повторити, то це не тільки порушить порядок, а й продемонструє навмисність вчинку.

Наполегливість у Все-Батька, замінило експерименти, де один бажав досягнути конкретної цілі, інший пропонував пробувати нове, цікавитися більшим.

Отже, філософія скандинавів базувалася на дискурсі їх богів. Великий пантеон відкривав можливість звертатися до мудрості будь-кого бога, або ж присягати на вірність одному з них. Все ж головним для них, завжди залишався один фінал –шлях воїна і славетна смерть, що принесе насолоду Вальгалли.

КУХАР Віталіна,
*студентка спеціальності «Міжнародні відносини, суспільні
комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ГОЛЬЦОВ Андрій,**
*доктор політичних наук,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЗНАЧЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ ГРАМОТНОСТІ ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО МІЖКУЛЬТУРНОГО СПІЛКУВАННЯ

У сучасному світі міжкультурна комунікація є важливою складовою професійної та особистої взаємодії. Зростання міжнародного співробітництва, мобільності та багатокультурності вимагає високого рівня культурної грамотності. Особливо потрібним це є для фахівців з міжнародних відносин, які щоденно стикаються з представниками інших країн.

Культурна грамотність визначається як здатність розуміти, витлумачувати та продуктивно взаємодіяти з людьми різних культур. Вона охоплює знання про традиції, цінності, вірування та соціальні норми інших народів, а також вміння застосовувати ці знання під час спілкування. Міжкультурна комунікація завжди передбачає пізнання іноземних мов і звичаїв, і супроводжується відкриттям нових реалій, які відсутні в рідній культурі. Чужою мовою важко пояснити національно-специфічні явища, які в ній не мають прямих відповідників [1, с. 188].

Культурна грамотність відіграє велику роль у міжнародному спілкуванні, оскільки сприяє зниженню комунікативних бар'єрів завдяки кращому розумінню культурних відмінностей, що дозволяє уникати стереотипів та упереджень. Вона також покращує професійну взаємодію в міжнародному бізнесі та освіті, адже знання особливостей партнерів чи студентів дає змогу адаптувати стратегії спілкування. Крім того, культурна грамотність підвищує особисту ефективність, розвиваючи емпатію й гнучкість мислення – ключові якості для успішного пристосування в мультикультурному середовищі.

Розвиток культурної грамотності можливий завдяки різноманітним підходам. Одним із головних є освіта та самонавчання, що включає вивчення історії, традицій і мов інших народів, що сприяє глибшому розумінню їхньої культури. Важливим чинником є також особистий досвід міжкультурної взаємодії: подорожі, участь у міжнародних проєктах та спілкування з представниками різних націй значно розширюють світогляд і покращують комунікативні навички. Також все це потребує рефлексії й саморозвитку – усвідомлення власних упереджень, відкритість до нового досвіду й готовність до

особистісного зростання. Крім того, міжкультурна комунікація це ще й особливе мистецтво збагнути психологічний настрій, душевний лад співрозмовника, який належить до іншого соціокультурного або національного середовища [1, с. 20].

Отже, культурна грамотність виступає однією з найважливіших компетенцій для спеціаліста у сфері міжнародних відносин. Вона не лише забезпечує ефективне й гармонійне спілкування між представниками різних держав, а й сприяє глибшому міжособистісному розумінню, що є основою для формування довіри та взаємоповаги. Завдяки здатності орієнтуватися в культурному різноманітті, фахівець може успішно долати конфлікти, пристосовуватися до нових середовищ і будувати результативну співпрацю. Таким чином, культурна грамотність стає необхідним елементом професійної обізнаності, що значно підвищує продуктивність діяльності у наш час.

Література

1. Манакин В. М. Мова і міжкультурна комунікація: навч. посіб. К.: ВЦ «Академія», 2012. 288 с.

МАЙДАНОВИЧ Анна,
*студентка спеціальності «Психологія»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ВАКУЛИК Ірина,**
*кандидат філологічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ У МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ: МОВНИЙ МІСТ ТА ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ

У сучасному світі глобалізації та міжнародної співпраці важливість ефективної комунікації між представниками різних мовних і культурних середовищ важко переоцінити. Однією з ключових фігур, яка забезпечує таку комунікацію, є перекладач. Саме вони відіграють вирішальну роль у міжнародних переговорах, допомагаючи уникнути мовних бар'єрів та сприяючи досягненню порозуміння між сторонами. Без якісного перекладу переговори можуть зазнати невдачі, адже навіть найменша неточність у передачі інформації може призвести до конфліктів або фінансових та політичних втрат.

Перекладачі не лише передають зміст сказаного, але й допомагають адаптувати повідомлення, враховуючи культурні та дипломатичні особливості. Їхня роль не обмежується лише перекладом слів – вони виконують функції медіаторів, стратегічних посередників, які впливають на динаміку та результати переговорного процесу. Окрім лінгвістичних аспектів, вони повинні враховувати

психологічні особливості комунікації, адже те, як інформація подається, може суттєво вплинути на її сприйняття. Саме завдяки їхній роботі міжнародні зустрічі проходять ефективно та продуктивно.

Перекладач виконує багато функцій під час переговорів. Його першочерговим завданням є забезпечення точності та достовірності інформації. Від нього залежить, наскільки правильно буде переданий зміст висловлювань, адже будь-яка неточність може вплинути на хід переговорів. Для цього перекладач повинен володіти не лише мовними навичками, а й добре розуміти контекст, у якому ведуться переговори. Юридичні, політичні чи економічні терміни можуть мати специфічне значення, що потребує правильної інтерпретації.

Перекладач має бути не тільки мовним посередником, а й аналітиком, здатним передбачати можливі наслідки неточностей у перекладі. Одна й та сама фраза в різних культурах може мати різний підтекст, і лише досвідчений спеціаліст може передати її так, щоб не виникло непорозумінь. Важливо, щоб переклад зберігав не лише буквальний зміст, а й емоційний та культурний контекст. Наприклад, в азійських країнах прийнято уникати прямолінійних відповідей, тоді як у західних культурах відкритість є ознакою довіри.

Будь-які переговори – це не просто передача інформації, а процес взаємодії між людьми, які мають різні переконання, емоційні реакції та рівень стресостійкості. Перекладач виступає не лише посередником, а й своєрідним регулятором емоційного клімату зустрічі. Він повинен контролювати не лише зміст повідомлення, а й його тон, невербальні сигнали, адже тональність голосу, паузи та навіть мова тіла можуть суттєво змінювати зміст сказаного. З психологічної точки зору, перекладачеві потрібно володіти високим рівнем емоційного інтелекту, щоб розуміти настрій учасників переговорів і допомагати зберігати баланс між ними.

Психологічні аспекти перекладу можуть суттєво впливати на перебіг переговорів. Наприклад, якщо перекладач погано передає емоційну складову повідомлення, одна зі сторін може сприйняти інформацію неправильно, що призведе до непорозуміння або навіть конфлікту. Також він повинен бути стійким до стресових ситуацій, адже міжнародні переговори часто супроводжуються напруженістю, високими ставками та очікуванням швидкого прийняття рішень. У таких умовах перекладач може відігравати роль «буфера», допомагаючи сторонам знизити рівень напруги й уникнути емоційного загострення ситуації.

Ще одним важливим аспектом є психологічна нейтральність перекладача. Він повинен залишатися об'єктивним і неупередженим, передаючи інформацію без власних інтерпретацій або суб'єктивного забарвлення. У деяких випадках саме перекладач стає ключовою фігурою в переговорах, оскільки він не лише забезпечує комунікацію, а й створює атмосферу довіри між сторонами.

Технологічний розвиток також впливає на роботу перекладачів. Використання автоматизованих систем перекладу та штучного інтелекту суттєво змінює галузь. Однак жоден автоматизований алгоритм не може повністю замінити професійного перекладача, оскільки машинний переклад не завжди враховує контекст та культурні особливості. Незважаючи на це, перекладачі

використовують технології для підвищення ефективності своєї роботи, наприклад, спеціалізовані програми для управління термінологією та автоматизовані довідники. Проте їхня професійна роль залишається незамінною, оскільки вони враховують не лише мовні нюанси, а й невербальну комунікацію, тон голосу та інші аспекти, які неможливо передати через машинний переклад.

З психологічної точки зору, використання технологій може впливати на рівень довіри між сторонами переговорів. Якщо учасники переговорів не впевнені в точності перекладу, вони можуть сумніватися у щирості намірів іншої сторони. Людський перекладач, на відміну від машинного, здатний встановлювати міжособистісний контакт, що є важливим фактором у переговорах, які базуються на довірі та партнерстві.

Роль перекладачів у міжнародних переговорах є надзвичайно важливою. Вони забезпечують якісний мовний та культурний місток між учасниками, допомагаючи долати бар'єри та сприяючи взаєморозумінню. Їхня робота дозволяє уникати конфліктів і досягати успішного ухвалення рішень. Завдяки своїм навичкам і досвіду перекладачі створюють умови для ефективної комунікації та співпраці на міжнародному рівні. Вони виконують не лише технічну роль передавачів інформації, а й стратегічну місію посередників, які допомагають сторонам знайти спільну мову та досягти вигідних домовленостей.

З огляду на швидкий розвиток міжнародних відносин та технологій, роль перекладачів буде залишатися важливою і надалі, забезпечуючи ефективну взаємодію між представниками різних країн та культур. Вони не тільки допомагають у процесі комунікації, а й роблять вагомий внесок у дипломатію, міжнародний бізнес, науку та культуру. Психологічні аспекти їхньої роботи є невід'ємною частиною процесу, адже правильне сприйняття інформації впливає на рішення, які ухвалюються на міжнародному рівні. Саме завдяки їм світ стає більш відкритим, доступним і зрозумілим для всіх, незалежно від мовних чи культурних відмінностей.

Література

1. Ніда, Юджин. *The Theory and Practice of Translation*. Brill, 1969.
2. Гарбовський, Н. К. *Теория перевода*. МГУ, 2007.
3. Пастернак-Таранушенко, Г. В. *Психологія перекладу*. К., 2012.

СОПІВНИК Руслан,
професор кафедри педагогіки,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)
МАЧИНСЬКА Софія,
студентка факультету
ветеринарної медицини,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

ЗАХИСТ ІМІДЖУ УКРАЇНИ ВІД МАНІПУЛЯТИВНИХ ВПЛИВІВ ВОРОЖОЇ ПРОПАГАНДИ

Поняття «імідж країни», на думку Тетяни Храбан, – це свідомо сконструйований образ, який під час інформаційно-психологічного протиборства, набуває статусу найважливішого об'єкта захисту національних інтересів [3]. Євген Магда вважає, що імідж держави – це комплекс уявлень про країну, які формуються на основі об'єктивної інформації, повідомлення медіа, власного досвіду, це основа, що визначає, яку репутацію має країна у свідомості світової громадськості [1].

В умовах російсько-української війни та гібридних інформаційних спецоперацій проти нашої держави, імідж України є однією із головних мішеней для агресора. Серед основних методів – поширення фейкових новин, спотворення фактів, створення вигаданих наративів про Україну як «неонацистську державу» або «державу-невдаху» [4]. Усе це формує негативний імідж України. В очах міжнародної громадськості ми – корумпована країна з низьким рівнем життя, що понад двадцять років перебуває в позиції «прохачки» й має серйозне збройне протистояння з РФ [4].

Олена Ялова зауважує, що впродовж російсько-української війни ворожа пропаганда вдавалася до створення економічного антиіміджу України шляхом маніпулювання «суб'єктивним сприйняттям часу інформування, за неможливості перевірити факти». Приклад: «За Яничка українці взимку відкладали на літній відпочинок, а тепер улітку – на опалення; П'ятирічка Євромайдану у цифрах... загальний борг країни у 2013 – 549 463,4 млн. грн., у 2018 – 2 112 768,6 млн. грн. грн.; За часів СРСР Україна була найбагатшою республікою. Уявляєте? Найбагатшою з 15 республік! Ось і я вже не уявляю» [4].

Для протистояння маніпулятивному впливу ворожої пропаганди, важливо діяти на таких рівнях.

1. Підвищення медіаграмотності, освітні програми для громадян щодо того, як розпізнавати фейки, перевіряти інформацію та критично мислити.

2. Фактчекінг, виявлення і спростування фейкових новин через незалежні медіа та офіційні державні інформресурси.

3. Налагоджена комунікація влади і народу, прозорість уряду та дій офіційних осіб, регулярне інформування громадськості та міжнародних партнерів про реальний стан справ, успіхи та досягнення.

4. Залучення міжнародних організацій, партнерів і ЗМІ для підтримки української позиції та розповсюдження правдивої інформації на міжнародній арені.

5. Просування позитивних історій про Україну, її культуру, досягнення та інновації, що формують позитивний імідж і привертають увагу світової спільноти.

6. Виявлення і блокування ворожих інформаційних операцій, захист державних та медійних ресурсів від кібератак.

7. Постійна пильність і усвідомлення того, що проти країни ведеться

інформаційна війна («Якщо Вам здається, що Вами не маніпулюють, – це означає, що ви в надійних руках професіоналів»)

Література

1. Магда Є. В. (2016) Міжнародний імідж України в контексті гібридної війни. Вісник Дніпропетровського університету. 2015. № 4. С. 232–239. file:///C:/Users/User/Downloads/vdufsp_2015_4_34.pdf
2. Сопівник Р.В., Рахманіна А. С., Санченко О.В. (2023). Лідерологія: підручник. К.: «Компринт», 2023. 700 с.
3. Храбан Т. (2019). Імідж України як об'єкт інформаційної війни. Мовознавство і лінгвістика. Актуальні питання гуманітарних наук. Вип 23, том 3, с. 42-51. URL: https://www.aphn-journal.in.ua/archive/23_2019/part_3/11.pdf
4. Ялова О. (2019) Імідж України у світі. сучасний стан, перспективи та виклики. Управління консульського забезпечення Департаменту консульської служби МЗС України. URL: <https://ud.gdip.com.ua/wp-content/uploads/2020/02/69.pdf>

РЕВЕНКО Дарина,

*студентка спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ГОЛЬЦОВ Андрій,
*кандидат політичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ФІЛОСОФІЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ: ЗНАЧЕННЯ ДІАЛОГУ КУЛЬТУР ДЛЯ РОЗУМІННЯ ТА ВЗАЄМОПОВАГИ

У сучасному глобалізованому світі, де технологічний розвиток стирає кордони між країнами та культурами, питання міжкультурної комунікації набуває особливої актуальності. Діалог культур стає не просто засобом обміну інформацією, а важливим інструментом для досягнення взаєморозуміння, поваги та гармонійного співіснування. Філософський підхід до аналізу міжкультурної комунікації дозволяє розглянути її не лише як соціальне явище, але й як комплексне явище, що містить в собі етичні, онтологічні та методологічні аспекти [1, с. 45-48].

Одним із базових аспектів міжкультурної комунікації є етична складова. Етика взаємодії між людьми з різних культур вимагає розуміння та поваги до традицій, цінностей і норм інших народів. Філософські концепції, засновані на ідеалах гуманізму, наголошують на тому, що кожна культура має право на

самовираження і розвиток, а діалог між культурами має базуватися на принципах рівності та взаємоповаги [2, с. 33-37]. У цьому контексті важливою є ідея «космополітизму», яка пропонує бачити людину не через призму національної чи етнічної приналежності, а як частину глобальної спільноти.

Гуманістичний підхід до міжкультурної комунікації підкреслює універсальність людських цінностей, повагу до життя, гідність, свободу та справедливість. Філософи, що дотримуються принципів плюралізму, вважають, що різноманіття культур є джерелом сили, а не конфлікту. Універсалізм у цьому контексті означає прагнення до пошуку спільних принципів, які могли б об'єднати представників різних культур незалежно від їх історичних, мовних та релігійних відмінностей [3, с. 12-15]. Цей підхід дозволяє створити платформу для діалогу, де кожна сторона може поділитися своїм досвідом, збагачуючи загальне розуміння світу.

Діалог між культурами сприяє формуванню відкритості до нового, толерантності та емпатії. Коли людина знайомиться з іншою культурою, вона отримує можливість подивитися на світ під іншим кутом зору, що допомагає розвинути критичне мислення та саморефлексію [4, с. 25-29]. Осмислення різних культурних традицій сприяє формуванню особистості, що здатна до глибшого розуміння себе та інших. Такий процес самопізнання є необхідним для створення гармонійних соціальних відносин і сприяє розвитку глобального громадянина.

Міжкультурна комунікація має вагоме значення у розвитку міжнародних відносин. Вона сприяє подоланню бар'єрів у спілкуванні, зменшенню непорозумінь та конфліктів. Вона забезпечує ефективний обмін інформацією, формує довіру та взаємоповагу між представниками різних культур. У дипломатії та міжнародному бізнесі знання культурних відмінностей є запорукою успішних перемовин та укладання угод.

Історія людства свідчить про те, що культурний обмін завжди був двигуном прогресу. Контакти між різними цивілізаціями сприяли передачі технологій, ідей, художніх традицій і філософських концепцій [5, с. 67-70]. Наприклад, період середньовічної ісламської золоті доби став часом, коли наукові та культурні знання з різних частин світу були інтегровані, що дозволило досягти значних успіхів у математиці, медицині та філософії. Сучасний діалог культур несе у собі аналогічний потенціал для взаємного збагачення, що може стати основою для вирішення глобальних викликів.

Одним із головних завдань міжкультурної комунікації є подолання стереотипів і упереджень, які можуть виникати через недостатнє розуміння культурних особливостей інших народів. Філософський аналіз показує, що багато конфліктів виникає саме через нерозуміння сутності «іншості», тобто сприйняття іншої культури як протилежної або навіть загрозової. Встановлення діалогу дозволяє розвіювати ці міфи, відкривати спільні цінності та створювати умови для конструктивної взаємодії. Таким чином, міжкультурна комунікація стає інструментом примирення і соціальної інтеграції.

Отже, можна зробити висновок, що філософія міжкультурної комунікації має фундаментальне значення для сучасного суспільства. Діалог культур стає не лише засобом передачі знань, але й потужним інструментом для формування

взаємоповаги та гармонійного співіснування. Етичні принципи, діалектичний підхід та ідеали гуманізму дозволяють створити платформу, де кожна культура може знайти своє місце, не втрачаючи власної ідентичності. Міжкультурна комунікація є ключовим чинником у побудові стабільних міжнародних відносин. Вона сприяє розвитку партнерства, взаєморозуміння та ефективній співпраці між державами. Подолання комунікативних бар'єрів можливе завдяки вивченню мов, культурних особливостей та пошуку спільних цінностей. Це відкриває нові можливості для економічного, політичного та культурного розвитку на глобальному рівні.

Література

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики. К.: Академія, 2004. 344 с.
2. Скатерний В.В. Філософія комунікації та міжкультурного діалогу. Харків: Фоліо, 2016. 285 с.
3. Терещенко Л.В. Міжкультурна комунікація у глобалізованому світі. Львів: ПАІС, 2018. 384 с.
4. Кислюк К.В. Культура і комунікація: міждисциплінарний підхід. Одеса: ОНУ, 2012. 300 с.
5. Мельник І. Філософія культури та міжкультурна комунікація. Київ: Либідь, 2015. 364 с.

САМОПЛАВСЬКА Валерія,

*здобувачка магістерського
рівня вищої освіти ОПП «Педагогіка вищої школи»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЧЕРЕДНИК Лідія,

*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК НЕОБХІДНИЙ КОМПОНЕНТ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

В умовах сучасного управління та лідерства все гостріше постають питання, що стосуються емоційного інтелекту як ключової риси успішного керівника. Недостатньо володіти високим інтелектом та вмінням організовувати роботу, аби досягти ефективного менеджменту, задоволеності співробітників і високих організаційних результатів. Необхідні менеджери, які здатні розпізнавати свої емоції та емоції інших, вміють їх контролювати, тобто ті, що мають розвинені емоційні та соціальні компетенції. Існують дослідження, які свідчать, що низький рівень розуміння та контролю емоцій, як власних, так і чужих, веде до

багатьох проблем в організаціях, зокрема, до нездатності працівників вирішувати технічні завдання, тоді як високий рівень емоційного інтелекту сприяє командній роботі.

Емоційний інтелект (EI) – це здатність людини розпізнавати, розуміти, виражати та регулювати свої емоції, а також ефективно взаємодіяти з іншими, враховуючи їхні емоційні стани. У сучасному професійному середовищі емоційний інтелект є не менш важливим, ніж технічні навички, оскільки він визначає успішність міжособистісних відносин, ефективність роботи в команді та рівень стресостійкості [1].

Термін «емоційний інтелект» уперше введено в науковий обіг зарубіжними науковцями Р. Salovey, J. D. Mayer, які вели його дослідження у контексті проблеми соціального інтелекту, пояснюючи як «здатність сприймати і розуміти прояви особистості, що виражаються в емоціях, у керуванні ними на основі інтелектуальних процесів» [2].

Перехід людства від епохи індустрії до інформаційної сприяв появі великої зацікавленості у розвитку емоційного інтелекту. Це визначено як важливий потенціал для фахової підготовки фахівців різних галузей, що позитивно впливає на формування професійних та особистісних рис, а також на успішну реалізацію в професії. В умовах конкуренції на ринку праці, особливо за перспективні робочі місця, спеціаліст зобов'язаний продемонструвати затребуваність своїх професійних здібностей. Йому потрібно не тільки володіти значним інтелектуальним рівнем та відмінними організаційними навичками, але й уміти контролювати власні емоції, знаходити підхід до людей, правильно реагувати на маніпуляції, виявляти емпатію та ефективно вирішувати кризові ситуації. Вказані уміння та навички притаманні особистостям із розвиненим емоційним інтелектом.

Серед індивідуальних внутрішньоособистісних рис, які наразі є затребуваними, особливо фахівцями професій типу «людина-людина», зокрема, педагогічній діяльності, особлива увага з боку науковців зосереджується довкола характеристик, що узагальнені поняттям «емоційний інтелект», зміст якого пов'язують передусім із професійною та індивідуально-особистісною успішністю людини. Емоційний інтелект, згідно з даними Світового економічного форуму, що відбувся у Давосі у 2016 році, визнано однією з пріоритетних і необхідних компетентностей майбутнього, потрібних всім, хто працює, задля ефективного опанування діяльності та конкурентоспроможності. У лексиці вітчизняної педагогіки цей термін також є новим, його використано в концепції «Нова українська школа» у значенні ключової компетентності освіти, потрібної для успішної самореалізації особистості в суспільстві.

На нашу думку, серед компонентів емоційного інтелекту в професійній компетентності слід виділити самоусвідомлення людини, здатність розпізнавати власні емоції та розуміти їхній вплив на роботу, об'єктивна оцінка своїх сильних і слабких сторін. Мотивація та саморегуляція є невід'ємними складовими емоційного інтелекту. Важливо контролювати власні емоції у складних ситуаціях, мати внутрішню мотивацію до досягнення професійних цілей та оптимізм і здатність зберігати енергію навіть у стресових умовах. Також слід

виділити соціальні навички людини, вони сприяють ефективній комунікації та взаємодії в команді, вмінню управляти конфліктами, домовлятися та надихати інших.

Серед важливих значень емоційного інтелекту для професійної діяльності слід виділити підвищення продуктивності, люди з високим рівнем ЕІ краще справляються зі стресом і складними ситуаціями, вони мотивовані досягати цілей і зберігати ефективність у довгостроковій перспективі. Покращення командної роботи, адже розвинений емоційний інтелект допомагає будувати довірливі відносини в колективі, співробітники з високим ЕІ сприяють створенню позитивної атмосфери. Ефективне керівництво та лідерство, лідери з високим рівнем емоційного інтелекту краще розуміють потреби команди, мотивують її та створюють сприятливий клімат, вони вміють управляти конфліктами та підтримувати баланс між результативністю та добробутом співробітників. Якісне обслуговування клієнтів, працівники з високим рівнем емоційного інтелекту краще розуміють клієнтів і задовольняють їхні потреби.

Слід констатувати єдність поглядів як вітчизняних, так і зарубіжних учених у питанні, що стосується можливості розвитку емоційного інтелекту протягом життя. Так, зокрема, С. Дерев'янка і М. Манойлова у своїх дослідженнях встановили ефективність розвитку компонентів емоційного інтелекту студентів шляхом спеціально організованого навчання.

Отже, емоційний інтелект є невід'ємною частиною професійної компетентності, оскільки сприяє особистісному розвитку, покращенню комунікації, ефективному управлінню емоціями та підвищенню продуктивності. Його розвиток є ключовим фактором успіху в сучасному професійному середовищі.

Література

1. Sala F. (2005). Linking Emotional Intelligence and Performance at Work: Current Research Evidence with Individuals and Groups. Mahwah, NJ, USA: Lawrence Erlbaum Associates, Incorporated. 292.
2. Mayer J.D., Salovey P. (1993). The Intelligence of Emotional Intelligence. Intelligence. №17. 433-442.

СТРУК Дарія,
*студентка, Національний університет біоресурсів
і природокористування
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – ДОДОНОВА Віра,
*доктор філософських наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування
(м. Київ, Україна)*

«ФІЛОСОФІЯ ТРАГЕДІЇ» ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ІМІДЖ УКРАЇНИ

Україна живе у війні вже понад десять років. Значущість її боротьби за свою суб'єктність деякими світовими гравцями ставиться під сумнів. Саме тому одним з пріоритетів міжкультурної комунікації України має бути створення і рекламування її позитивного іміджу на міжнародній арені, що досягається адвокацією національних інтересів України, поширенням інформації про культурні здобутки країни, про її ціннісні орієнтири.

Візитною карткою української культури є постать Тараса Григоровича Шевченка – видатного українського поета, художника та мислителя ХІХ століття, чия творчість стала символом боротьби за свободу та національну ідентичність. Його поезія відображає глибокі філософські роздуми про долю людини та народу, сповнені трагізму та надії. Зазвичай, Тарас Шевченко сприймається у суспільній думці як політичний діяч, представник Кирило-Мефодіївського братства, а не як представник класичної філософської традиції. Натомість, нині в контексті сучасної війни, його творчість постає як історіософське осмислення нашого сьогодення, яку можна назвати «філософією історичної травми», «філософією трагедії». Поняття «філософія трагедії» у контексті творчості Шевченка відображає його сприйняття історичних та соціальних реалій України, а також особисті переживання, які формували його світогляд. Філософія трагедії у творчості Тараса Шевченка є глибоко моральною та гуманістичною. Вона не зводиться лише до зображення страждань – у ній закладено осмислення причин історичних бід, особистої та національної недолі, внутрішнього болю людини, яка водночас любить і страждає. Шевченко не просто зображає трагізм – він осмислює його, ставлячи питання: Чому людина страждає? Чому народ принижений? І що робити далі? Шевченко бачить трагедію не як особисту драму, а як глобальний, історико-філософський процес, що стосується всього українського народу. Рабство, соціальна нерівність, колоніальне поневолення, нищення національної гідності – усе це Шевченко переживає не з холодної відстані, а як щось глибоко особисте. Для нього трагедія – це не тільки біль, а й форма прозріння, коли людина усвідомлює свою справжню цінність і починає боротися. Шевченкова філософія трагедії має релігійно-етичне підґрунтя: Бог у його поезії не завжди милосердний, але справедливий. Через страждання люди очищаються, нарід пробуджується. Трагедія – це шлях до внутрішнього оновлення. Найголовніше – у трагедії Шевченка немає відчаю. Навіть у найтемніших образах поет лишає місце для надії. Саме тому його трагедія – не фаталізм, а виклик, який ставить людину перед вибором: скоритися чи боротися. Трагізм буття України поет вбачав як у зовнішніх, так і внутрішніх обставинах. Іноземна навала, з якою треба було боротися українському народові, – річ самоочевидна. Але не менш очевидним є і лжепатріотизм, фальшивість позицій злих синів власної країни. Коріння зла лежить всередині – воно у втраті національної пам'яті, національної гідності. Недаремно Т. Г. Шевченко не лише не ідеалізує своїх гетьманів, а й гостро

критикує їх:

«...ось що

Ваші славні Брути:

Раби, підніжки, грязь Москви, Варшавське сміття – ваші пани,

Ясновельможнії гетьмани. Чого ж ви чванитеся, ви!

Сини сердешної України!

Що добре ходите в ярмі,

Ще лучче, як батьки ходили.

В іншому місці про горе-керівників він пише:

Доборолась Україна

До самого краю,

Гірше ляха свої діти

Її розпинають...»

Життя – це живе почуття: почуття віри, надії, любові, добра. Добро Т. Г. Шевченко розглядає як справжнє і несправжнє. Справжнє добро у житті людини позбавлене корисливості, розрахунку, нещирості. Псевдодобро – це удаваність, конформність, егоїзм. Особливо зле, коли не вороги, а звичайні люди видають з себе чуйних, добрих друзів:

«Не так тії вороги,

Як добрії люди –

І окрадуть жалкуючи,

Плачучи осудять...»

Вірш «Кавказ» є яскравим прикладом філософії трагедії у творчості Шевченка. У цьому творі поет засуджує колоніальну політику Російської імперії та співчуває поневоленим народам Кавказу:

«За горами гори, хмарою повиті

Засіяні горем, кровію политі...»

Ці рядки відображають глибокий сум та співчуття до народів, що страждають від імперської агресії.

У поемі «Сон» Шевченко критикує самодержавство та соціальну несправедливість:

«У всякого своя доля

І свій шлях широкий...»

Поет підкреслює нерівність та несправедливість суспільного устрою, де доля людини залежить від її соціального стану. Тарас Шевченко прагнув донести до читача думку про необхідність боротьби за свободу та гідність. Він вірив у силу народу та його здатність до відродження. Його поезія закликає не миритися з несправедливістю, а активно протистояти їй. Філософія трагедії у його творчості поєднується з вірою в краще майбутнє та сподіванням на відродження нації. Творчість Тараса Шевченка залишається актуальною і сьогодні. Його філософія трагедії нагадує нам про важливість національної свідомості та боротьби за свої права. Шевченко показує, що навіть у найтемніші часи необхідно зберігати віру та надію на краще. Його поезія є джерелом натхнення для всіх, хто прагне змін і справедливості.

Література

1. Шевченко Т. (2023) Кобзар. Вибрані твори. Київ: Видавництво РМ. 488.
2. Горський В. С. (1997) Історія української філософії: курс лекцій. 3-тє видання. Київ: Наукова думка. 281.
3. Філософські погляди Т. Г. Шевченка. Режим доступу: <https://xreferat.com/104/1605-1-f-losofs-k-poglyadi-t-g-shevchenka.html>

ТЕНЯЄВА Поліна,

*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ШИНКАРУК Василь,
*доктор філологічних наук, професор, Національний
університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК КОНТЕКСТ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ НАРАТИВІВ

Міжкультурна комунікація – це не просто обмін інформацією між представниками різних культур, а це глибоке розуміння культурних відмінностей, символів, традицій, етичних норм та мовних особливостей. Саме ці знання дозволяють створити «працюючий» наратив, який не буде викликати відторгнення або непорозуміння. Для прикладу, кампанії Українського інституту за кордоном демонструють, як важливо враховувати культурний контекст: у США акценти робляться на правах людини, свободі вибору, технологіях; у Франції – на культурі, літературі, мистецтві; у країнах Азії – на історії, цінностях гармонії та національної самобутності. Відповідно, меседжі, які транслюються в межах публічної дипломатії, адаптуються до кожного ринку.

Якщо не враховувати ці відмінності, наратив або буде проігнорований, або може викликати навіть зворотний ефект. Класичний приклад – невдалі інформаційні кампанії, які використовують англоцентричні уявлення про героїзм або демократію в контексті країн з іншим типом політичної культури (наприклад, Близький Схід чи деякі країни Африки).

Успішне формування наративів передбачає наявність міжкультурної компетентності – вміння комунікувати з урахуванням культурного бекграунду іншої сторони. Цей підхід дозволяє державі бути не просто «інформатором», а партнером у діалозі.

Такі навички особливо важливі для дипломатів, медіапрацівників,

аналітиків та всіх, хто працює у сфері міжнародної комунікації. Прикладом ефективного поєднання міжкультурної комунікації й наративної побудови можна назвати Twitter-акаунт України: з гумором, посиланням на глобальні меми та теми, які «зчитуються» у різних культурних просторах, створюється простий, але сильний меседж – Україна сучасна, розумна, відкрита і справедлива країна.

Наративи в міжнародній комунікації стають не просто інструментами, а частиною бренд-платформи держави. Вони формують її імідж – у медіа, дипломатії, культурі, бізнесі. І тут міжкультурна чутливість дає можливість уникнути «одноманітності», замінюючи її на гнучку, адаптовану і контекстно важливу презентацію країни. Україна вже має певні сталі наративи (боротьба за свободу, відкрите суспільство, культурна спадщина), але їх посилення залежить саме від правильного міжкультурного «перекладу» цих смислів у різні культурні системи.

Література

1. Гудкова Т. О. (2020). Міжкультурна комунікація як чинник формування національного іміджу у міжнародному дискурсі. Наукові записки Інституту журналістики. №3. С. 45–51.

2. Юрченко О. А. (2024). Публічна дипломатія як форма міжнародних комунікацій, її роль у формуванні іміджу України. Економіка та суспільство. №54.

<https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/4339>

Мельник Т. М. (2018). Комунікативні стратегії формування іміджу держави у міжнародному медіапросторі. Гілея: науковий вісник. №133. С. 130–133. <http://www.gileya.org>

3. Касьяненко Н. М. (2019). Міжкультурна комунікація як об'єкт дослідження сучасної гуманітаристики. Питання культурології. №35. С.57–63.

ШУНДРИК Станіслав,
*студент спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **САВИЦЬКА Інна,**
*кандидат філософських наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ДИПЛОМАТІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ МІЖКУЛЬТУРНОГО ПОРОЗУМІННЯ

У сучасному світі, що характеризується зростаючою взаємозалежністю та складністю міжнародних відносин, дипломатія набуває особливого значення як ключовий інструмент міжкультурного порозуміння. Вона виступає не лише механізмом врегулювання конфліктів та просування національних інтересів, але й дієвим засобом налагодження діалогу між різними культурними традиціями, цінностями та світоглядами. В умовах глобалізації, коли кордони стають все більш прозорими, а міграційні потоки зростають, здатність держав та їхніх представників ефективно комунікувати та знаходити спільну мову з представниками інших культур є критично важливою для забезпечення стабільності та сталого розвитку.

Історичний досвід свідчить про те, що ігнорування культурних відмінностей та нерозуміння цінностей іншої сторони часто призводили до непорозумінь, ескалації напруженості та навіть збройних конфліктів. Натомість, успішні дипломатичні переговори завжди базувалися на взаємній повазі до культурних особливостей, готовності до компромісу та здатності бачити світ очима іншої культури. Класичним прикладом може слугувати Віденський конгрес 1814-1815 років, де, попри значні політичні розбіжності, учасники змогли досягти тривалого миру в Європі, зокрема завдяки врахуванню культурних та історичних контекстів різних держав.

Сучасна дипломатія використовує широкий спектр інструментів для сприяння міжкультурному порозумінню. До них належать не лише традиційні переговори на рівні глав держав та міністрів закордонних справ, але й різноманітні форми публічної дипломатії, культурного обміну, освітніх програм та міжлюдських контактів. Публічна дипломатія спрямована на безпосереднє спілкування з громадськістю інших країн з метою формування позитивного іміджу держави та кращого розуміння її культурних цінностей, які через свої культурні центри по всьому світу сприяють поширенню німецької та британської культури, а також налагоджують діалог між представниками різних культур.

Особливе місце у міжкультурному порозумінні посідають міжнародні організації, такі як Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО). ЮНЕСКО здійснює численні програми, спрямовані на збереження культурної спадщини, підтримку культурного розмаїття та сприяння міжкультурному діалогу через освіту, науку та культуру (див. Конвенцію ЮНЕСКО про охорону та заохочення розмаїття форм культурного самовираження, 2005).

Однак слід визнати, що міжкультурне порозуміння в рамках дипломатичної діяльності стикається з певними викликами. Мовні бар'єри, стереотипи та упередження, відмінності у системах цінностей та комунікаційних стилях можуть ускладнювати процес переговорів та призводити до непорозумінь. Для подолання цих викликів дипломати повинні володіти не лише глибокими знаннями міжнародних відносин та права, але й високим рівнем міжкультурної

компетентності, що включає емпатію, толерантність, здатність до міжкультурної комунікації та розуміння культурного контексту дій іншої сторони.

У цьому контексті особливої ваги набуває підготовка дипломатичних кадрів. Програми навчання для майбутніх дипломатів повинні включати не лише вивчення іноземних мов та регіональних студій, але й курси з міжкультурної комунікації, крос-культурного менеджменту та психології міжкультурних відносин. Залучення до дипломатичної служби представників різних культурних та етнічних груп також може сприяти збагаченню дипломатичної практики та підвищенню її ефективності у сфері міжкультурного порозуміння.

У висновку хочу зазначити, що дипломатія є незамінним інструментом міжкультурного порозуміння в сучасному світі. Її ефективне використання вимагає не лише політичної волі та професіоналізму дипломатів, але й глибокого розуміння культурних відмінностей, поваги до цінностей інших культур та готовності до діалогу. Розвиток міжкультурної компетентності дипломатичних кадрів, активне використання інструментів публічної та культурної дипломатії, а також підтримка діяльності міжнародних організацій у сфері міжкультурного обміну є важливими кроками на шляху до зміцнення взаєморозуміння та співробітництва між народами. Успішна дипломатія, що базується на міжкультурному порозумінні, є запорукою стабільного та справедливого світового порядку.

ЮРІЙЧУК Василь,
*студент спеціальності «Професійна освіта»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
МОРОЗ Олег,
*аспірант кафедри педагогіки,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ ШЛЯХОМ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ ПОЕТИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ КЛИМЕНТИНИ ПОПОВИЧ ЯК ІДЕАЛУ ЛІДЕРСТВА СЛУЖІННЯ УКРАЇНИ

У сучасних умовах глобалізації формування позитивного міжнародного іміджу держави значною мірою залежить від ефективного представлення її культурної спадщини. Україна має багатий інтелектуальний і духовний потенціал, що зосереджений у творчості визначних діячів, серед яких особливе місце займає Климентина Попович. Її літературна й громадська діяльність стали яскравим виявом національної свідомості, прагнення до збереження мови, традицій, культури та відстоювання права українського народу на власну ідентичність.

Поетична спадщина Климентини Попович — це глибоке художнє осмислення тем патріотизму, краси рідної природи, духовності, боротьби за гідність людини. Її творчість має універсальний характер, що дозволяє їй бути зрозумілою і близькою не лише українському читачеві, а й широкій міжнародній аудиторії. Саме тому популяризація творчості Попович є ефективним засобом формування позитивного іміджу України у світі як держави з багатою культурною спадщиною, глибокими гуманістичними цінностями та стійкою національною ідентичністю.

Особливого значення в процесі популяризації набула робота, спрямована на пошук і відродження забутої спадщини Климентини Попович. Дослідницька діяльність охопила архіви, музеї, бібліотеки Львова, Тернополя, Чернівців, зокрема Національний музей у Львові та музей Івана Франка. У ході цієї роботи ми виявили невідомі листи Климентини Попович до Івана Франка, що дозволило значно розширити уявлення про її творчі зв'язки, суспільну активність та особисту долю. Аналіз епістолярної спадщини засвідчив високий рівень її інтелектуальної зрілості, глибину патріотичних переконань та прагнення до духовного оновлення суспільства.

Паралельно з науковим дослідженням було ініційовано створення куточка пам'яті Климентини Попович у закладі КУ «Гімназія села Новосілка» села Новосілка, куди вона переїхала у 1900 році. Це стало важливим елементом збереження національної культурної пам'яті. Тут представлені документи, рукописи, фотоматеріали, зібрані в процесі архівної роботи, що наочно ілюструють багатогранність її особистості. Відкриття куточка пам'яті сприяло активізації суспільної уваги до її постаті та створило платформу для подальшого дослідження і популяризації її спадщини.

Поетична творчість Климентини Попович може стати невід'ємною частиною сучасних міжнародних культурних програм. Зокрема, важливим є переклад її творів іноземними мовами, публікація антологій української поезії з включенням її віршів, участь у міжнародних літературних фестивалях, організація тематичних виставок, присвячених її життю і творчості. Окрему увагу варто приділити створенню цифрових архівів, мультимедійних проєктів та освітніх курсів на основі її творчості, що дозволить розширити аудиторію і забезпечити інтеграцію української літературної спадщини у світовий культурний простір.

Особливої актуальності популяризація спадщини Климентини Попович набуває сьогодні, в умовах війни та боротьби за збереження української державності. Її ідеї про любов до рідної землі, відповідальність за майбутнє нації, цінність духовного розвитку мають стати основою для формування нової генерації свідомих громадян України та зміцнення міжнародного іміджу нашої держави як осередку свободи, культури та європейських цінностей.

У контексті нашого дослідження було опубліковано тези у Всеукраїнській студентсько-учнівській науково-практичній он-лайн конференції «Сучасна гуманітарна наука в інтерпретації молодих дослідників (до 200-річчя К. Ушинського і 125-річчя НУБіП України) 2023 року» на тему «Учениця школи І.Я.Франка, поетеса Климента Попович: життєвий і творчий шлях» та у

Всеукраїнській студентсько-учнівській науково-практичній онлайн-конференції «Сучасна гуманітарна наука в інтерпретації молодих дослідників 2025 року» на тему «Педагогічні погляди у поетичній творчості Климентини Попович в контексті формування ціннісного ставлення до природи здобувачів спеціальності «Професійна освіта»». Також, ми зареєструвались на участь у «Всеукраїнському конкурсі наукових робіт зі спеціальності «Професійна освіта» у 2024/2025 навчальному році» темою роботи є «Педагогічні погляди у поетичній творчості Климентини Попович в контексті формування ціннісного ставлення до природи здобувачів спеціальності «Професійна освіта»»

Таким чином, популяризація поетичної творчості Климентини Попович є важливою складовою культурної дипломатії України, сприяє поглибленню інтересу світової спільноти до української культури, укріплює позитивний міжнародний імідж держави та надихає на збереження національної спадщини в умовах глобалізаційних викликів.

ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ ТА ЦИФРОВІ АСПЕКТИ
МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

BOSA, Vita,
*Doctor of Pedagogical Sciences,
Associate Professor,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

BOSA, Yevheniia,
*Student of the Faculty of Veterinary Medicine,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

**THE ROLE OF IMMERSIVE TECHNOLOGIES AND CASE METHOD
IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF VETERINARY STUDENTS IN
THE FIELD OF PROFESSIONAL COMMUNICATION**

Modern training of veterinary students in higher education institutions is undergoing dynamic changes, driven by higher education reforms, the digitalization of the educational space, and the growing demand for professional foreign language communication. The pandemic and the transition to distance learning have emphasized the need for new approaches to the methodology, theory, and practice of professional training, particularly with a focus on interdisciplinarity and proficiency in English as the language of international professional communication.

The training of future veterinary specialists includes an informological component (development of digital literacy and the ability to work with information technologies) and a communicative component (the ability to interact effectively in the «veterinarian – animal owner» and «veterinarian – colleague» formats). Both components can be implemented through immersive learning methods, which combine digital technologies with the practical simulation of veterinary practice situations.

According to A. Shapovalov (2012) [1, p. 12], informology is defined as the process of «absorbing, applying, and assimilating the latest technological developments by educational institutions.» The application of virtual reality (VR) and augmented reality (AR) technologies in veterinary education offers opportunities for modeling clinical situations, conducting remote animal examinations, and simulating patient consultations. Despite the active implementation of these technologies in medicine and biology, their development in veterinary education is still at an early stage, especially within the Ukrainian language context.

Immersion in the training of veterinary students is interpreted as prolonged engagement in a professional foreign-language environment through bilingual education using video, audio, and textual materials. The spectrum of immersive

technologies includes real reality (RR), virtual reality (VR), and mixed reality (MR), incorporating computer-mediated elements [3]. The effectiveness of immersion largely depends on the teacher's engagement and the thoughtful design of the educational environment.

The combination of immersive technologies and the case method is highly effective in veterinary education, as it enables the modeling of real clinical, ethical, and communicative situations. As noted by O. Kovalchuk, M. Bondarenko, A. Okhrei, I. Prybytko, and Ye. Reshetnyk (2020) [2], immersive technologies do not replace traditional teaching methods but significantly enhance the effectiveness of training when appropriately integrated.

The case method integrates seamlessly with immersive technologies by allowing the visualization of professional environments, the presentation of fully or partially virtualized input information, and the incorporation of videos, graphics, and interactive elements. This approach contributes to a deeper understanding of professional vocabulary and terminology, the development of language competence, and the ability to work with veterinary documentation and patients in intercultural communication settings [4, pp. 15–38].

In veterinary education, it is possible to apply case studies such as: «Dog poisoning case in a clinic» (English-language consultation); «International online conference on vaccination»; «Discussion of the global epizootic situation».

The application of immersive methods combined with the case method in veterinary education expands the boundaries of traditional learning, ensures student engagement, and fosters the development of critical thinking and communication skills. Future research should focus on the development of Ukrainian-language case studies for veterinary education using modern ICT tools.

The conducted analysis allowed us to characterize the theoretical foundations of the use of immersive methods and the case method in the training of veterinary students, to define their advantages, and to outline the prospects for further research related to the development of methodological case studies involving modern information and communication technologies. This highlights the importance of further integration of digital tools into the professional training of veterinary students.

References

1. Шаповалов А. Дигіталізація як сучасна тенденція розвитку інституту освіти. *Матеріали I Міжнародної наукової конференції ІКС-2012*. Львів : НУ Львівська політехніка, 2012. С. 12–19.
2. Особливості використання імерсивних технологій (віртуальної і доповненої реальності) в медичній освіті та практиці / О.І. Ковальчук, М.П. Бондаренко, А.Г. Охрей, І.Ю. Прибисько, Є.М. Решетник. *Морфологія*. 2020. № 14 (3). С. 158–164.
3. Mixed reality in education, entertainment, and training / C.E. Hughes, C.B. Stapleton, D.E. Hughes, E.M. Smith. *IEEE Computer Graphics and Applications*. 2005. № 25 (6). P. 24–30.
4. Литвинова С.Г. Кейс-метод у вищій школі: теорія і практика. Київ: Видавничий дім «Слово», 2010. С. 15–38.

BUSLO, Ivanna,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life and Environmental
Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

THE ROLE OF CONCRETIZATION IN TRANSLATING VOLODYMYR ZELENSKYY'S SPEECH AT THE MUNICH SECURITY CONFERENCE 2025

Concretization is a key translation technique that involves replacing a word or phrase with a broad meaning in the source language with a more specific term in the target language. This approach is particularly important in translating political speeches, where accuracy and clarity are crucial to conveying the speaker's intentions precisely. In his speech at the Munich Security Conference 2025, Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy addressed several critical issues, including the proposal to create European armed forces and Ukraine's pursuit of peace. He stated, *EN And now, as we fight this war and lay the foundation for peace and security, we must establish the European Armed Forces*. When translating such speeches, the use of concretization ensures the precise delivery of meaning and the necessary impact on the audience.

One example of concretization can be seen in the translation of *EN weapon*. In English, this term has a broad meaning. Translating 'weapon' in Ukrainian may be too general. If the context refers specifically to *EN nuclear weapons*, the use of concretization provides greater precision, rendering it as *UA ядерна зброя* 'nuclear weapon'. This distinction is vital in political discourse, where even a slight ambiguity can lead to misinterpretation.

Another example appears in Zelenskyy's statement, *EN We can no longer wait for someone to decide for us*. It is direct translation from *UA Ми більше не можемо чекати, поки хтось вирішить за нас*. It is grammatically correct but lacks specificity. Since the speech addresses defense policy, a more precise translation would be: *EN We can no longer wait for other countries to decide for us regarding our defense*. This version explicitly states that the decision-making relates to military security, removing any potential ambiguity. This version of the translation accurately conveys the meaning and avoids ambiguity.

In other examples, *UA Ми маємо право жити у своїй країні без страху* corresponds to *EN We have the right to live in our country without fear*. A literal translation may not fully capture the specific threat he refers to. A more precise version would be as *EN We have the right to live in our country without the fear of military aggression*. This concretized translation makes it clear that the fear in question is not general but directly linked to security threats posed by ongoing aggression. Such a translation explicitly points to the threats Zelenskyy is discussing and ensures the correct interpretation of the text.

Concretization is an important tool in translating political speeches, as it helps

make the text clearer for the target audience, avoids ambiguity or inaccuracy, and retains the strength and emotional impact of the original speech. In translating Volodymyr Zelenskyy's speech at the Munich Security Conference 2025, concretization played a key role in delivering his main messages to the international community. This once again highlights the significance of high-quality translation in diplomacy and international relations.

References

1. Chaika, O. (2024). Legal and political discourse in translation via an intercultural lens. *Conference Proceedings, The 7-th international scientific and practical conference «Cross-cultural communication and translation studies: common issues and development prospects»* (May 3, 2024). <https://www.researchgate.net/publication/380575231>
2. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123. [https://doi.org/10.31548/philolog15\(1\).2024.012](https://doi.org/10.31548/philolog15(1).2024.012)
3. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
4. Zelenskyy, V. (2025). Speech at the Munich Security Conference 2025

KOVALOVA, Sofiia,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

MODULATION IN ZELENSKYY'S SPEECH IN 2023 AT THE UNITED NATIONS GENERAL ASSEMBLY

Modulation is a crucial translation technique that involves altering the form of a message by shifting perspective or cognitive categories while retaining the original meaning (Chaika, 2025). This method is particularly useful when a direct, literal translation would produce an awkward, unnatural, or imprecise result in the target language. In the context of political speeches, where rhetoric, persuasive devices, and cultural nuances are essential, modulation plays a vital role in effective communication.

President Volodymyr Zelenskyy's 2023 address to the United Nations General Assembly serves as an excellent case study for analyzing the use of modulation in translation. The speech covered a wide range of global issues, including nuclear threats, energy security, food supply disruptions, and war crimes (Al Jazeera, 2023). Zelenskyy's speech was not only a diplomatic statement but also a persuasive appeal to the international community. By examining how modulation was applied in

translating Zelenskyy's speech from Ukrainian to English, it was possible to gain insight into the complexities of political translation and the importance of maintaining clarity and emotional weight in the target language.

Modulation can take several forms, each serving a distinct purpose in translation. One of the most common types is lexical modulation, which involves changing individual words or phrases to better suit the target language's norms. For example, Zelenskyy's statement, *UA Росія намагається використати дефіцит продовольства на світовому ринку як зброю, в обмін на визнання захоплених територій* / EN *Russia is **weaponizing** the shortage of food on the world market as a tool to gain recognition of the occupied territories*. Here, *UA використати дефіцит продовольства як зброю* (literally EN *to use the shortage of food as a weapon*) is rendered as EN ***weaponizing** the shortage of food*. The verb *to weaponize* conveys the metaphorical use of food shortages in a way that is more natural in English.

Structural modulation, on the other hand, refers to altering grammatical structures, such as converting a passive sentence into an active one or shifting from a noun phrase to a verb phrase to enhance readability. For instance, it appears in the sentence *UA Ми бачимо міста і села в Україні, що зруйновані російською артилерією, зрівняні з землею повністю* / EN (literally) *We see towns and villages in Ukraine that were destroyed by Russian artillery, completely leveled to the ground* / EN *Russian artillery has completely leveled towns and villages in Ukraine, leaving them in ruins*. Structural modulation in this sentence enhances clarity by shifting from a passive to an active structure, reordering cause and effect, and improving naturalness in English. In the original Ukrainian sentence, *що зруйновані російською артилерією, зрівняні з землею повністю* (literally in EN *destroyed by Russian artillery, completely leveled to the ground*), the effect (*destroyed* and *leveled*) appears before the cause (*by Russian artillery*). English prefers a more direct cause-and-effect order, so the translation is modulated to EN *Russian artillery has completely leveled towns and villages in Ukraine, leaving them in ruins*. The active construction makes the sentence more dynamic and explicit about agency, while *leaving them in ruins* replaces the literal *completely leveled to the ground* for a more idiomatic and fluid rendering. These structural changes ensure that the translation is not just accurate but also natural and effective for an English-speaking audience.

Finally, modulation of expectation involves adapting culturally specific references or metaphors to ensure that they make sense in the translated language without losing their intended meaning or emotional power (Chaika, 2024). The overall translation of Zelenskyy's speech demonstrates how modulation enhances message delivery. Political speeches are often laden with rhetorical devices such as metaphors, parallelism, and emotional appeals, all of which must be carefully adapted in translation to maintain their persuasive effect. In Zelenskyy's case, his speech was aimed at rallying international support and conveying the dire consequences of the ongoing conflict. Any loss of nuance or emotional depth in translation could have weakened the speech's impact, making modulation a key strategy for effective communication.

In conclusion, the analysis of modulation in the translation of Zelenskyy's 2023 UN General Assembly speech highlights its critical role in preserving meaning,

emotional impact, and rhetorical effectiveness. The impact of modulation on audience perception is significant. A well-modulated translation ensures that the speech maintains its urgency, persuasiveness, and clarity, allowing listeners and readers in the target language to fully grasp its message. This is particularly important in the context of international diplomacy, where every word carries weight, and slight variations in phrasing can alter the tone or implications of a statement.

References

1. Al Jazeera. (2023, September 20). Full text of Zelensky's speech to the UN General Assembly. Al Jazeera. <https://www.aljazeera.com/news/2023/9/20/fulltext-zelenskyys-speech-to-the-un-general-assembly>
2. Chaika, O. (2024). Intercultural communication in multicultural education: Strategies, challenges, and opportunities. *International Journal of Philology*, 28(1), 116-123.
3. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity. Preprint. <https://www.researchgate.net/publication/388631032>
4. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.
5. Chaika, O. I. (2020). Communication strategies in instruction/acquisition of languages for specific purposes. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(2), 110-116.

TYMOSHCHUK, Karina,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

CONVERSION IN THE TRANSLATION OF THE MEMORANDUM ON SECURITY ASSURANCES IN CONNECTION WITH UKRAINE'S ACCESSION TO THE TREATY ON THE NON-PROLIFERATION OF NUCLEAR WEAPONS

The translation of legal and diplomatic documents requires not only linguistic accuracy but also careful consideration of the political, cultural, and legal implications of specific terminological choices. In an interconnected world where legal and political matters transcend borders, effective communication is essential for fostering mutual understanding and cooperation across diverse cultural contexts (Chaika, 2024). One of the most complex aspects of legal translation is conversion, which refers to the process of transforming lexical, syntactic, or stylistic elements from one language into another while preserving their legal and political significance. The Budapest Memorandum, officially known as the Memorandum on Security Assurances in Connection with Ukraine's Accession to the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons,

serves as a compelling case study for analyzing conversion in diplomatic translation.

The Budapest Memorandum was signed in 1994 by Ukraine, the Russian Federation, the United Kingdom, and the United States. The document provides security assurances to Ukraine in exchange for its renunciation of nuclear weapons. However, the translation of key terms and phrases has given rise to significant political and legal debates. One of the fundamental challenges in translating the Memorandum lies in the interpretation of the monomial (Chaiks, 2020) EN *security assurances*. In the English version, the term *assurances* is used, corresponding to UA *запам'ятовування безпеки* / literally EN *guarantees of security*. The term *guarantees* carries a stronger legal implication, suggesting an obligation rather than a mere commitment. This discrepancy has led to differing interpretations of the signatories' responsibilities under the Memorandum, e.g., UA *запам'ятовування безпеки* → literal EN *security guarantees* → alternative EN *security assurances*. The latter is used in the English text to emphasize the political nature of the commitment, whereas UA *запам'ятовування* (EN *guarantees*) suggests a stronger legal bond.

Another crucial example involves the monomial EN *refrain from the threat or use of force*. The English version explicitly states that the signatories commit to refraining from *the threat or use of force*, whereas the Ukrainian translation implies a broader prohibition against any form of coercion. This variation in wording affects the legal weight of the provision, as it raises questions about whether economic pressure or hybrid warfare could constitute a violation of the Memorandum e.g., UA *утримуватися від загрози чи використання сили* → literal EN *refrain from the threat or use of force* → alternative EN ***abstain from any form of coercion***. This shift makes the provision broader in scope, potentially encompassing non-military pressure.

Furthermore, the principle of economic non-coercion outlined in the Budapest Memorandum exemplifies the difficulties in translating legal and diplomatic language. The monomial EN *to refrain from economic coercion* is rendered in Ukrainian as *утримуватися від економічного тиску*. The term *coercion* suggests a broader range of restrictive economic actions, whereas UA *тиск* / EN *pressure* may imply a softer form of influence. This distinction has been particularly relevant in discussions about the economic relations between Ukraine and Russia, especially in the context of trade restrictions and sanctions imposed after 2014, e.g., UA *економічний тиск* → literal EN *economic pressure* → alternative EN *economic coercion*. The latter choice aligns with legal terminology, emphasizing the forcible nature of the actions.

Additionally, translation choices impact the overall tone and perceived obligations of the signatories. The English text employs diplomatic neutrality, whereas the Ukrainian versions contain slight variations that may alter the interpretation of the signatories' commitments. These differences are significant in international relations, as they influence the perception of the Memorandum's legal force and the expectations placed on the parties involved, e.g., UA *зобов'язання учасників* → literal EN *commitments of the participants* → alternative EN *obligations of the parties*. The latter version strengthens the legal implication of the term *commitments*.

In the broader context of international diplomatic translation, the conversion of legal terminology requires careful attention to the source language's nuances and the target language's legal framework. Scholars emphasize that diplomatic texts must be

translated with precision to prevent misinterpretations that could lead to international disputes. The case of the Budapest Memorandum highlights the crucial role of translation in shaping international agreements and underscores the need for a standardized approach to diplomatic translation to avoid ambiguities that could be exploited for political purposes.

In conclusion, the translation of the Budapest Memorandum demonstrates the complexity of conversion in diplomatic and legal translation. The discrepancies between the English and Ukrainian versions of key terms such as *assurances* versus *guarantees*, as well as *coercion* versus *pressure*, illustrate the significant impact of linguistic choices on international relations. Given the ongoing geopolitical relevance of the Budapest Memorandum, the study of translation conversion remains a vital area of research in international law and diplomacy.

References

1. Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. Routledge.
2. Chaika, O., & Zakatei, Y. (2019). Monomials in English for law. *International Journal of Philology*, 2(14), 114-121.
3. Chaika, O., & Bambura, A. (2019). Structure of English Business Monomials. *Linguistic Bulletin*, 27.
4. Chaika, O. (2019). Binomials in English Audit Terminology. *International Journal of Philology*, вип. 10(3), 68–73.

VEBER, Veronika,
*Bachelor student at Department of
International Relations and Social Sciences,
National University of Life
and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)*

BORROWINGS IN ZELENSKYI'S SPEECH: 2024 NEW YEAR'S GREETINGS

The analysis of Zelenskyy's 2024 New Year's speech reveals a significant use of linguistic borrowings, with English being the dominant source, while Russian and other languages appear less frequently. These borrowings are present in various thematic contexts, including politics, economics, and technology, reflecting Ukraine's evolving linguistic landscape and international engagement. The presence of English terms in key parts of the speech indicates a deliberate rhetorical strategy aimed at reinforcing Ukraine's pro-Western orientation and modernization efforts. Specific terms such as *democracy*, *leadership*, *partnership* in governance, *alliance*, *sanctions*, *defense cooperation* in security, and *innovation*, *digitalization*, *startup*, *investment*, *modernization* in the economic and technological domains highlight Ukraine's alignment with Western institutions like the European Union and NATO. The frequent use of such borrowings suggests an intentional effort to communicate Ukraine's

commitment to democratic values and international cooperation (Anderson, 2020).

Russian borrowings in the speech are minimal and primarily appear in historical references or expressions that have long been integrated into common usage. This limited presence reflects Ukraine's broader linguistic and political shift away from Russian influence, especially in official and political discourse (Chaika, 2025). Compared to previous years, where russified words were more common, their decline highlights the changing role of language in Ukraine's identity formation.

In addition to English, there are isolated occurrences of borrowings from other languages, particularly German and French, mainly in the context of diplomacy and economics. Terms such as FR *résilience* / EN *resilience* and FR *réforme* / EN *reform* emphasize Ukraine's political and economic transformation, while German borrowings like DE *Wirtschaft* / EN *economy* and DE *Investition* / EN *investment* highlight economic cooperation with European partners (Chaika, 2024). These instances demonstrate the influence of European countries on Ukraine's diplomatic and economic discourse, reinforcing its integration into broader international frameworks.

The strategic use of borrowings in Zelenskyy's speech serves multiple rhetorical functions. Politically, English borrowings strengthen the message of international solidarity, particularly in the context of Ukraine's ongoing geopolitical challenges. Economic and technological borrowings reinforce the image of Ukraine as a modern, forward-looking country, emphasizing progress in reforms and digital transformation. Moreover, the use of English terms carrying positive connotations, such as *hope*, *future*, and *progress*, contributes to the emotional appeal of the speech, inspiring confidence among Ukrainians and signaling openness to the global community.

Overall, Zelenskyy's 2024 New Year's speech demonstrates a deliberate and strategic use of linguistic borrowings, particularly from English, as a tool for diplomacy, persuasion, and national branding. The dominance of English borrowings in key thematic areas such as *governance*, *security*, and *economic development* reflects Ukraine's geopolitical trajectory and its ongoing efforts to integrate with the West. The presence of French and German borrowings further reinforces Ukraine's engagement with European partners. As Ukraine continues on its path toward European integration, linguistic choices in political communication are likely to remain an essential aspect of shaping both domestic and international perceptions of the country's future direction.

References

1. Anderson, B. (2020). Imagined communities: Reflections on the origin and spread of nationalism. In *The new social theory reader* (pp. 282-288). Routledge.
2. Chaika, O. (2025). Translation as a Strategic Tool in Cross-Cultural Communication: Countering Russian Propaganda and Preserving Ukrainian Identity.
3. Chaika, O., Sharmanova, N., Maliuga, N., & Savvytska, I. (2022). Multiculturalism in modern mass media: analysis of stereotypes. *Amazonia Investiga*, 11(60), 10-22. <https://doi.org/10.34069/AI/2022.60.12.1>
4. Chaika, O. I. (2020). Communicative strategies in cross-cultural business environment. *Scientific journal «International Journal of Philology»*, 11(1), 114-121.

БАРАНОВСЬКА Каріна,
*студентка спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ІВЧЕНКО Богдана-Юлія,**
*кандидат юридичних наук,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ У МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ: ПРАВОВІ ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У сучасному глобалізованому світі обсяг персональних даних, що передаються через кордони, зростає у геометричній прогресії. Міжнародна комунікація, яка здійснюється через соціальні мережі, корпоративні платформи, електронні платежі та інші цифрові сервіси, створює численні виклики для захисту персональних даних. Законодавства різних країн мають суттєві відмінності, що ускладнює створення єдиних стандартів безпеки даних.

В епоху глобалізації дані є новою «нафтою», адже їх використовують корпорації для аналізу поведінки користувачів, рекламних кампаній та розробки персоналізованих продуктів [1].

Персональні дані поділяються на загальні, наприклад ім'я, електронна пошта, номер телефону та чутливі – медична інформація, біометричні дані, банківські реквізити. Серед основних груп ризику витоку даних можна зазначити соціальні мережі, електронна комерція, онлайн-банкінг та великі дані.

Основні правові виклики у сфері міжнародного захисту персональних даних у різних країнах мають свої особливості, а отже і механізми їх захисту. Це можна простежити у різних підходах до законодавчого забезпечення цього питання.

Наприклад у Європейському Союзі загальний регламент про захист даних є найсуворішим у світі стандартом щодо конфіденційності. Він застосовується навіть до компаній за межами ЄС, якщо вони обробляють дані європейських громадян.

У США відсутній єдиний федеральний закон, проте існують окремі акти для різних сфер, наприклад, Каліфорнійський закон про конфіденційність споживачів.

У Китаї існує жорсткий контроль держави за персональними даними, особливо у сфері кібербезпеки [2].

В Україні Закон «Про захист персональних даних» відповідає європейським стандартам, але потребує оновлення з огляду на новітні технології [3].

Загалом, загрози витоку даних та кібератак, а саме: використання персональних даних у кібершахрайстві, фішингових атаках, соціальному інжинірингу, недостатній рівень обізнаності користувачів про ризики та методи захисту, масштабні витoki даних (наприклад, зломи) свідчать про вразливість систем навіть великих корпорацій.

А отже, існує необхідність гармонізації правових норм, а саме впровадження двосторонніх угод між державами щодо обміну персональними даними, співпраці міжнародних організацій у питаннях конфіденційності та необхідність створення єдиного глобального стандарту щодо захисту даних.

Отже, захист персональних даних у міжнародній комунікації є однією з головних правових проблем нашого століття. Відмінності у законодавствах, зростаюча загроза витоку інформації та розвиток нових технологій роблять необхідним створення глобальних стандартів конфіденційності. А ключовими напрямками розвитку у цьому питанні є гармонізація правових норм, використання передових технологій для кібербезпеки та підвищення обізнаності громадян.

Література

1. Пеньков О. Захист персональних даних: регулювання та вади. URL: <https://tclegalbureau.com/2020/06/28/202006281/>
2. Саєнко, Харенко. Аналіз законодавства про захист персональних даних України. *Додатки до Звіту*. URL: https://ecpl.com.ua/wp-content/uploads/2020/09/UKR_09142020_CEP_Dodatky-do-Finalnoho-zvitu.pdf
3. Бем М., Городиський І. Захист персональних даних: правове регулювання та практичні аспекти. *Науково-практичний посібник*. 2021. URL: https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/Handbook_Pers_Data_Protect_2021.pdf

БОХАН Анна-Марія,
*студентка спеціальності «Журналістика»
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь,**
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЕКОНОМІЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Міжнародна комунікація у сучасному світі стала основним каналом взаємодії між країнами, культурами та народами. Це складна і багатовимірна сфера, яка поєднує економіку, право, міжкультурну взаємодію та іміджеву

політику. У сучасному світі міжнародна комунікація є необхідною умовою ефективного функціонування глобального суспільства. Вона охоплює не лише обмін інформацією, а й формування уявлень, іміджу держави, вплив на міждержавні відносини. Завдяки стрімкому розвитку цифрових технологій, процеси міжнародної комунікації стали швидшими, ширшими та складнішими.

Однією з ключових складових міжнародної комунікації є економічний вимір. Сьогодні інформація стала товаром, який має цінність, і тому активно використовується у глобальному бізнесі. Медіакорпорації, транснаціональні компанії, міжнародні інформаційні агентства – усі вони використовують комунікацію як інструмент впливу, просування товарів, послуг, ідей. У цьому контексті виникає потреба у професіоналах, які здатні не лише передавати інформацію, а й аналізувати її, враховуючи економічні особливості конкретного регіону чи країни.

Не менш важливим є і правовий аспект міжнародної комунікації. Світова спільнота виробила низку міжнародних правових норм, які регулюють обіг інформації, захист авторських прав, відповідальність за поширення неправдивої або маніпулятивної інформації. Журналісти, редактори, комунікатори повинні знати й дотримуватись цих норм, особливо коли працюють у багатонаціональному середовищі.

Крім того, міжнародна комунікація тісно пов'язана з міжкультурною взаємодією. Важливо не лише передати повідомлення, але й зробити це так, щоб воно було зрозумілим, не образливим, релевантним для іншої культури. У цьому контексті комунікація набуває дипломатичного значення, адже вміння використання слів, візуального контексту та невербальних знаків може або сприяти порозумінню, або створити бар'єри.

Від якості міжнародної комунікації залежить те, як світ сприймає конкретну державу. Чітка, чесна, прозора інформаційна політика сприяє формуванню позитивного іміджу країни, її привабливості для інвесторів, партнерів, туристів. Це не лише справа державних органів чи дипломатів, а й журналістів, які працюють на міжнародному рівні.

Сучасні виклики міжнародної комунікації також пов'язані з інформаційною безпекою. Кібератаки, дезінформаційні кампанії, фейкові новини – все це загрожує стабільності як окремих країн, так і всього міжнародного простору. У зв'язку з цим держави розробляють стратегії інформаційного захисту, впроваджують законодавчі ініціативи та технологічні рішення для моніторингу інформаційного простору.

Особливу увагу необхідно приділити ролі міжнародних організацій у регулюванні глобальної комунікації. Наприклад, ЮНЕСКО активно просуває ідеї свободи слова, доступу до інформації, медіаграмотності. Інші структури, як-от Міжнародний союз електрозв'язку (МСЕ), опікуються технічними стандартами та координацією комунікаційних систем на глобальному рівні.

Важливим чинником міжнародної комунікації є і розвиток соціальних мереж. Вони стали не лише платформою для особистого спілкування, але й потужним інструментом впливу, мобілізації, створення міжнародного резонансу. Такі інструменти, як Twitter, Facebook, YouTube, TikTok, широко

використовуються державами, міжнародними організаціями, активістами для трансляції своїх позицій та реагування на глобальні події.

Журналістика, яка працює у міжнародному контексті, має бути адаптивною, чутливою до культурних відмінностей, обізнаною у правових та економічних аспектах. Відповідальність журналіста у такому середовищі зростає, адже один неправильно поданий факт може призвести до непорозумінь або навіть до дипломатичного конфлікту.

На нашу думку, міжнародна комунікація перетворюється на сферу стратегічного значення, де важливими є не лише зміст, а й форма подання, інструменти поширення, аудиторія та контекст. Саме тому для майбутніх журналістів вкрай важливо вивчати цю тематику, розуміти її особливості та відповідально ставитися до ролі комунікатора у глобалізованому світі.

ЄВЛАН Катерина,

студентка спеціальності «Журналістика»,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

Науковий керівник – ШИНКАРУК Олександра,

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ

Публічна дипломатія є важливим способом створення позитивного образу країни у світі. Вона включає в себе не лише співпрацю між державами, а й участь простих громадян, громадських організацій, навчальних закладів і місцевих громад у міжнародному спілкуванні. Особливо важливою у цьому процесі є міжкультурна комунікація, адже саме вона дозволяє налагоджувати довіру, порозуміння та підтримку з боку інших країн. В Україні територіальні громади все активніше долучаються до цього процесу й відіграють важливу роль у просуванні країни на міжнародній арені.

Н.В. Горло відзначає, що після реформи місцевого самоврядування українські громади отримали більше можливостей для самостійної співпраці з іншими країнами. Вони почали створювати власні культурні, освітні та інформаційні ініціативи, які не тільки показують українську культуру світу, а й допомагають налагодити добрі відносини з іншими народами. Така міжкультурна взаємодія дозволяє краще розуміти одне одного, руйнує стереотипи й зміцнює довіру до України як відкритої демократичної держави [1].

Міжкультурне спілкування є дуже важливою частиною публічної дипломатії, тому що саме завдяки обміну традиціями, спільним заходам і відкритому діалогу різні народи краще розуміють одне одного, налагоджують

дружні стосунки і будують довіру. Участь громадських організацій і місцевих громад у цих процесах дозволяє Україні гідно презентувати себе на світовій арені.

Значну роль відіграють новітні технології, зокрема інтернет, які забезпечують швидкий обмін інформацією та взаємодію з міжнародними партнерами, що дозволяє створювати нові формати співпраці та обміну досвідом, залучаючи більшу аудиторію до культурного діалогу.

Сьогодні публічна дипломатія все більше змінюється під впливом новітніх технологій. Звичайні форми дипломатичного спілкування доповнюються цифровими інструментами, які дозволяють державам бути ближчими до іноземної аудиторії. У цьому контексті міжкультурна комунікація набуває ще більшої ваги, адже саме вона дає можливість доносити цінності, традиції та позицію країни у зрозумілій і доступній формі.

На думку науковців, важливу роль у сучасній публічній дипломатії відіграють соціальні мережі, онлайн-платформи, блоги та віртуальні події. Вони дають змогу встановлювати зв'язки з представниками інших культур швидко і безпосередньо, що раніше було неможливим у класичній дипломатії. Це відкриває нові можливості для співпраці, спілкування і формування позитивного образу країни в очах міжнародної спільноти [3].

Водночас такі нові умови створюють певні труднощі – наприклад, інформаційні атаки, фейкові новини чи складність контролю за інформаційним простором. Тому для успішної публічної дипломатії важливо не тільки користуватися новими каналами комунікації, а й вміти адаптуватися до викликів цифрового середовища.

Громади, які вже мають партнерські відносини з іншими містами за кордоном, активно беруть участь у спільних заходах, міжнародних проєктах у сфері освіти, культури та розвитку, що дозволяє створювати платформи для міжкультурного спілкування, яке, в свою чергу, стає важливим інструментом не лише для пізнання культур інших країн, але й для формування позитивного іміджу України на міжнародній арені. У результаті міжкультурного обміну руйнуються стереотипи, зміцнюється довіра, що має велике значення для розвитку відносин з іншими державами.

Публічна дипломатія здатна значно підвищити ефективність просування українських інтересів та культурної спадщини на світовій сцені. Це дає можливість Україні бути більш видимою та активно взаємодіяти з міжнародною спільнотою, представляючи свої цінності, традиції та досягнення. Однак для досягнення максимального ефекту важливо, щоб такі ініціативи отримували підтримку як на державному рівні, так і від міжнародних партнерів. Лише через об'єднання зусиль та спільні дії можна досягти сталого розвитку публічної дипломатії, що, у свою чергу, сприятиме зміцненню позицій України та її позитивного іміджу у світі.

Література

1. Горло Н.В. (2024). Міжкультурна комунікація територіальних громад як складова публічної дипломатії України. Сучасні політичні візії.

<https://journalsofznu.zp.ua/index.php/political/article/download/4369/4165/>

2. Павлюх М. В. та Кушней С.Р. Публічна дипломатія як тренд у сучасних політичних відносинах: процеси трансформації // Політичне життя. — 2022. <https://jpl.donnu.edu.ua/article/download/13526/13431>

КОНОВАЛЕНКО Дар'я,
*студентка гуманітарно-педагогічного факультету,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ІВЧЕНКО Богдана-Юлія,**
*кандидат юридичних наук,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ У ПРОЦЕСІ ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ ЩОДО ОБ'ЄКТІВ ВСЕСВІТНЬОЇ СПАДЩИНИ

У сучасному, глобалізованому світі, пам'ятки світової спадщини ЮНЕСКО стають не лише символами культурної ідентичності, а й ареною для міжнародних суперечок, які породжені історичними, політичними та економічними факторами. У таких випадках міжкультурна комунікація виступає ключовим інструментом досягнення порозуміння між сторонами, а також ефективного правового врегулювання спорів.

Міжкультурна комунікація сприяє глибшому розумінню різноманітних культурних контекстів, в яких формувались певні об'єкти спадщини. Кожна країна або етнічна група має власне бачення, ставлення та символічне значення певних пам'яток. Наприклад, суперечки щодо права використання або реституції культурних цінностей часто пов'язані з колоніальним минулим та проблемами історичної несправедливості [1]. Саме міжкультурний діалог дозволяє уникнути ескалації конфліктів, враховувати всі точки зору та зберігати баланс між культурною гордістю та міжнародними нормами.

ЮНЕСКО розробила низку механізмів для мирного врегулювання спорів у сфері світової спадщини. Зокрема, мова йде про процедури медіації та примирення, що дозволяють країнам вирішувати суперечки без судового втручання. За допомогою нейтральних посередників сторони мають змогу знайти спільне рішення, котре враховує їх культурні цінності та міжнародні зобов'язання [2]. Такі рішення можуть передбачати реституцію об'єкта, його передачу на умовах культурного обміну або створення спільного центру збереження. Наприклад, ЮНЕСКО офіційно просуває процедури медіації у спорах щодо незаконного вивезення та повернення об'єктів культурної спадщини, що часто супроводжуються глибокими емоційними та історичними розбіжностями між державами [3].

Крім того, зростає роль міжнародної судової практики у цій сфері. Яскравим прикладом стала справа знищення культурних об'єктів у місті Тімбукту (Малі), де Міжнародний кримінальний суд вперше кваліфікував навмисне руйнування об'єктів спадщини як воєнний злочин. Такий підхід зміцнює юридичні рамки захисту культурної спадщини та підкреслює її глобальне значення. У 2023 році ЮНЕСКО та Міжнародний кримінальний суд посилили співпрацю у сфері захисту культурної спадщини, визнаючи спільну відповідальність за її охорону як елемент міжнародної безпеки та гуманітарного права [2].

Попри ці зусилля, існують значні виклики. Один з них –розмаїття правових систем і культурних традицій, котрі ускладнюють пошук єдиного юридичного інструментарію. Іншим викликом є політичний тиск: культурна спадщина часто стає об'єктом націоналістичних наративів, що створює бар'єри для об'єктивного діалогу.

Ще однією проблемою є недостатня участь місцевих громад, котрі нерідко не беруть участі у переговорах, хоча саме вони є безпосередніми носіями культури. У цьому контексті важливим є підхід, який просуває Міжнародний союз охорони природи (IUCN), –забезпечення участі місцевих громад і повага до прав людини при управлінні об'єктами спадщини [1].

Отже, міжкультурна комунікація у процесі юридичного врегулювання спорів щодо об'єктів світової спадщини виступає не лише інструментом мирного діалогу, але й важливим фактором формування глобального правопорядку, що ґрунтується на повазі до культурного різноманіття, історичної пам'яті та спільної відповідальності. Успішне вирішення таких спорів можливе лише за умов відкритого діалогу, взаємоповаги та гнучкості у врахуванні різноманітних культурних і правових реалій.

Література

1. World Heritage, Local Communities and Human Rights. *IUCN*. URL: <https://iucn.org/content/world-heritage-local-communities-and-human-rights>.
2. International Criminal Court and UNESCO Strengthen Cooperation on the Protection of Cultural Heritage. *UNESCO*. URL: <https://www.unesco.org/en/articles/international-criminal-court-and-unesco-strengthen-cooperation-protection-cultural-heritage>.
3. Mediation and conciliation under the aegis of the Committee. *UNESCO*. URL: <https://www.unesco.org/en/fight-illicit-trafficking/mediation-and-conciliation>.

КУДРЯ Олександр,
студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь**,
доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)

МІЖНАРОДНА І МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

У сучасному світі, що стрімко глобалізується, міжнародна комунікація відіграє ключову роль у формуванні образу держави на міжнародній арені. Імідж країни – це не лише елемент м'якої сили, а й потужний інструмент політичного, економічного та культурного впливу. Метою нашого дослідження – проаналізувати, як міжнародна комунікація впливає на формування іміджу держави, зокрема у контексті сучасних медіа та цифрових технологій.

Образ країни формується не лише шляхом офіційної дипломатії, а й через міжособистісне спілкування, ЗМІ, соціальні мережі, публічну дипломатію, культурні обміни. В умовах інформаційного перевантаження позитивний імідж держави стає результатом цілеспрямованих комунікаційних стратегій.

Основними аргументами та ідеями, на нашу думку, є:

1. Роль міжнародної комунікації в іміджетворенні. Ефективна міжнародна комунікація дозволяє доносити світовій спільноті цінності, пріоритети, досягнення держави. Вона сприяє зменшенню стереотипів і формує довіру до країни як партнера.

2. Міжкультурна комунікація як міст між народами. Міжкультурна комунікація сприяє розумінню культурних особливостей інших народів, що знижує ризики непорозумінь і конфліктів. Успішні кейси – міжнародні фестивалі, освітні програми, культурна дипломатія.

3. Медіа як інструмент формування міжнародного іміджу. ЗМІ та соціальні мережі сьогодні – основні платформи, де відбувається конструювання іміджу держав. Активна присутність у глобальному інформаційному просторі дозволяє формувати позитивний образ та впливати на громадську думку.

4. Цифрова дипломатія. Використання цифрових технологій у публічній дипломатії стало невід'ємною частиною міжнародного комунікаційного процесу, наприклад, Twitter-дипломатія, онлайн-форуми, мультимедійні платформи.

У XXI столітті міжнародна та міжкультурна комунікація набула стратегічного значення для держав, що прагнуть посилити свою присутність у глобальному інформаційному просторі. Формування позитивного іміджу країни стало невід'ємною частиною сучасної політики, оскільки від цього значною мірою залежать довіра з боку міжнародної спільноти, економічні інвестиції, туристичний потік, а також здатність країни захищати власні інтереси без застосування сили – за допомогою так званої «м'якої сили». Ефективна

міжнародна комунікація дозволяє державам демонструвати свої культурні, наукові, економічні досягнення, нівелювати або змінювати наявні стереотипи, запобігати конфліктам та налагоджувати конструктивний діалог навіть у кризових ситуаціях. Успішний імідж країни формується не лише на основі офіційних заяв або міжнародної політики, а й через цілеспрямовані зусилля у сфері публічної дипломатії, міжкультурних обмінів, роботи із засобами масової інформації та соціальними мережами. Особливу роль у цьому процесі відіграють сучасні цифрові технології. Цифрова дипломатія, активна присутність у глобальних онлайн-платформах, використання креативних форматів (відео, візуальні історії, інфографіка) дають змогу державам оперативно реагувати на виклики, доносити свою позицію до широкої аудиторії та формувати привабливий образ.

Таким чином, міжнародна і міжкультурна комунікація є не просто супутнім елементом зовнішньої політики, а її ключовим інструментом. Держави, які усвідомлюють важливість цілеспрямованої роботи над власним іміджем, мають більше шансів на успіх у сучасному світі, де інформація стала новою валютою впливу. Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку включають аналіз ефективності конкретних стратегій цифрової дипломатії, вивчення комунікаційних практик різних країн та пошук оптимальних моделей міжнародної комунікації для зміцнення позицій держави на світовій арені.

Література

1. Nye J. Soft Power (2004). The Means to Success in World Politics. PublicAffairs.
2. Макарова Н.В. (2022). Міжнародна комунікація як чинник формування іміджу держави // Журнал міжнародних досліджень.
3. Гудкова О.М. (2019). Міжкультурна комунікація: навч. посібник. Київ: Центр учбової літератури.
4. Pamment, J. (2013). New Public Diplomacy in the 21st Century: A Comparative Study of Policy and Practice. Routledge.

КУРБАТОВА Аріна,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь,**
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ТУРИСТИЧНА ПРИВАБЛИВІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ КРАЇНИ

У сучасному світі, де інформація поширюється миттєво, імідж країни став таким самим важливим, як і її економічні чи політичні показники. Один із найефективніших способів формування позитивного міжнародного іміджу – це туризм, який дозволяє країні «говорити» з усім світом мовою культури, історії, архітектури, гостинності та відкритості.

Туристична привабливість – це не лише наявність гарних краєвидів чи архітектурних пам'яток, а цілий комплекс факторів: культурна спадщина та автентичність; природні ресурси: гори, річки, моря, степи; розвинена інфраструктура; доступність та якість сервісу; безпека; гостинність місцевого населення. Ці елементи впливають на те, як іноземці сприймають країну, яку роль вона відіграє у їхній уяві, а згодом – і в медіа, політиці та економіці.

Згідно з концепцією Джозефа Ная, «м'яка сила» – це здатність країни впливати на інші держави через привабливість культури, цінностей, політики, а також туризму. Якщо країна приваблює туристів, то вона викликає симпатію, інтерес, довіру [1]. У світі є чимало позитивних прикладів. Зокрема, Японія перетворила свою традиційну культуру, кухню та технології на справжній бренд; Іспанія після диктатури почала активно розвивати туристичну інфраструктуру – і тепер це одна з найбільш відвідуваних країн світу; ОАЕ створили з Дубая символ розкоші та інновацій.

Україна має величезний туристичний потенціал: різноманітні регіони: Карпати, Поділля, Чорноморське узбережжя, Слобожанщина, Полісся; потужна культурна спадщина: дерев'яні церкви, козацькі фортеці, давньоруські міста; гостинні люди, унікальна кухня, музика, фольклор. Навіть під час війни міжнародна спільнота бачить в Україні країну сили, гідності та культури опору.

На нашу думку, що можна зробити для розвитку туризму в Україні?

1. Створення сильного національного бренду, априклад, як це зробили Грузія чи Литва. Ми маємо бути впізнаваними за межами країни.
2. Внутрішній туризм – основа сталого розвитку. Особливо в умовах війни, ми можемо подорожувати країною, підтримуючи локальний бізнес.
3. Діджиталізація туризму. Необхідно запускати більше віртуальних турів, мобільних застосунків, інтерактивних мап, AR/VR-екскурсій. Це зробить Україну доступною навіть із-за кордону.
4. Промоція через інфлюенсерів. Запрошення іноземних блогерів, журналістів, митців, які можуть подивитись на Україну по-новому і донести це до своїх аудиторій.
5. Розвиток креативного туризму. Це майстер-класи, фестивалі, культурні проєкти — де турист не просто спостерігає, а бере участь, що дає глибше занурення і сильніші емоції.

6. Реабілітаційний та військовий туризм. У майбутньому – відкриття музеїв війни, відбудованих міст, екскурсії, які розповідатимуть правду про сучасну історію України.

Таким чином, туризм – це більше, ніж відпочинок, це стратегічна складова міжнародного позиціонування держави. Україна має все необхідне для того, щоб стати привабливою туристичною країною з унікальним іміджем – країною сили, свободи, культури та європейського майбутнього. Наше завдання – використати цей потенціал з розумом і натхненням.

Література

1. Nye, J. (2004). Soft Power. PublicAffairs.
2. Anholt, S. (2010). Places: Identity, Image and Reputation. Palgrave Macmillan.

КУХАР Віталіна,

*студентка спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ІВЧЕНКО Богдана-Юлія,
*кандидат юридичних наук,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ЯК РЕГУЛЯТОР МІЖДЕРЖАВНОГО СПІЛКУВАННЯ

Міжнародне право є ключовим механізмом регулювання відносин між державами. Його головне завдання – забезпечення мирного співіснування, запобігання конфліктам і сприяння міжнародній співпраці. У світі, де держави взаємодіють у різних сферах – політиці, економіці, культурі – важливо мати чіткі норми та правила, що регулюють ці відносини.

Міжнародне право – це система правових норм, які регулюють відносини між державами та іншими суб'єктами міжнародного права.

Основними джерелами міжнародного права є:

1) міжнародні договори (Договір про нерозповсюдження ядерної зброї 1968 р. – домовленість між країнами про недопущення поширення ядерної зброї та збільшення кількості ядерних держав; «Паризька кліматична угода» 2015 р. – угода між країнами щодо зменшення викидів парникових газів для боротьби зі змінами клімату; Генеральна угода за тарифів і торгівлі 1947 р. – угода між країнами щодо регулювання умов міжнародної торгівлі та зниження тарифів і бар'єрів; Європейська конвенція з прав людини 1950 р. – міжнародний договір, який гарантує захист прав людини та основних свобод; Віденська конвенція про

право міжнародних договорів 1969 р. – основне джерело норм права міжнародних договорів та інші);

2) міжнародний звичай (негласні правила, неписаний звід правил поведінки, які сформувалися історично та яких дотримуються за неформальною згодою у міжнародній практиці);

3) загальні принципи права, визнані цивілізованими націями;

4) рішення міжнародних судів, які впливають на розвиток міжнародного права;

5) документи міжнародних організацій, такі як резолюції ООН та ОБСЄ.

До ключових принципів міжнародного права належать:

1) суверенна рівність держав – усі держави є рівноправними учасниками міжнародних відносин;

2) незастосування сили або загрози силою – заборона агресії та воєнних конфліктів;

3) невтручання у внутрішні справи інших держав;

4) мирне вирішення спорів – через переговори та міжнародні суди;

5) повага до прав людини – захист основоположних прав на міжнародному рівні.

Міжнародні організації сприяють дотриманню норм міжнародного права. Як приклади, можна привести наступні:

- ООН – підтримує мир і безпеку, захищає права людини.

- ОБСЄ – забезпечує контроль за дотриманням демократичних стандартів.

- Європейський Союз – регулює політичні та економічні відносини між європейськими країнами.

- Світова організація торгівлі (СОТ) – регулює міжнародну торгівлю.

Щодо сучасних викликів, то у міжнародному праві можна назвати такі як:

- порушення територіальної цілісності держав;

- використання сили без санкції ООН;

- питання екологічної безпеки та зміни клімату;

- захист прав людини в умовах глобалізації.

Перспективи міжнародного права спрямовані на розвиток механізмів ефективного забезпечення його норм, посилення ролі міжнародних судів та вдосконалення правових інструментів у сфері міжнародної безпеки.

Міжнародне право є основою стабільного міждержавного спілкування, забезпечуючи правові механізми для співпраці та мирного врегулювання суперечок. Роль міжнародних організацій у підтримці норм права є надзвичайно важливою. Його ефективність залежить від дотримання державами його норм та розвитку механізмів їхнього виконання. У майбутньому міжнародне право має адаптуватися до нових викликів глобалізації та забезпечити рівноправне співіснування всіх суб'єктів міжнародного права.

МИКИТЕНКО Софія,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра,**
*кандидат юридичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ УКРАЇНИ ЗАСОБАМИ МІЖНАРОДНОЇ ТА МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

У сучасному світі імідж держави набуває ключового значення як стратегічний ресурс, що впливає не лише на її міжнародну репутацію, а й на внутрішню політичну стабільність, економічну привабливість та ефективність реалізації зовнішньополітичних ініціатив. У глобальному інформаційному суспільстві, де символічний капітал часто має не менше значення, ніж матеріальний, формування позитивного іміджу стає одним із пріоритетних завдань державної політики.

У науковій літературі імідж держави розглядається як узагальнений образ країни, сформований у свідомості внутрішніх і зовнішніх аудиторій. Цей образ базується як на раціональному сприйнятті фактів, так і на емоційних уявленнях, стереотипах та наративах. Дослідники зазначають, що ефективний імідж повинен бути чітким, стійким, унікальним та відповідати реальній політичній, економічній та культурній дійсності держави. Формування такого іміджу вимагає системного підходу, що поєднує елементи стратегічного планування, публічної дипломатії, інформаційної політики та комунікаційного менеджменту [1, 2, 3, 4].

Одним із центральних аспектів формування іміджу є внутрішнє позиціонування держави. Тобто, імідж, який формується у свідомості власних громадян, має безпосередній вплив на зовнішній образ країни. Якщо населення не довіряє державним інституціям, сприймає владу як корумповану, неефективну або некомпетентну, це неодмінно транслюється в зовнішнє середовище. Тому першочерговим завданням є побудова прозорості, відповідальної системи управління, яка заслуговує на довіру громадян. У цьому контексті особливо важливою є етична культура державних службовців, ефективна кадрова політика, наявність механізмів зворотного зв'язку між владою і суспільством.

Зовнішній імідж держави формується в результаті дії низки чинників: дипломатичної активності, участі в міжнародних організаціях, розвитку культурної дипломатії, реалізації інформаційних кампаній, а також реагування на надзвичайні ситуації. Зокрема, під час криз держава проходить своєрідний

«тест» на здатність керувати викликами, а реакція міжнародної спільноти багато в чому залежить від того, наскільки компетентно й прозоро вона поводить себе у складних обставинах. Технології відіграють тут не останню роль – завдяки стрімкому розвитку цифрових каналів комунікації інформація поширюється блискавично, формуючи громадську думку за межами країни буквально за лічені години.

У процесі формування іміджу важливим є також стратегічний аналіз. Один із дієвих інструментів – SWOT-аналіз, який дозволяє систематизувати сильні та слабкі сторони держави, а також виявити зовнішні можливості та загрози. Такий підхід сприяє розробці ефективної іміджевої стратегії, що відповідає реаліям та потенціалу країни. При цьому стратегія повинна не лише «маскувати» недоліки, а й акцентувати увагу на тих характеристиках, які дійсно відображають сильні сторони держави – культурні досягнення, інноваційний потенціал, демократичні інститути, тощо.

На прикладі України можна простежити, наскільки складним і водночас визначальним є питання державного іміджу. В умовах воєнної агресії та гібридних загроз, іміджева політика України відіграє ключову роль у мобілізації підтримки з боку міжнародної спільноти. Починаючи з 2014 року, і особливо після повномасштабного вторгнення у 2022 році, український імідж трансформувався – від сприйняття країни як «пострадянської периферії» до уособлення боротьби за свободу, демократію та європейські цінності. Цей імідж сформувався завдяки рішучості українського народу, активності громадянського суспільства, відкритості лідерів держави та ефективному використанню інформаційних каналів для комунікації із зовнішнім світом.

Позитивний імідж держави не може базуватись винятково на війні та героїзмі. Він повинен включати довгострокову стратегію просування культури, науки, мови, спадщини. Українська музика (Kalush Orchestra, DakhaBrakha), фільми (наприклад, стрічка «20 днів у Маріуполі»), письменники, митці, науковці – усі вони створюють «людське обличчя» України.

Разом з тим, постає низка викликів, зокрема ризик надмірної персоніфікації іміджу через фокус на лідерах держави, що може призвести до вразливості у разі політичних змін. Крім того, Україна має працювати над системною комунікацією своїх реформ, досягнень і перспектив, аби імідж не був реактивним, а формувався проактивно. Необхідною умовою є також розвиток культурної дипломатії – як м'якої сили, що здатна закріпити позитивні асоціації з країною через мистецтво, літературу, освіту та міжособистісні зв'язки.

У підсумку слід наголосити, що імідж держави – це не просто «обкладинка», а складова національної безпеки, зовнішньої політики та внутрішньої легітимності. Його формування потребує стратегічного бачення, чіткого планування та синергії всіх зацікавлених суб'єктів – від уряду до кожного громадянина. В умовах сучасних трансформацій імідж не лише відображає реальність, а й активно її формує.

Література

1. Головченко С. В. (2022). Особливості формування іміджу держави у сучасному медіапросторі. Науковий вісник Херсонського державного університету. <http://www.kspu.edu>
2. Романюк Н. І. (2021). Соціальні мережі як інструмент впливу на імідж держави. MediaForum, № 17. <https://journals.chnu.edu.ua>
3. Данильченко І. В. (2020). Публічна дипломатія як інструмент формування позитивного міжнародного іміджу держави. Вісник ДДУВС. Серія: Політичні науки. <https://visnik.dduvs.in.ua>
4. Наливайко А. В. (2022). Стратегічні комунікації та іміджева політика держави в умовах війни. Юридичний науковий електронний журнал. <https://jurnaluljuristic.in.ua>

МИХАЙЛЮК Анжеліка,
*студентка спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – **ВАКУЛИК Ірина,**
*кандидат філологічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ЯК ПОВИННІ КОМУНІКУВАТИ МАЙБУТНІ ПСИХОЛОГИ

Комунікація завжди є основою всіх психологічних практик. Від того, як психологи комунікують зі своїми клієнтами, значною мірою залежить успіх психологічного лікування, розвитку особистості та досягнення бажаних результатів. Сфера психології потребує високого рівня комунікативних навичок, оскільки робота психолога передбачає не лише діагностику, але й емоційну підтримку, допомогу у розв'язанні конфліктів і розвитку здорових моделей поведінки.

1. Комунікація як основа психологічної практики. Відразу слід зазначити, що комунікація в психології охоплює значно більше, ніж просто обмін інформацією. Це цілий процес взаємодії між психологом і клієнтом, в якому беруть участь вербальні та невербальні компоненти. Для психолога це означає вміння формулювати запитання таким чином, щоб вони сприяли розвитку розмови, а не блокували клієнта або викликали у нього захисні реакції.

Невербальна комунікація є важливим інструментом в роботі, оскільки вона може розповісти набагато більше, ніж слова. Наприклад, під час консультацій клієнт може не бажати прямо говорити про свої переживання, але його міміка, поза і навіть тон голосу можуть містити важливу інформацію.

Емоційна інтелігентність – здатність усвідомлювати, розуміти та керувати своїми емоціями, а також емоціями інших людей. Психолог, який має високу емоційну інтелігентність, здатний налаштувати себе на клієнта, читати його емоції та правильно реагувати. Це дозволяє не лише зрозуміти ситуацію, а й ефективно допомогти йому.

2. Практичні навички комунікації психолога. Активне слухання – це техніка, яка включає уважне і осмислене сприйняття всіх повідомлень. Важливо не тільки слухати, а й вчитися «слухати між рядків», щоб розуміти приховані емоції і сенси, які можуть не бути виражені безпосередньо словами.

Основні елементи активного слухання:

Рефлексивне слухання – це перефразування слів клієнта, щоб показати, що психолог справді зрозумів, що сказано. Це також допомагає уникнути непорозумінь.

Утримання контакту – важливо встановити фізичний і емоційний контакт, який сигналізує клієнту, що психолог уважно слухає.

Підтримка мовними або невербальними сигналами – кивання головою, короткі репліки типу «розумію», «я вас чую» допомагають клієнту відчувати підтримку.

Запитання відкритого типу дозволяють висловити свої думки, емоції та переживання. Вони не обмежують відповідь, а навпаки, сприяють більш вільному вираженню своїх почуттів. Наприклад, замість запитання «Ви відчуваєте погано?» психолог може запитати: «Як ви відчуваєте себе зараз?».

Однією з найважливіших задач є створення безпечної атмосфери. Вона повинна бути такою, щоб клієнт міг вільно і без страху висловлювати свої переживання і емоції. Психолог має бути уважним, показувати йому, що його почуття і переживання важливі, не засуджувати і не критикувати.

3. Психологічні бар'єри в комунікації. Потрібно бути готовими до того, що в процесі комунікації з клієнтом можуть виникати різні бар'єри, які ускладнюють взаємодію. Неусвідомлені блоки клієнта – багато людей не можуть або не хочуть говорити про певні теми через страх, сором або травми. Психолог повинен бути готовий до того, щоб допомогти подолати ці блоки і розпочати відкриту розмову. Проекція і реактивні механізми захисту – іноді клієнт може проєктувати свої власні емоції та переживання на психолога, наприклад, може сприймати нейтральні зауваження як критику чи напад. Психолог повинен бути обережним, щоб не вийти з рівноваги і правильно розпізнати такі механізми. Невпевненість або опір зміні – клієнти, які мають низький рівень мотивації до змін, можуть виявляти опір у процесі терапії, не бажаючи відкриватися або змінювати свою поведінку. Психолог повинен знайти способи працювати з таким опором.

4. Психологічна дистанція та межі. Для ефективної комунікації потрібно дотримуватися правильних меж у відносинах з клієнтом. Це допомагає зберегти професіоналізм і уникнути емоційного вигорання. Психологічна дистанція – це важливий аспект у підтримці професійного ставлення до клієнта. Психолог не повинен занурюватися занадто глибоко в емоційний світ клієнта, оскільки це може призвести до втрати об'єктивності. Встановлення меж – чітко визначити межі своїх відносин з клієнтом, щоб уникнути непорозумінь чи емоційної

залежності.

5. Етичні принципи комунікації. Поважаємо право клієнта на самовизначення та конфіденційність інформації, що передається в процесі консультацій. Це включає кілька важливих принципів:

Конфіденційність – вся інформація, що надається є конфіденційною. Психолог не має права розголошувати деталі консультацій без дозволу, за винятком випадків, коли це може загрожувати життю чи безпеці клієнта або інших осіб.

Незалежність і автономія клієнта – поважати права та власні рішення і не намагається нав'язувати свою думку чи вибір.

Заборона дискримінації – не можна дискримінувати клієнтів за будь-якими ознаками: расою, статтю, віком, сексуальною орієнтацією, релігійними поглядами тощо.

Ефективна комунікація є основою роботи психолога, забезпечуючи довіру та успіх терапії. Майбутнім психологам важливо розвивати навички активного слухання, задавання відкритих запитань і створення емоційної безпеки, дотримуючись етичних принципів. Це дозволяє досягти позитивних результатів і допомогти клієнтам.

ПОСУХІВСЬКА Софія,

студентка спеціальності «Журналістика»,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Олександра,**

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ

Міжнародний імідж держави – це складний комплекс уявлень та стереотипів, що формуються в міжнародному співтоваристві. Він відіграє вирішальну роль у міжнародних відносинах, економічному розвитку, культурному обміні та багатьох інших сферах. Формування позитивного іміджу – це стратегічне завдання, яке вимагає системного та комплексного підходу, що включає політичні, економічні, культурні та інформаційні аспекти.

Основні складові формування міжнародного іміджу: *по-перше*, політична стабільність та демократія (демократичні інститути, верховенство права, захист прав людини – це фундаментальні фактори, що формують позитивний імідж держави; відкритість та прозорість політичних процесів сприяють зміцненню довіри з боку міжнародного співтовариства; участь у міжнародних організаціях,

що займаються захистом прав людини та демократії, підвищує авторитет держави); *по-друге*, економічний розвиток та інвестиційний клімат (стабільна економіка, сприятливий інвестиційний клімат, інновації та технологічний розвиток – це ключові фактори, що приваблюють іноземні інвестиції та сприяють розвитку міжнародного економічного співробітництва; участь у міжнародних економічних організаціях та угодах, таких як Світова організація торгівлі (СОТ) та Міжнародний валютний фонд (МВФ), підвищує авторитет держави на міжнародній арені; розвиток інфраструктури, та створення сприятливих умов для ведення бізнесу, є важливим фактором для залучення інвестицій); *по-третьє*, культурна дипломатія та «м'яка сила» (просування національної культури, мистецтва, спорту, освіти та науки – це ефективні інструменти формування позитивного іміджу держави; участь у міжнародних культурних подіях, таких як кінофестивалі, виставки та музичні конкурси, сприяє культурному діалогу та обміну; розвиток міжнародних програм обміну студентами та науковцями сприяє зміцненню культурних зв'язків); *по-четверте*, інформаційна політика та комунікація (ефективна комунікація з міжнародними засобами масової інформації (ЗМІ), використання цифрових технологій та соціальних мереж, протидія дезінформації – це важливі аспекти формування позитивного іміджу держави; проведення міжнародних конференцій, форумів, виставок та інших заходів сприяє поширенню достовірної інформації про країну; створення позитивного інформаційного поля навколо держави, в міжнародних ЗМІ); *по-п'яте*, туризм та гостинність (розвиток туристичної інфраструктури, популяризація туристичних напрямків, забезпечення безпеки туристів – це важливі фактори, що впливають на сприйняття країни міжнародною спільнотою; гостинність та відкритість місцевого населення сприяють формуванню позитивних вражень у туристів; залучення міжнародних туристичних організацій, до популяризації туристичного потенціалу країни).

На нашу думку, для формування міжнародного іміджу держави необхідні такі практичні кроки:

1. Розробка та реалізація національної стратегії формування міжнародного іміджу.
2. Створення спеціалізованих державних органів та установ, відповідальних за формування іміджу.
3. Залучення експертів, науковців, громадських організацій до процесу формування іміджу.
4. Використання сучасних комунікаційних технологій та соціальних мереж для поширення інформації про країну.
5. Проведення міжнародних заходів, що демонструють досягнення країни в різних сферах.

Отже, формування міжнародного іміджу держави – це тривалий та складний процес, що вимагає системного підходу та скоординованих дій з боку держави. Позитивний імідж сприяє розвитку міжнародного співробітництва, залученню інвестицій, розвитку туризму та підвищенню авторитету держави на міжнародній арені.

Література

1. Терещук В. І. (2008). Електронний паблік рілейшнз як засіб формування зовнішньополітичного іміджу держави. Чернівці. 22 с.
2. Старостіна А., Кравченко В., Личова Г. (2011). Міжнародний імідж країни: практичні аспекти аналізу. *Маркетинг в Україні*. №3. С. 49-58.
3. Єремєєва І. (2022). Теоретико-методологічні аспекти поняття міжнародний імідж держави. *Krakowskie Studia Malopolskie*. 2022, № 4 (36).

РЕВЕНКО Дарина,

*студентка спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – ІВЧЕНКО Богдана-Юлія,
*кандидат юридичних наук,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ГЛОБАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ

Міжнародне право відіграє ключову роль у формуванні та регулюванні глобальних комунікаційних процесів. В умовах глобалізації, коли інформація перетинає кордони за лічені секунди, виникає потреба у встановленні загальноприйнятих норм та стандартів, які б забезпечували ефективну та безпечну комунікацію між державами, організаціями та індивідами.

Глобалізація суттєво вплинула на правову сферу, спричинивши взаємодію та зближення національних правових систем. Це призвело до появи концепції "глобального права", яка відображає тенденцію до формування єдиного світового правопорядку. У контексті комунікацій це означає, що держави та міжнародні організації прагнуть до уніфікації правил та стандартів, які регулюють обмін інформацією на глобальному рівні [1].

Право на комунікацію є фундаментальним аспектом прав людини, що забезпечує можливість вільного обміну інформацією та ідеями. Його розвиток відображає трансформацію суспільних відносин та технологічний прогрес.

У 1948 році Загальна декларація прав людини проголосила свободу вираження поглядів, включаючи право шукати, отримувати та поширювати інформацію незалежно від кордонів. Згодом, у 1966 році, Міжнародний пакт про громадянські та політичні права закріпив ці положення, підкреслюючи важливість комунікації для демократичного суспільства. З розвитком інформаційних технологій концепція права на комунікацію розширювалася,

включаючи нові аспекти, такі як доступ до інтернету та цифрова грамотність. Це право стало ключовим елементом інформаційного суспільства, забезпечуючи участь громадян у політичному, економічному та культурному житті. Визнання права на доступ до інтернету як базового права людини підкреслює його значення в сучасному світі [2].

Міжнародні організації відіграють ключову роль у встановленні норм та стандартів для глобальних комунікацій. Організація Об'єднаних Націй (ООН) через свої спеціалізовані агентства, такі як Міжнародний союз електрозв'язку (МСЕ), координує глобальні телекомунікаційні стандарти та сприяє розвитку інформаційного суспільства. МСЕ відповідає за розподіл радіочастотного спектра, встановлення технічних стандартів та сприяння доступу до інформаційно-комунікаційних технологій у всьому світі. ЮНЕСКО, інше агентство ООН, працює над просуванням свободи вираження поглядів, розвитку медіаграмотності та захисту культурного різноманіття у цифровому середовищі. Вона підтримує ініціативи, спрямовані на забезпечення універсального доступу до інформації та знань, що є основою для сталого розвитку [3].

Крім цього, такі організації, як Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ), регулюють аспекти авторського права у цифровому середовищі, забезпечуючи баланс між інтересами творців та суспільства. ВОІВ працює над адаптацією міжнародних норм до викликів, пов'язаних з цифровізацією та глобальним поширенням контенту.

Розвиток цифрових технологій створює нові виклики для міжнародного права. А кібербезпека стає критичним питанням, оскільки кібератаки можуть мати серйозні наслідки для держав та приватних осіб. Відсутність чітко визначених міжнародних норм щодо поведінки у кіберпросторі ускладнює боротьбу з кіберзлочинністю та забезпечення безпеки інформаційних систем. Питання приватності та захисту даних набули глобального значення. Різні підходи до регулювання цих аспектів ускладнюють міжнародну співпрацю та створюють перешкоди для транскордонного обміну даними. Наприклад, Європейський Союз впровадив Загальний регламент про захист даних (GDPR), який встановлює суворі правила щодо обробки персональних даних, тоді як інші країни мають менш жорсткі регуляції [4].

Також постає питання забезпечення свободи вираження в умовах цифрової цензури та контролю над інтернетом. Деякі держави обмежують доступ до інформації або контролюють онлайн-активність громадян, що суперечить міжнародним стандартам прав людини. Це вимагає розробки нових механізмів захисту свободи слова в цифровому середовищі. Для подолання цих викликів міжнародне право повинно адаптуватися до швидких технологічних змін. Необхідно розробляти гнучкі та ефективні правові механізми, що враховують специфіку цифрового середовища, забезпечуючи при цьому захист фундаментальних прав людини та підтримку міжнародної стабільності.

Отже, міжнародне право є невід'ємною складовою глобальних комунікаційних процесів. Воно забезпечує нормативну базу для обміну інформацією, захисту прав людини та підтримки міжнародного співробітництва в умовах глобалізації. Адаптація міжнародного права до викликів цифрової

епохи є необхідною для забезпечення ефективної та безпечної комунікації в сучасному світі.

Література

1. Взаємодія сучасних правових систем, співвідношення міжнародного права і внутрішнього права країн світу.

URL:https://arm.navs.edu.ua/books/legal_comparativistics/nm/lec5.html?utm_source=chatgpt.com

2. Право на комунікацію в міжнародно-правовій доктрині та міжнародному праві. URL:<https://www.academia.edu/>

3. Міжнародні комунікації і глобальний розвиток. <https://infopacket.knu.ua/SubjectInfo?subjectID=13709>

4. Міжнародне право і міжнародна мораль. URL:<https://social-science.uu.edu.ua/article/1337>

СЕРГІЄНКО Анна,

студентка,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

(м. Київ, Україна)

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ В УПРАВЛІННІ ЯКІСТЮ ОСВІТИ

Діяльність сучасного закладу освіти неможлива без управління, водночас результативне управління потребує, по-перше, правильного розуміння об'єкта управління, а, по-друге, використання відповідних засобів і технологій. В освітньому менеджменті все більше зростає тенденція до використання штучного інтелекту як одного з ефективних сучасних засобів забезпечення якості освіти. Штучний інтелект в управлінні якістю освіти має значний потенціал, адже здатен суттєво змінити формат освітнього процесу, індивідуалізувати його та забезпечити об'єктивну оцінку. Варто зазначити, що більшість робіт вітчизняних та зарубіжних вчених щодо методів використання систем штучного інтелекту недостатньо висвітлюють дану тему в розрізі управління якістю освіти, що наразі вважаємо доволі перспективним напрямком для дослідження та важливим технологічним рішенням сьогодення.

Отож, актуальним є дослідження питання змісту і стану використання штучного інтелекту в управлінні освітою, виявлення його особливостей та можливостей активізації наявних резервів для підвищення якості освіти.

Уперше термін «штучний інтелект» ввів професор Дартмутського коледжу Джон МакКарті ще в 1956 році. На його думку, «штучний інтелект – це розділ комп'ютерної лінгвістики та інформатики, що формалізує завдання, які нагадують справи, що виконує людина. Іншими словами, комп'ютер робитиме те, що донедавна виконували ми».

Штучний інтелект –це метод змусити комп'ютер чи програмне забезпечення «мислити» як людський мозок. Це досягається шляхом вивчення

закономірностей роботи людського мозку та аналізу когнітивних процесів. Результатом цих досліджень є розробка інтелектуального програмного забезпечення та систем.

Розвиток штучного інтелекту призвів до великої кількості прогресивних змін та інновацій в освіті, розширюючи можливості доступу до великого обсягу різноманітної інформації і полегшуючи її використання. Завдяки персоналізації освітнього процесу, автоматизації адміністративних обов'язків і наданню зворотного зв'язку в реальному часі, штучний інтелект революціонує управління закладом освіти, сприяючи зростанню якості освіти учнів.

Використання штучного інтелекту в управлінні якістю освіти дає можливість організувати ефективний збір й аналіз інформації, здійснювати попередню обробку даних, їх узагальнення та систематизацію, спрощує рутинну роботу та розрахунки, допомагає в перевірці та упорядкуванні даних моніторингу.

З огляду на вищесказане, можна виокремити такі напрямки застосування штучного інтелекту в управлінні якістю освіти:

1. Персоналізоване навчання. Штучний інтелект здатен аналізувати великі обсяги даних про успішність учнів, адаптуватися до їхніх індивідуальних потреб та освітніх цілей з урахуванням сильних і слабких сторін та на цій основі створювати персоналізовані навчальні програми, які допомагають їм досягти максимальних результатів. Це дає змогу навчатися у власному темпі, обирати рівень і поступовість виконання завдань, зосереджуватися на тих темах, які потребують додаткової уваги.

2. Адаптивне та інтерактивне освітнє середовище. На основі штучного інтелекту можна створювати навчальні матеріали, що автоматично адаптуються до рівня знань і потреб здобувачів освіти, пропонувати додаткові ресурси, альтернативні пояснення чи додаткові завдання для кращого розуміння й засвоєння матеріалу здобувачами.

3. Прогнозування успішності та аналіз даних. Штучний інтелект може аналізувати значні обсяги інформації про успішність здобувачів освіти, прогнозувати їхні результати та виявляти потенційні помилки, що дає змогу педагогам своєчасно надавати підтримку, розробляти стратегії підвищення якості освіти. Так, використання штучного інтелекту сприяє отриманню більш об'єктивних результатів у процесі оцінювання робіт здобувачів освіти або інших науково-дослідних та експериментальних робіт [1].

Широке використання штучного інтелекту поступово змінює освітнє середовище та управління якістю освіти. Штучний інтелект має всі необхідні інструменти, аби зробити освітній процес більш індивідуалізованим, гнучким і продуктивним, проте використання таких інструментів має і певні недоліки. Ефективним способом запобігання неправомірному використанню штучного інтелекту є активна взаємодія учнів і педагогів в освітньому середовищі, з використанням технологій штучного інтелекту як додаткових освітніх інструментів, а не засобів для генерування відповідей.

Література

1. Вплив штучного інтелекту на якість освіти: можливості, виклики та загрози.

СОПГА Михайло,
*кандидат історичних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м. Київ, Україна)*
СОПГА Максим,
*Кременецька обласна
гуманітарно-педагогічна академія
імені Тараса Шевченка
(м. Кременець, Україна)*

РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧІВ У МІЖНАРОДНИХ ПЕРЕГОВОРАХ ПІД ЧАС ВІЙНИ УКРАЇНИ ТА РФ

В умовах війни між Україною та Російською Федерацією важливу роль у міжнародних переговорах відіграють перекладачі, оскільки вони забезпечують ефективне та коректне спілкування між сторонами. Від точності та своєчасності перекладу залежить не лише розуміння конкретних позицій, але й можливість досягнення мирних рішень, що є особливо важливим в умовах конфлікту. У цій доповіді розглядається значення професійних перекладачів під час міжнародних переговорів між Україною та РФ, а також їх роль у формуванні дипломатичних відносин та запобіганні ескалації конфлікту.

1. Важливість ролі перекладачів у міжнародних переговорах під час війни. У кризових ситуаціях, таких як війна, роль перекладачів набуває особливого значення, адже точність і швидкість перекладу можуть вплинути на результат переговорів. Перекладачі не лише передають слова, а й виступають посередниками між культурами, допомагаючи зберігати дипломатичний етикет і налаштовувати належний рівень комунікації між сторонами. У разі конфлікту, коли сторони мають різні політичні і культурні контексти, перекладач може уникнути непорозумінь, що є критичними для прийняття рішень. Особливо важливо, щоб перекладач мав не лише мовні, а й культурні знання для адекватної інтерпретації між двома сторонами, чия мова і політична культура відрізняються.

2. Перекладачі як гарантії точності дипломатичних послань. Перекладачі забезпечують точну передачу інформації, що є критичним під час ведення переговорів на високому рівні. В умовах війни, де кожне слово може мати далекосяжні наслідки, важливо, щоб не було втрачено жодного сенсу чи маніпулювання термінами. У дипломатичних переговорах навіть незначні мовні помилки можуть призвести до серйозних непорозумінь або навіть ескалації конфлікту. Перекладачі мають бути готові до того, щоб вірно передати не лише значення слів, але й наміри та тон співрозмовника, враховуючи, що інтерпретація може сильно залежати від контексту.

3. Особливості роботи перекладачів під час кризових переговорів. Перекладачі, які працюють на переговорах під час війни, повинні бути не лише мовними фахівцями, але й психологами, здатними оцінити емоційний стан учасників переговорів. В умовах військового конфлікту напруженість може

досягати високого рівня, і роль перекладача полягає не лише в передачі мови, але й у тому, щоб бути своєрідним «буфером», що допомагає згладжувати конфліктні ситуації. Додатково важливою є здатність перекладачів працювати в стресових умовах, забезпечуючи при цьому високу точність і нейтральність у своїх перекладах.

4. Мовні бар'єри та культурні особливості як перешкоди для успішних переговорів.

Мовний бар'єр є однією з основних перешкод у міжнародних переговорах. Однак у контексті війни між Україною та РФ ситуація ускладнюється додатково тим, що між цими країнами існують не лише лексичні та граматичні відмінності, а й глибокі політичні, соціальні та культурні різниці. Перекладач повинен добре розуміти культурні контексти обох країн, щоб уникнути непорозумінь, викликаних різними інтерпретаціями одного й того ж висловлювання. Наприклад, те, що може бути сприйнято як нейтральна фраза в одній культурі, може мати зовсім інший сенс в іншій.

5. Особливості роботи перекладачів під час технічних та правових аспектів переговорів. У межах міжнародних переговорів також важливу роль відіграють технічні та правові питання, де точність перекладу має критичне значення. У випадку війни це може стосуватися дипломатичних домовленостей, міжнародного гуманітарного права, договорів про перемир'я чи обміну військовополоненими. У таких випадках перекладач повинен не лише володіти мовою, а й добре розуміти юридичну термінологію, щоб передавати точний зміст угод та зобов'язань. Помилки у правових термінах можуть призвести до серйозних наслідків, які ускладнять мирний процес.

6. Перекладачі як учасники процесу формування довіри. Особливо важливою є роль перекладачів у процесі формування довіри між сторонами переговорів. Перекладач, який забезпечує точність та нейтральність, допомагає створити атмосферу взаємоповаги та взаєморозуміння, що є основою успішних переговорів. Довірливе ставлення до перекладача, як до професіонала, здатного передати всі нюанси та тонкощі переговорного процесу, може стати вирішальним чинником у досягненні компромісів.

7. Виклики та перспективи професії перекладача в умовах війни. Перекладачі, які працюють в умовах війни, стикаються з численними викликами, такими як необхідність роботи в умовах постійного стресу, незворотних змін у політичній ситуації та технічними проблемами. Проте ця ситуація також відкриває нові можливості для розвитку професії перекладача, зокрема в контексті вдосконалення навичок роботи з новітніми технологіями (перекладачі з використанням машинного перекладу, онлайн-ресурси для спільної роботи тощо). Крім того, перекладачі стають важливими гравцями в дипломатії, здатними суттєво впливати на хід переговорного процесу.

Отже, роль перекладачів у міжнародних переговорах під час війни України та Росії є надзвичайно важливою. Вони забезпечують точну і неупереджену передачу інформації між сторонами, допомагаючи уникнути непорозумінь і сприяючи досягненню мирних домовленостей.

СТЕПАНЮК Єлизавета,
*студентка спеціальності «Психологія»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*
Науковий керівник – ВАКУЛИК Ірина,
*кандидат філологічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА ТА ПРОПАГАНДА В МІЖНАРОДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ

Інформаційна війна та пропаганда відіграють ключову роль у міжнародній комунікації, впливаючи на політичні процеси, суспільну думку та міжнародні відносини. У сучасному світі, де інформація стала стратегічним ресурсом, розуміння цих явищ є вкрай важливим для забезпечення національної безпеки та стабільності.

Інформаційна війна – це комплекс дій, спрямованих на маніпуляцію інформацією з метою досягнення певних політичних або соціальних результатів. Вона базується на використанні засобів масової інформації, інтернету та соціальних мереж для поширення дезінформації, маніпуляції громадською думкою та формування певних стереотипів. На відміну від традиційних військових дій, інформаційна війна не потребує застосування фізичної сили, а спрямована на зміну сприйняття реальності та вплив на поведінку мас.

Пропаганда є одним із інструментів інформаційної війни. Вона полягає в систематичному поширенні односторонньої або спотвореної інформації з метою формування певних поглядів або переконань у суспільстві. Пропаганда може використовуватися для легітимізації дій уряду, дискредитації опонентів або мобілізації населення на підтримку певних ідей чи політик.

Розрізняють наступні методи та прийоми інформаційної війни:

1. Поширення фейкових новин та дезінформації: створення та розповсюдження неправдивих або спотворених відомостей для введення в оману громадськості.
2. Маніпуляція громадською думкою: використання психологічних технік для формування певних стереотипів та упереджень.
3. Дискредитація опонентів: поширення негативної інформації про політичних суперників або інші країни з метою підриву їхньої репутації.
4. Використання емоційно заряджених повідомлень: апеляція до емоцій аудиторії для посилення впливу інформації.
5. Створення ілюзії консенсусу: представлення певних поглядів як загальноприйнятих або домінуючих у суспільстві.

Наприклад, російська пропаганда активно використовує прийом «великої брехні», коли подається настільки масштабна неправда, що люди не можуть

повірити в можливість такої відвертої маніпуляції. Інший прийом – «гнилий оселедець», спрямований на руйнування репутації шляхом бездоказових звинувачень, які залишають негативний відбиток на об'єкті атаки.

Інформаційна війна та пропаганда суттєво впливають на міжнародну комунікацію, зокрема:

- Формування міжнародного іміджу держав: країни можуть використовувати інформаційні кампанії для покращення власного іміджу або дискредитації інших держав.

- Вплив на міжнародні відносини: дезінформація може спричиняти напруженість між країнами, провокувати конфлікти або впливати на дипломатичні рішення.

- Маніпуляція громадською думкою за кордоном: через пропаганду можна впливати на населення інших країн, формуючи сприятливе або негативне ставлення до певних подій чи політик.

Наприклад, під час гібридних конфліктів інформаційна війна стає невід'ємною частиною стратегії, поєднуючи традиційні військові дії з дезінформаційними кампаніями та кібератаками.

Як протидіяти інформаційній війні та пропаганді?

- Підвищувати рівень медіаграмотності населення: навчання критичному мисленню та вмінню аналізувати інформацію сприяє зниженню впливу дезінформації.

- Розробляти національні стратегії інформаційної безпеки: створення комплексних підходів до захисту інформаційного простору держави.

- Співпрацювати на міжнародному рівні: обмін досвідом та координація дій з іншими країнами для спільної боротьби з інформаційними загрозами.

- Використовувати сучасні технології для виявлення та нейтралізації дезінформації: застосування штучного інтелекту та інших технологічних рішень для моніторингу та аналізу інформаційних потоків.

Зокрема, Україна, стикаючись з тривалими інформаційними атаками, накопичила значний досвід у протидії пропаганді, що може бути корисним для інших держав у контексті боротьби.

Інформаційна війна та пропаганда є потужними інструментами впливу на суспільство та міжнародні відносини. Вони використовуються як засіб маніпуляції свідомістю людей, формування суспільної думки та досягнення політичних цілей. Сучасні технології значно розширили можливості інформаційного впливу, зробивши його швидким, масштабним і складним для розпізнавання.

Для ефективної протидії інформаційним загрозам необхідно розвивати медіаграмотність населення, створювати національні стратегії інформаційної безпеки та співпрацювати на міжнародному рівні. Лише комплексний підхід дозволить захистити суспільство від дезінформації та забезпечити об'єктивне сприйняття реальності. В умовах сучасного світу інформаційна безпека стає так само важливою, як і фізична. Тому боротьба з пропагандою та дезінформацією є невід'ємною частиною захисту демократичних цінностей та суверенітету держав.

Література

1. Медіа-грамотність проти пропаганди росії:
<https://www.radiosvoboda.org/a/28407931.html>
2. Інформаційна війна в контексті гібридного конфлікту:
https://dspace.onu.edu.ua/items/67d664ca-ed8d-4e5b-ad74-a95c5be8f4bc?utm_source=chatgpt.com
3. Роль інформаційної війни у російсько-українському конфлікті(аналіз).
<https://salo.li/692e37E>

СТОЯНОВА Маргарита,

здобувач освіти,

Дніпровський національний університет

імені Олеся Гончара

(м. Дніпро, Україна)

РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ УКРАЇНИ ТА ЇЇ МИНУЛОГО КРИЗЬ ПРИЗМУ МІЖНАРОДНИХ ВИСТАВКОВИХ ПРОЄКТІВ (2022–2024 РР.)

У період повномасштабного вторгнення життєво необхідною для України залишається підтримка міжнародною спільнотою її суверенітету та територіальної цілісності. У цьому контексті одним із стратегічних пріоритетів діяльності для України стає культурна дипломатія, яка поступово інтегрує нові підходи, формати й платформи для привернення міжнародної уваги.

В умовах сьогодення все більшої популярності під час реалізації української культурної дипломатії набувають міжнародні виставки, що у контексті війни стають інструментом боротьби за правду, протистояння пропаганді та фейкам, а також засобом підтримки народу та його культурної спадщини.

Мета цієї розвідки – з'ясувати особливості представлення образу України у виставкових проєктах 2022–2024 рр.; проаналізувати основні теми, сюжети та наративи, які використовуються в цих проєктах та оцінити їх ефективність як інструменту культурної дипломатії в умовах війни.

Перша виставка, яка привернула нашу увагу, має назву «Україна – Розп'яття». Відкрита в Національному музеї історії України, вона презентує понад 700 артефактів, що свідчать про злочини окупантів. З перших днів проєкт викликав інтерес серед ЗМІ, тож невдовзі був представлений в Нью-Йорку [4]. Відкриття експозиції за кордоном вкрай важливо для репрезентації образу України та для того, щоб весь світ побачив обличчя російської жорстокості. А успіх проєкту є стимулом для подальшого розвитку культурних зв'язків між Україною та країнами Західного світу, що, зрештою, сприяє зміцненню підтримки нашої держави.

Інша знакова виставка відкрилась в Стокгольмі. До проєкту «Перехрестя: 1000 років спільної історії Швеції та України» були залучені матеріали 16 українських музеїв, зокрема Дніпропетровського національного історичного музею. На відкритті виставки була присутня головна зберігачка фондів музею –

Ганна Подолян. За її словами, особливу увагу в експозиції приділено добі Гетьманщини – періоду, що пов'язаний з королем Швеції Карлом XII та українськими лідерами І. Мазепою і П. Орликом [1].

В центрі концепції наступної виставки – Луганський обласний краєзнавчий музей, який став справжнім символом нашого часу. У своїй історії музей двічі зазнавав екстреного переміщення: у 2015 та 2022 роках. Метою виставки стала демонстрація на прикладі історії Музею та його команди того, як українська культура та історична спадщина стали ключовими питаннями у війні, що триває. Через даний проєкт ми маємо можливість донести правду про Україну до світової спільноти, спростувати російську пропаганду щодо поширеного «сепаратизму» на Сході держави, а також показати справжнє обличчя нашої країни з її багатою історією, культурою та прагненням до свободи [3].

Після аналізу історичних контекстів, пропонуємо розглянути також три мистецьких проєкти, які є демонстрацією того, як мистецтво може впливати на наші почуття, спонукаючи до роздумів про важливі суспільні питання.

Останньою на розгляд пропонується виставка, присвячена творчості української художниці – Поліні Райко. Її будинок, розписаний чудернацькими сценами, було знищено після підризу росіянами Каховської ГЕС. Проєкт, співкураторкою якого є Маріана Джулай, став актом вшанування пам'яті художниці та її творчого доробку, й водночас звернув увагу світової спільноти на наслідки російської агресії, зокрема на руйнування культурних пам'яток [2].

Підсумовуючи, можна сказати, що міжнародні виставкові проєкти, набувають все більшої популярності під час реалізації української культурної дипломатії. Вони відіграють важливу роль у формуванні позитивного іміджу нашої держави та сприяють посиленню міжнародної підтримки. Аналіз згаданих виставок підкреслює різноманітність та глибину підходів до представлення української дійсності. «Україна – Розп'яття» оголює жахливі наслідки російської агресії, занурюючи глядачів у атмосферу болю та страждань. «Перехрестя: 1000 років спільної історії Швеції та України» демонструє унікальний підхід до представлення української історії на міжнародній арені, адже українські музеї, на відміну від імперських, не володіють такими багатими колекціями, тож їхня сила полягає в об'єднанні ресурсів і співпраці. Саме завдяки мережуванню вдалося створити виставку, яка привернула увагу міжнародної аудиторії та підкреслила важливість України як частини Європи. «Відродження у час війни. Луганськ. Переміщений музей» демонструє незламність духу та прагнення до збереження культурної спадщини навіть в умовах окупації та вимушеної евакуації. «Поліна Райко. Зникне» – приклад того, як мистецтво може стати інструментом для збереження пам'яті та боротьби за справедливість.

Культура – те, за що ми боремося у цій війні і те, що згодом допоможе нам відновитися. Сьогодні музеї України мають унікальний досвід відродження та перетворення на шелтери, гуманітарні центри й бомбосховища. Тож перелічені проєкти демонструють професійну гідність українських фахівців, дають платформу для того, щоб ділитися досвідом та, осмислюючи, трансформувати його у розвиток. Зважаючи на це, виставки, присвячені репрезентації України, є ефективним інструментом культурної дипломатії.

Література

1. Інтерв'ю з Ганною Подолян. З особистого архіву автора роботи. 20.11.2024 р.
2. Інтерв'ю з Маріаною Джулай. З особистого архіву автора роботи. 18.11.2024 р.
3. Інтерв'ю з Олесею Міловановою. З особистого архіву автора роботи. 14.11.2024 р.
4. «Обпалені хрести, знищені ікони й підбита ворожа техніка» – виставка «Україна. Розп'яття» показує реалії війни. Gazeta.ua. URL: <https://gazeta.ua/articles/culture/> (дата звернення: 21.03.2024).

ЦИГАНЕНКО Вікторія,

*студентка спеціальності «Психологія»,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

Науковий керівник – **БАЛАЛАЄВА Олена,**
*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ НА ГЛОБАЛЬНЕ СПРИЙНЯТТЯ УКРАЇНИ

У сучасному світі цифрові технології та соціальні мережі відіграють визначальну роль у формуванні суспільної думки та міжнародного іміджу держав. Україна як країна, що перебуває в центрі геополітичних подій активно використовує соціальні мережі для поширення правдивої інформації, боротьби з дезінформацією та формування позитивного образу на міжнародній арені. Дослідження впливу цифрових платформ на глобальне сприйняття України є надзвичайно важливим у контексті сучасних інформаційних викликів.

Метою роботи є аналіз впливу соціальних мереж на міжнародний імідж України, виявлення основних чинників, що сприяють або перешкоджають формуванню позитивного образу країни, а також визначення стратегій ефективного використання цифрових комунікацій для підвищення міжнародної довіри та підтримки України.

У сучасному світі соціальні мережі є потужним інструментом формування суспільної думки. Завдяки цифровим платформам інформація про Україну швидко поширюється у світі, впливаючи на її міжнародний імідж. Проте це має як свої плюси, так і мінуси.

Соціальні мережі сприяють розповсюдженню культурних, історичних та політичних аспектів країни серед міжнародної аудиторії. Завдяки активності державних та громадських організацій у соцмережах Україна може доносити

свої цінності, досягнення та унікальні особливості. У кризові періоди, зокрема під час війни, соцмережі стали ключовим каналом комунікації для залучення гуманітарної допомоги та дипломатичної підтримки. Соціальні мережі дають можливість швидко реагувати на інформаційні атаки та спростовувати фейкові новини.

Водночас існує негативний вплив соціальних мереж на сприйняття України в інформаційному просторі через поширення великої кількості фейкових новин, які можуть спотворювати реальний стан справ в Україні. Українські інформаційні ресурси часто стають об'єктом атак з боку інших держав, що впливає на репутацію країни. Вплив соціальних мереж може бути непередбачуваним, оскільки інформаційні тренди змінюються надзвичайно швидко.

Ми можемо використовувати соціальні мережі, щоб покращити імідж України, зокрема:

1. Популяризувати українську культуру та досягнення – розповідати про історію, мистецтво, науку, спорт та інновації.
2. Боротись із дезінформацією – спростовувати фейки, поширювати перевірену інформацію.
3. Підтримувати міжнародні ініціативи – долучатися до глобальних кампаній, співпрацювати з лідерами думок.
4. Залучати якісний контент – створювати цікаві відео, статті, інфографіку англійською та іншими мовами.
5. Активно взаємодіяти з аудиторією – відповідати на коментарі, вести дискусії, залучати інфлюенсерів.
6. Підтримувати єдність та позитивний наратив – акцентувати увагу на успіхах, перспективах та людських історіях.

Це допоможе Україні сформувану сильний, впізнаваний та позитивний образ у світі.

Соціальні мережі відіграють вирішальну роль у формуванні міжнародного іміджу України. Вони є ефективним інструментом для розповсюдження правдивої інформації, підтримки міжнародних контактів та просування української культури. Водночас загрози, пов'язані з дезінформацією та кіберзагрозами, потребують активного моніторингу та протидії. Використання стратегічного підходу до цифрової комунікації допоможе Україні ефективно будувати свій позитивний образ на міжнародній арені.

Література

1. Бойд, Д., & Еллісон, Н. (2007). Соціальні мережі: визначення, історія та наукові дослідження. Журнал комп'ютерно-медійної комунікації, 13(1), 210-230.
2. Маккуейл, Д. (2010). Теорія масової комунікації Маккуейла. SAGE Publications.
3. Васильєва, О. В. (2021). Вплив соціальних мереж на імідж держави у міжнародному просторі. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Соціальні комунікації, 2(42), 89-97.
4. Міщенко, Д. В. (2020). Дезінформація в соціальних мережах: виклики для державного іміджу. Інформаційна безпека та комунікації, 3(15), 112-121.

ШТОМПЕЛЬ Данило,
*студент спеціальності «Журналістика»,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
(м.Київ, Україна)*

Науковий керівник – **ШИНКАРУК Василь,**
*доктор філологічних наук, професор,
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
(м. Київ, Україна)*

ПСИХОЛОГІЯ КОМУНІКАЦІЇ В МІЖКУЛЬТУРНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Міжкультурна комунікація є невід'ємною частиною повсякденного життя. Зі зростанням міжнародних контактів, міграції та розвитку технологій, люди з різних культур все частіше взаємодіють між собою. Успішна комунікація в такому середовищі вимагає не лише знання мов, але й глибокого розуміння психологічних аспектів спілкування. Міжкультурна комунікація – це процес обміну інформацією між представниками різних культур, який включає як вербальні, так і невербальні елементи. Цей процес ускладнюється різними культурними нормами, цінностями, традиціями та способами сприйняття світу. Неврахування цих відмінностей може призвести до непорозумінь, конфліктів та бар'єрів у спілкуванні. психологічні аспекти міжкультурної комунікації.

Знання психологічних механізмів міжкультурної комунікації допомагає краще адаптуватися в новому середовищі, уникати конфліктів та налагоджувати конструктивний діалог. Велике значення має культурний інтелект (CQ), який включає мотиваційні, пізнавальні, метакогнітивні та поведінкові компоненти. Людина з високим CQ здатна успішно функціонувати в міжкультурному середовищі, виявляючи гнучкість, відкритість і стратегічне мислення.

Етноцентризм – це схильність оцінювати інші культури через призму власної, вважаючи її найкращою. Такий підхід може призвести до упереджень та стереотипів. Натомість етнорелятивізм передбачає розуміння та прийняття культурних відмінностей, що сприяє ефективнішій комунікації.

Мова є основним засобом передачі інформації. Однак навіть при знанні мови можуть виникати труднощі через культурні відмінності у використанні слів, інтонації, стилю спілкування тощо. Наприклад, прямота в одній культурі може сприйматися як грубість в іншій.

Невербальні сигнали, такі як жести, міміка, контакт очей, особистий простір, мають різне значення в різних культурах. Наприклад, посмішка в західних культурах часто виражає дружелюбність, тоді як в деяких східних культурах – збентеження або спроба приховати справжні почуття. Неправильне тлумачення таких сигналів може призвести до непорозумінь.

Різниця в цінностях, нормах поведінки, традиціях може стати джерелом

конфліктів. Наприклад, у деяких культурах прийнято дотримуватися певної дистанції під час спілкування, тоді як в інших – більш тісний контакт. Нерозуміння цих відмінностей може викликати дискомфорт або образу.

Навіть при знанні мови можуть виникати труднощі через акценти, діалекти, специфічні терміни або ідіоми, які не завжди зрозумілі представникам інших культур. Розвиток міжкультурної компетентності включає знання про інші культури, розуміння власних культурних установок, розвиток емпатії та навичок адаптації до нових культурних контекстів.

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
(ЧАСТИНА 2)**

**МІЖНАРОДНА І МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ
У ФОРМУВАННІ ІМІДЖУ УКРАЇНИ:
СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ**

м. Київ, 01 травня 2025 року

Підписано до друку 03.05.2025 Формат 60х84/16
Папір офсетний. Гарнітура TimesNewRoman. Друк різнографія
Умовно-друковані арк. 2,4
Наклад 300 прим. Замовлення № 250294

Віддруковано у редакційно-видавничому відділі НУБіП України
вул. Героїв оборони, 15, Київ, 03041
тел.: 527-81-55
